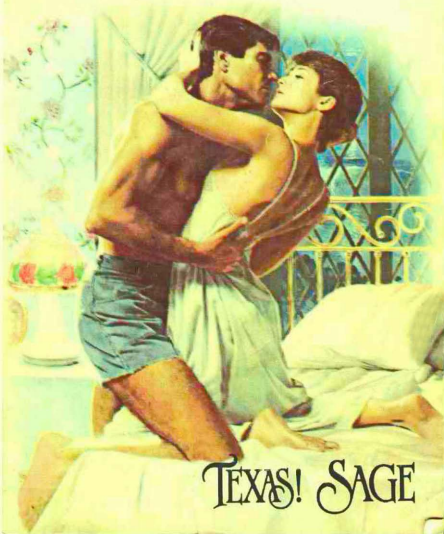

Celebră autoare de
bestseller-uri
Recunoscută de **New York Times**

**SANDRA
BROWN**

TEXAS! SAGE

1

Buzele ei dulci și ademenitoare le atinseră pe ale lui, apoi suspină și șopti:

– Un Crăciun fericit!

– Și eu îți doresc un Crăciun fericit, Sage.

Zimbind, își încrucișă brațele pe după gâtul lui și își lipi din nou buzele de gura lui, punând mai multă pasiune în sărutul lor... sau încercînd să o facă.

– Travis!

– Ce?

– Sărută-mă.

– Asta fac.

– Adică, sărută-mă cu adevărat, spuse ea și murmură erotic: Să știi că ai voie să mă săruți pătimaș, chiar dacă e Crăciunul.

– Sage, te rog. Tânărul privi nervos spre ferestre. În casă, petrecerea era în toi. S-ar putea să ne vadă cineva.

Ea își desprinse brațele de pe gâtul lui și pufni supărată:

– Pentru Dumnezeu, Travis, ești afurisit de corect. Nu ne vede nimeni. Și chiar dacă ne-ar vedea, cui îi pasă că stăm aici și ne îmbrățișăm?

– Mamei. Îți place brățara?

Distrăgându-i-se pe moment atenția, ea răspunse:

– Firește că-mi place brățara. Cărei femei nu i-ar plăcea? E minunată. Ridicându-și brațul, scutură cercul din aur masiv de la încheietura mâinii. Mă bucur că m-ai lăsat să-mi deschid cadoul în seara asta și nu în ziua de Crăciun.

– M-am gândit că așa te poți bucura de ea pe toată perioada sărbătorilor.

– Foarte drăguț din partea ta. Mulțumesc.

– Totuși, încă simt că ești dezamăgită.

Sage Tyler îl privi printre genele ei dese și îi mărturisi în șoaptă:

– M-am gândit că-mi vei da inelul de logodnă de Crăciun. Și, înainte ca el să poată spune ceva, ea se grăbi să adauge: Dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să-mi oferi un inel. Cine știe? S-ar putea să nici nu-mi doresc un tradițional inel de logodnă. Probabil nu voi respecta convențiile și-mi voi alege

ceva cu totul original. Să zicem, o piatră colorată în loc de diamant.

Travis privi în jos spre pantalonii ei albi de piele. Puloverul era destul de potrivit – din lână albă de angora cu o mulțime de ținte lucioase și pietre scinteieloare presărate cu gust pe umeri și în față. Totuși pantalonii erau teribil de extravagănți. Zimbi strîmb.

– Nimeni nu te-a acuzat vreodată că ai fi convențională, Sage.

– Slavă Domnului. Cu o mișcare a capului făcu să-i alunece pe umeri părul bogat, un blond închis. Am crezut că mama ta va leșina cînd m-a văzut coborînd în pantalonii ăștia și alăturîndu-mă celorlalți oaspeți.

– Păi, ea cred că asociază hainele de piele cu *Îngerii diavolului* și starurile rock.

– Hm! Poate ar fi trebuit să mă îmbrac într-o rochiță de tafta în culori pastel.

El se încruntă, dezaprobindu-i sarcasmul:

– Mama e mama. Ea și prietenele ei se aseamănă, mai mult sau mai puțin. Au aceleași gusturi. Se duc în aceleași locuri, se îmbracă aproape la fel. E obișnuită cu anumite lucruri.

– Dacă urmează să-l devin noră, ar fi bine să se obișnuiască și cu mine. Sper că nu se așteaptă să port fuste lungi și bluze respectabile, atunci cînd voi deveni soția ta. În ziua în care ne vom căsători, nu-mi voi schimba decît numele de familie. Și, fiindcă veni vorba, adăugă ea într-un moment de inspirație, *Valentine's Day*, ar fi o zi romantică să ne logodim oficial. Chiar mai frumoasă decît Crăciunul.

Sage îl tirise afară pe Travis pe veranda lungă, albă, a casei familiei Belcher, pentru a respira puțin aer proaspăt. Clădirea din cărămidă roșie în stil georgian era decorată cu becuțe strălucitoare de Crăciun. În sufrageria din spatele lor, un imens pom de Crăciun, împodobit de un decorator care prefera dantela, perlele și fluturii, atrăgea atenția de la una din ferestrele mari care dădeau spre verandă.

Trei brebenei fuseseră transferați temporar pe pajiștea din fața casei și împodobiți special pentru trecătorii care veneau din toate părțile ținutului pentru a admira aranjamentele de Crăciun, pregătite în fiecare an cu mare grijă de acești bogați locuitori din Houston. Un șir lung de mașini, una în spatele celeilalte, se tirau pe stradă, cu farurile estompate de ceață.

Deși temperatura nu era prea scăzută, Travis își ridică gulerul de la costumul negru și își vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor. Atitudinea lui jîfnoasă reușea întotdeauna să o enerveze pe Sage, care credea că îl face să arate ca un puști de bani gata bosumflat. Și, de obicei, însemna că are ceva pe suflet de care îi era groază să discute.

– Adevărul este, Sage, că mă întreb dacă nu e prea devreme să ne anunțăm logodna.

Afirmația lui o luă prin surprindere, însă imediat îi captă întreaga atenție.

– Ce vrei să spui?

Travis își dresă glasul.

– Ei bine, după semestrul de primăvară, mai am încă un an de practică la interne. Și, după aceea,

trebuie să trec de toate cursurile de specializare în dermatologie.

– Știu exact ce anume trebuie să faci, înainte de a putea să-ți deschizi un cabinet. Totul va fi în regulă. Acum, că mi-am luat diploma, voi găsi o slujbă.

– Nu mă gândesc la bani. Părinții mă vor sprijini pînă îmi aranjez propriul cabinet.

– Atunci, de ce-ți mai faci probleme? Bucură-te. E Crăciunul!

Travis privi spre șirul de mașini care se țirau prin fața casei.

– Sage, nu cred că înțelegi ce anume vreau să-ți spun.

Ei îi îngheță zîmbetul pe buze.

– Se pare că nu, dar trebuie să fie ceva îngrozitor. Arăți de parcă ai de gând să verși tot ce-ai mîncat. Nu te mai chinui atît și nu mă mai ține sub tensiune. Dacă ai ceva de spus, spune-o.

El se scărpină în cap, tuși în pumn, își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

– M-am gândit foarte mult la asta în ultimul timp și...

– Și?

– Și nu cred... nu că nu ai fi..., Sage, doar că nu sîntem...

– Nu sîntem, ce?

El se chinui să vorbească, deschizînd și închizînd gura de mai multe ori, înainte să spună:

– Potriviiți. Nu sîntem potriviți unul cu celălalt.

Acum, că-i spusese, umerii i se relaxară. Răsufală adînc. Era evident că se eliberase de o înspăimîntătoare povară.

Împietrită, Sage se holba la el. Nu putea să-și creadă urechilor. Era împreună cu Travis de mai mult de un an. Era de la sine înțeles că se vor căsători, după ce ea își va obține diploma. Semestrul era pe sfârșite, iar ea se așteptase la un inel de logodnă și la anunțarea oficială a iminentei lor căsătorii, în timpul acestei vacanțe de sărbători. Era ridicol să se gândească că el dorea să scape de ea. De Sage Tyler! Probabil că înțelesese greșit.

– Doar nu vrei să spui că rupi logodna?

Travis își dresă din nou glasul.

– Cred că ar trebui să ne gândim mai bine.

– Nu mai bate cîmpii, Travis, spuse ea, sfidătoare. Dacă vrei să scapi de mine, măcar ai curajul și spune-mi-o în față.

– Nu vreau să scap de tine. Mai exact, mama crede...

– Oh, „mama crede”... Mama crede că nu sînt destul de bună pentru băiețușul ei.

– Nu-mi atribui cuvinte pe care nu le-am spus.

– Atunci, dă-i drumul, exprimă-te.

– Mama crede, și eu sînt de acord cu ea, că ești, cum să zic, prea zgomotoasă pentru mine.

– Zgomotoasă?

– Țipătoare.

– Țipătoare?

– Plină de temperament.

– Pentru că port pantaloni de piele?

– Sage, fii rezonabilă, protestă el.

– N-am chef. Sînt furioasă.

– Nu ai nici un motiv.

- Nici un motiv?

- Dacă te gîndești bine, eu niciodată nu ți-am cerut să te căsătorești cu mine. Nu-i așa? Întrebă el, nesigur.

- Ba da, strigă ea. Discutam tot timpul despre asta. Familia mea...

- Va fi încîntată dacă nu te vei mărita cu mine, o întrerupse el. Frații tăi mă consideră un dobitoc. Mama ta mă suportă doar pentru că e drăguță cu toată lumea. Șeriful acela care e mereu prin preajmă își drege afectat glasul și clatină din cap dezaprobat de fiecare dată, cînd dă cu ochii de mine.

- Îți imaginezi toate astea, afirmă ea cu tărie, deși știa că are dreptate.

- Ei bine, fie că-mi imaginez sau nu, continuă el impacientat, cred că avem nevoie de puțin timp, departe unul de altul.

Furia el făcu loc durerii.

- Credeam că mă iubești.

- Te iubesc.

- Atunci, ce rost are discuția asta? Și eu te iubesc. Travis arăta sincer dezamăgit.

- Te iubesc, Sage. Ești frumoasă și sexy. Ești cea mai imprevizibilă, cea mai fascinantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Mă faci să-mi pierd mințile. Ești plină de viață. Îți place să dai ordine și să-i faci pe ceilalți să se supună voinței tale.

- Vorbești de parcă aș fi comandant de pluton.

- Nu asta îmi e intenția. Ai o poftă de viață care mă depășește. Ești spontană și impetuoasă. Eu sînt metodic și ordonat. Tu îi preferi pe liberali. Eu pe

conservatori. Tu crezi din toată inima într-un Dumnezeu al tău. Eu mă îndoiesc de existența lui. Luînd totul în considerare, diferențele dintre noi sînt mult prea mari.

– Contrariile se atrag.

– Încep să cred că nu.

– Toate astea sînt niște prostii, Travis. Încerci să-ți liniștești conștiința, nu-i așa? Îmi înșiri motivele tale. Dacă tot ai de gînd să-mi dai papucii, măcar fă-o cît mai demn și nu mai fi așa mieros.

– Nu mă face să-mi fie și mai greu decît îmi este deja, se plînsese el.

Lui îi era greu? Sage strînse pumnii, de parcă se pregătea să-i tragă o mamă de bătaie.

– Nu mă mai lubești. De fapt, despre asta e vorba, nu-i așa?

– Nu. Tot ce ți-am spus pînă acum este adevărat. Te iubesc, Sage. Dar, fir-ar să fie, îmi cere atît de multă energie să țin pasul cu tine. Rîse silit. Ești ca un cățeluș care are chef de joacă. Ai o nevoie permanentă de atenție și afecțiune.

– N-am băgat de seamă să te fi plîns pînă acum de natura mea afectuoasă, spuse ea, rece. De fapt, ai cerut chiar mai mult de nenumărate ori.

Travis avu buna-cuviință să arate rușinal.

– Merit pe deplin să-mi vorbești așa. Sage, continuă el descurajat, adevărul e că mi-am pierdut vitalitatea. M-ai secat. Nu pot să țin pasul cu tine și să mă ocup și de studiile mele, așa cum ar trebui. Cred că ar fi bine să ne luăm o pauză și să reanalizăm situația, înainte să ne repezim să ne căsătorim.

O atinse pentru prima oară, punîndu-și ușor mîinile pe umerii ei.

– După ce vei avea timp să te gîndești, sînt convins că vei fi de acord cu mine. Eu nu sînt potrivit pentru tine, cum nici tu nu ești potrivită pentru mine. Poate crezi că mă iubești, dar eu sînt de părere că doar te-ai autoconvins de asta.

Ea își eliberă umerii.

– Să nu începi să gîndești în locul meu, Travis.

Nu poate fi decît un vis urît, un coșmar, își zise ea. În curînd, se va trezi, îl va suna pe Travis și îi va povesti despre visul ei bizar și îl va preveni să nu devină niciodată realitate.

Deși totul era prea real pentru a fi doar un vis. Podoabele sărbătorilor străluceau peste tot, în jurul ei. Simțea mirosul crengilor de brebenel și din casă se auzeau colinde. O ustura înțepătura lacrimilor. Umilința avea un gust coclit. Întotdeauna ea fusese cea care întrerupsese legăturile cu admiratorii ei. Dacă o despărțire era inevitabilă, ea era cea care o declanșa.

Travis, chiar dacă temperat și ambițios, fusese nebun după ea. Nu-i venea să creadă că-și dorea să se despartă de ea. Păi, doar cu cîteva luni în urmă, se rugase de ea să se mute în apartamentul lui, ceea ce ea refuzase. După ce a rămas îmbufnat cîteva zile, a pretins că o iubește și mai mult pentru caracterul ei puternic.

Rar se certau. Își avea momentele lui enervante, cînd se încăpățîna și refuza să cedeze. Ca și acum. Toluși, dacă era strîns cu ușa, de obicei ceda în fața

voinței ei.

– Sinceră să fiu, Travis, nu prea cred în amănări. Ori mă iubești și vrei să te însori cu mine, ori nu. Își aruncă părul pe spate și îl înfruntă provocatoare. Hotărăște-le. Acum sau niciodată.

El arăta îndurerat în timp ce-i studia expresia fermă și bărbia ridicată agresiv. În cele din urmă, spuse:

– Dacă o iei așa, Sage, atunci cred că niciodată.

Asta o făcu să-și piardă răsuflarea, deși reuși să păstreze o ținută mândră. Un refuz alît de total era de neconceput. Nu putea să-i facă ei așa ceva!

Cînd va avea timp să se gîndească la ce a făcut, va regreta. Se va tîrî în genunchi în fața ei, implorînd-o să împartă cu el viitorul luminos de dermatolog de succes. Pînă atunci, mai bine moare decît să-i arate cît de mult o jignise. Nu va vedea nici o singură lacrimă.

Doamna Belcher era, fără îndoială, în spatele acestei hotărîri pripite. Mama lui îl făcea să o asculte doar aruncîndu-i o singură privire poruncitoare, dar lui Sage nu-i era frică de ea. Aroganța ei n-o făcea pe Sage decît să-și dorească să o provoace și mai mult – cum ar fi pantalonii de piele la un dineu important. După ce lui Travis îi vor veni mințile la cap și se va întoarce tîrîndu-se la picioarele ei, se va mărita cu el și va face șase copii, fiecare la o distanță egală de zece luni.

Între timp, nu avea de gînd să-l lase pe Travis să scape așa ușor. Sfidătoare, i se adresă:

– Îmi convine de minune. Voi ieși din viața ta de

îndată ce-mi voi împacheta lucrurile.

- Acum? spuse el. Dar nu poți pleca acum, Sage. Mașina ta a rămas în Austin. Unde să mergi?

- Mă descurc eu.

El scutură din cap cu tot mai puțină răbdare, de parcă avea de-a face cu un copil îndărătnic.

- Nu poți pleca acum.

- Pe dracu', nu pot! se răsti ea, știind că Laurie Tyler s-ar cutremura dacă ar auzi cum vorbește fiica ei.

- Uite, Sage, nu există nici un motiv să nu ne bucurăm împreună de aceste sărbători, așa cum am plănuit. Ca prieteni. Aș vrea să rămânem prieteni.

- la mai du-te dracului.

- Dacă nu vii înăuntru, vei strica petrecerea mamei. Vom fi un număr impar la cină.

- Mă doare în cot de cina mamei tale! strigă ea. Afurisiți! Aia de pui pe care îi servește în fiecare an sînt întotdeauna ațoși și tari. Nu merg înapoi nici dacă mor. Oricum, era o petrecere sufocantă, stupidă și plictisitoare. Ar trebui să-ți mulțumesc că mi-al oferit un motiv bun ca să scap de ea.

Neliniștit din cauza volumului vocii ei, Travis aruncă o privire peste umăr. Oaspeții, înveșmîntați în haine elegante, se învîrteau în cerc prin sufrageria opulentă, ciugulind din aperitivele servite de chelneri în vestoane albe închinînd în cinstea evenimentului și a fiecăruia dintre ei cu pahare cu whisky și sifon, și cocktailuri de ouă ce răspîndeau un miros înepător.

- Sage, încearcă să înțelegi. Eu... eu nu aveam de

gînd să discut despre asta cu tine decît după sărbători, dar tu, tu m-ai forțat într-un fel să-ți spun totul în seara asta. Nu vreau să te simți prost.

– Eu, să mă simt prost? rîse ea, batjocoritor. Mă simt excelent. Acum pot să mă bucur de Crăciun, fără să-mi mai fac probleme dacă o mare doamnă din înalta societate va aproba felul în care mă îmbrac. De fapt, nu-mi pasă cîtuși de puțin.

– Nu te purta așa, se rugă el.

Sage ridică o sprînceană, privindu-l răutăcioasă.

– Cum așa?

– Ca o mucoasă răsfățată.

– Mai întii, mă faci la fel de agresivă ca un înaintaș la rugby, apoi, mă compari cu un cățeluș enervant, apoi, cu o debilă mintal care nu știe ce vrea și acum, am ajuns o mucoasă răsfățată. Și pretinzi că mă iubești?

– Nu se poate discuta cu tine, cînd ești în starea asta. Travis înjură în gînd și se întoarce să plece de lîngă ea. Mama ne va observa lipsa. Ne vedem înăuntru, după ce termini cu istericalele. Simțindu-se, pe bună dreptate, indignat, Travis intră în casă.

– Poți să aștepți mult și bine, strigă ea după el.

Ușa era decorată cu o ghirlandă, care, după părerea lui Sage, era atît de extravagantă, încît părea vulgară. La fel era și pomul de Crăciun din sufragerie. Unde erau globurile multicolore, bomboanele de ciocolată și beteala cu care se împodobeau un pom de Crăciun, acasă la ea?

Aruncă o căutătură cruntă pomului artificial și

strident împodobit, prin ferestrele luminate puternic. Luminițele așezate la intervale egale, de-a lungul crengilor perfecte, începură să se estompeze. Lacrimile ținute în friu pînă acum îi umplură ochii făcînd ca decorațiile strălucitoare să pară cristaline.

Pe măsură ce i se potolea furia, începu să simtă șocul provocat de afirmațiile lui Travis. Cineva pe care îl iubea, despre care crezuse că o iubește, o rospinsese. Tot ce-i spusese putea fi parafrizat în trei cuvinte simple: „Nu te vreau”. Putea ea să fie dulce, drăgălașă și drăgăstoasă, adevărul era că el nu o dorea. Pofta ei de viață, așa cum se exprimase el, îl plictisea.

Își puse brațele în jurul uneia dintre cele șase coloane albe care sprijineau balconul de deasupra vorandei. Îmbrățișînd-o, își lipi obrazul de suprafața rece și striată. Ce le va spune tuturor? Cum va mai putea să-și țină capul sus, cînd se vor afla toate astea? Ce va crede familia ei? Singurul lucru pe care îl așteptau de la ea era să se căsătorească cu cineva care să o iubească la fel de mult, pe cît îl iubea și ea. Ei, treaba asta nu-i reușise. Ca și multe altele.

Cum putea Travis să-i facă așa ceva? Îl iubea. Erau perfect compatibili. El nu-și dădea seama? Ei îi plăcea să tragă sforile; el mai degrabă prefera să fie manevrat. Lui îi plăcea să muncească; ea știa bine ce înseamnă munca. Era atît de apatic, avea nevoie de cineva exuberant în viața lui – chiar el i-o spusese.

Firește că suferea de o pierdere temporară a minții, își zise ea. Și se va întoarce la ea. În cele din

urmă. Bănuia că nici nu va trebui să aștepte prea mult. Ea îi va lipsi îngrozitor de mult. Fără ea, viața lui va fi la fel ca a părinților lui, incoloră și insipidă.

Iar când se va întoarce, rușinat, la ea, cu coada între picioare și mândria cât un ou mare de găscă vîrît în gît, nu se va grăbi să-l ierte. O făcuse să sufere. Îi stricase vacanța de Crăciun. Acum, ar fi trebuit să sărbătorească faptul că-și luase diploma, ceea ce nici unul dintre frații ei nu reușise. S-ar putea să nu-l ierte niciodată.

Îndepărtîndu-se de coloană, își șterse lacrimile, refuzînd să se lase doborîtă. Încă de copil, ori de cîte ori îi erau rănite sentimentele, mai bine înfrunta cu obrăznicie orice situație, decît să-și arate adevăratele sentimente. Dacă ar fi făcut-o, ar fi părut ridicolă. Să fi vărsat lacrimi în fața fraților ei ar fi însemnat să nu fi supraviețuit niciodată copilăriei. Nu pentru că ei i-ar fi făcut vreun rău; ea ar fi murit de rușine dacă ar fi fost prinsă plîngînd.

Deci, nu-i rămînea altă șansă să reziste pînă cînd Travis își va da seama cît de prostește se purtase cu ea. Nici nu putea fi vorba să fugă acasă la familia ei, ca o femeie respinsă, cu lacrimi în ochi și disperată.

Mai întîi trebuia să găsească o cale de a pleca de aici. Mai bine pleacă pe jos acasă, decît să se întoarcă la petrecerea familiei Belcher. Și nici nu le va cere ajutorul, deși știa că doamna Belcher ar fi bucuroasă să-i găsească un mijloc de transport. Trăgînd adînc aer în piept, pentru a-și aduna curajul, se întoarse cu fața spre colțul verandei.

Făcu doar un pas înainte de a se opri brusc.

Bărbatul se sprijinea leneș de peretele acoperit cu lădărie, ascuns parțial de umbra aruncată de un brobenel pus într-un ghiveci. Totuși, prin ferestre se uită la lumina strălucitoare, ca Sage să-l vadă bine. Chiar proa bine.

Era înalt și deșirat, mai zvelt decât fratele ei, Lucky. Doșul cea mai mare parte a părului îi era ascuns sub o pălărie neagră, jilavă, de cowboy. Sage observă că părul de deasupra urechilor era blond închis, stropit cu fire palide, argintii. Viața în aer liber îi făcuse pielea arămie și îi creștase riduri în colțul ochilor albaștri, pătrunzători, care o priveau cu un amuzament nodisimulat.

Avea o bărbie puternică, pătrată, care sugera că nu e bine să-l superi, și alura unui bărbat aspru și musculos, ce părea să explice poziția arogantă a capului și privirea insolentă.

Purta o cămașă de un albastru decolorat, cu nasturi albi, rotunzi. Jeanșii aveau tivul rupt. Marginile decolorate și în zdrențe erau ridicate peste gleznele vîrșite în niște cizme jerpelite ale căror vîrfuri erau umede și pline de noroi. Singura concesie făcută seriei răcoroase era o vestă neagră, matlasată. Era deschisă în față, lăsînd să se vadă cămașa pentru că dogotele mari de la ambele mîini erau agățate în buzunarele din spate ale pantalonilor.

Un texan de aproape doi metri, cu umeri largi, picioare lungi și talie subțire. Un texan care arăta ca unul din băieții răi. Sage îl disprețui imediat, mai ales

că părea gala să izbucnească în râs, evident pe socoteala ei. Nu râse, însă ceea ce spuse îi comunică același lucru.

– Ha-ha-ha. Un Crăciun fericit.

2

Încercînd să-și ascundă rușinea, Sage îl întrebă lurloasă:

- Și tu cine dracu' mai ești?
- Moș Crăciun. Mi-am trimis la spălat costumul

ioșu.

El nu i se păru deloc amuzant răspunsul lui.

- De cît timp stai aici?
- De suficient de mult, replică el rînjind, ca pisicile

Cheshire din *Alice în Țara Minunilor*.

- Al tras cu urechea.

– N-am rezistat tentației. Ar fi fost nepoliticos din partea mea să întrerup o scenă plină de tandrețe.

Ea își îndreptă spinierea și îi aruncă o privire intenționat arogantă, măsurându-l din cap pînă în picioare.

– Ești unul dintre oaspeți?

El dădu, în sfîrșit, drumul hohotului de rîs.

– Vorbești serios?

– Atunci, ai apărut de acolo? întrebă ea, indicînd traficul de pe stradă. Ți s-a stricat cumva mașina?

În timp ce clătina din cap, o măsură și el din priviri.

– Tipu' e homist, sau ce-i cu el?

Ea nu catadicsi să răspundă.

Străinul plescăi din buze scoțînd o exclamație de regret.

– Adevărul e că ar fi mare păcat să renunți la pantalonașii ășlia de piele, după cît de bine ți se potrivesc.

– Cum îndrăznești?

– Și dacă te-ai fi lipit de mine așa cum te-ai lipit de el, ți-aș fi dat cel mai pătimăș sărut din istorie, și să-i ia dracu' pe cei care ne-ar fi văzut.

Nimeni, nici măcar cei mai înflăcărați admiratori ai ei nu ar fi avut vreodată tupeul să-i vorbească așa. Dacă nu i-ar fi împușcat ea însăși, ar fi făcut-o frații ei. Cu obrajii în flăcări și ochii fulgerînd, îi spuse:

– Chem poliția.

– Oare de ce ai face așa ceva, Miss Sage? Faptul că-i folosisse numele, o opri după ce făcu doi pași spre ușă. Exact, spuse el cilindu-i gîndurile. Știu cum te numești.

- Nu ți-a fost greu să-ți dai seama, spuse ea cu mai multă nepăsare decît simțea de fapt. În timp ce cu nerușinare trăgeai cu urechea la o conversație, care nu te privește, l-ai auzit pe Travis spunîndu-mi pe nume.

- Oh, am înțeles perfect tot ce s-a spus. Vorbeați în engleză. Băiețaușul mamei, pur și simplu, ți-a dat papucii. M-am gîndit să aștept politicos pînă cînd termină și apoi să-ți transmit mesajul.

Ea îi aruncă o privire feroce, plină de furie înăbușită și neîncredere evidentă.

- Ai venit aici ca să-mi transmiți mie ceva?

- Parcă începi să înțelegi.

- De ce?

- Am fost trimis să te caut.

- Să mă cauți?

- Ca să te duc acasă.

- La Milton Point?

- Acolo e casa ta, nu? Întrebă el, zîmbindu-i sardonice. M-a trimis fratele tău.

- Care dintre ei?

- Lucky.

- De ce?

- Pentru că pe cumnata ta, soția lui Chase, au apucat-o durerile facerii în această după-amiază.

Pînă la acest punct îi făcuse jocul. Nu credea nici un cuvînt, dar era curioasă să afle cît de creativă putea fi mintea unui vagabond. Spre surprinderea ei, descoperi că știa destule despre familia ei.

- Au apucat-o durerile facerii?

- Cam la ora două, în această după-amiază.

- Dar nu trebuia să nască decît după Anul Nou.

- Copilul a' avut alte planuri. Probabil că nu a vrut să piardă Crăciunul. Poate că la ora asta a născut deja, dar cînd am plecat eu, încă nu se întîmplase nimic.

Sage rămase în continuare prudentă.

- De ce te-ar trimite Lucky după mine? De ce nu mi-a dat un telefon?

- A încercat. Una dintre colegile de cameră din Austin l-a spus că ai plecat deja spre Houston cu cratul tău. Arătă cu capul spre ferestrele în spatele cărora oaspeții erau conduși spre sala unde se servea cina. Ținînd seama de asta, continuă el, Lucky a fost de părere că ar merge totul mai repede dacă vin să te lau de aici. Se împinse de la perete și aruncă o privire neîncrezătoare spre cerul acoperit de nori. Putem pleca?

- Nu plec nicăieri cu tine! exclamă ea batjocoritor la presupunerea lui că ar fi fost în stare de așa ceva. Conduc mașina de la optsprezece ani și de atunci am făcut destule drumuri singură. Dacă e nevoie de mine acasă, familia mea ar fi luat legătura cu mine.

- Mi-a spus că, probabil, vei fi o adevărată pacoste. Bombănind și clătînînd din cap plictisit, vîrî mîna în buzunarul de la piept și scoase afară o bucată de hîrtie. I-o întinse. Lucky a scris asta, să ți-o dau în cazul în care începi să faci pe nebuna.

Sage desfăcu hîrtia și examină rîndurile care, era evident, fuseseră scrise în mare grabă. Abia reușea să descifreze scrisul, însă nimeni nu era capabil să înțeleagă ce scria Lucky. Fratele ei o informa că

purtătorul mesajului era noul angajat al *Companiei de Foraj Tyler*, Harlan Boyd.

- Domnul Boyd?

Acăsta zîmbi în colțul gurii.

- După toate prin care am trecut împreună, poți să-mi spui Harlan.

- N-am de gînd să-ți spun nimic, se răsti ea la el. Dar asta nu făcu decît să-i lărgască zîmbetul.

Fratele ei îi cerea să-l însoțească pe acest om la Milton Point, fără discuții. Ultimele două cuvinte erau subliniate... pentru că așa era mai bine.

- Ai fi putut să falsifici asta, spuse ea acuzator.

- De ce aș face așa ceva? Întrebă el, zîbind din nou sarcastic.

- Pentru a mă răpi.

- De ce?

- Răscumpărare.

- N-ar fi o mișcare prea inteligentă. Ai tăi sînt lefteri.

Asta era adevărat. *Compania de Foraj Tyler* abia reușea să supraviețuiască și doar pentru că Marcie Johns îi împrumutase bani fratelui mai mare al lui Sage, Chase, atunci cînd se căsătorise cu el. Din cauza prețului scăzut al petrolului, contractele de forare erau tot mai puține și tot mai rare. În prezent, familia Tyler făcea parte dintr-un fel de aristocrație sărăcită. Și în zilele astea era ca și cum ar fi purtat o decorație de onoare. Totuși, mîndria ei era rănită de faptul că acest netrebnic știa despre dificultățile financiare ale familiei ei.

Își micșoră ochii căprui deschis.

- Dacă firma are probleme financiare atît de mari, cum de ai fost angajat?

- N-am fost angajat. Lucrez doar pe bază de contract. Și din cînd în cînd mai fac cîte un ciubuc. Ca și în seara asta. Lucky mi-a oferit cincizeci de dolari ca să vin să te duc acasă.

- Cincizeci de dolari? exclamă ea.

El își împinse spre spate pălăria de cowboy.

- Pari surprinsă. Crezi că e prea mult sau prea puțin?

- Nu cred decît că nu merg nicăieri cu tine. Voi pleca singură cu mașina spre Milton Point.

- Ai uitat? Ți-ai lăsat mașina în Austin și ai venit aici cu Buze Fierbinți. Cînd îi zîmbi ștregărește i se încrețiră liniile din jurul ochilor. Presupun că ai putea să-l rogi să te ducă acasă. Deși, probabil, mămica ar face o criză de isterie dacă scumpul ei băiețel nu ar fi acasă de Crăciun. Însă nu ai de gînd să-i ceri așa ceva, nu-i așa, Miss Sage?

Știa răspunsul și fără să o mai fi întrebat și îl urî pentru asta.

În timp ce un grup de colindători trecea pe trotuar, cîntînd despre pace pe pămînt, Sage turba de furie. Își evaluează opțiunile și se gîndi dacă era înțelept să părăsească relativa siguranță de pe veranda casei Belcher în compania unui bărbat care arăta de parcă comiterea unei crime era distracția lui preferată.

Pe de altă parte, familia ei era cel mai important lucru pentru ea. Dacă aveau nevoie de ea acasă... Biletul de la Lucky părea destul de autentic, dar, dacă un escroc era destul de isteț pentru a o găsi în casa

logodnicului ei...

– La ce oră zici că a fost Sarah dusă la spital?

Zîmbetul lui tandru, cuceritor, ar fi topit și inima Reginei Ghețurilor.

– Asta e o întrebare cheie, așa-i? Ca să vezi dacă nu te păcălesc?

Nelulburată, își încrucișă brațele la piept, privindu-l fix și așteptînd răspunsul.

– O.K., hai să ne jucăm atunci, spuse el. Pe soția lui Chase nu o cheamă Sarah, ci Marcie. Johns, pe numele de fată. E agent de vânzări-cumpărări și cîteodată Chase o alintă spunîndu-i cu afecțiune Gîsculiță, poreclă pe care i-a dat-o cînd mergeau împreună la școală. Trecîndu-și greutatea pe un picior și relaxîndu-și un genunchi, adoptă o postură care ora în același timp arogantă și bătaioasă. Deci, Miss Sage, vii de bună voie sau ai de gînd să mă faci să trudes pentru cei cincizeci de dolari?

Sage își mușcă buzele. Avea dreptate în mai multe privințe, în special că era blocată în casa lui Travis Belcher. Niçi nu-i trecea prin cap să-i ceară acestuia ajutorul. Chiar dacă Harlan Boyd era un gunoi al societății, iar frații ei îi cereau să se lase în seama lui – lu va arăta ea cu prima ocazie – mîndria o împiedica să ceară ajutorul cuiva din casa aceea.

– Nu prea în i dai posibilitatea să aleg, domnule Boyd.

– Nu ai din ce să alegi. Să mergem.

– Trebuie să-mi fac bagajul.

Încecă să treacă pe lîngă el, dar bărbatul făcu un pas lateral blocîndu-i drumul. Înclinîndu-și capul pe

spate îi aruncă o privire ucigătoare. Trebui să-și incline bine capul. Moștenise înălțimea familiei Tyler de la tatăl ei, ca și cel doi frați ai săi. Erau puțini bărbați pe care să-i privească ridicînd ochii. O situație alarmantă. Ca și ardoarea care radia din privirea lui. Ca și vocea, plăcută dar vibrînd de asprime și hotărîre masculină.

– Dacă mi-ai fi dat șansa pe care i-ai dat-o imbecilului, te-aș fi sorbit cu lăcomie ca un motan pus în fața unui borcan cu smîntînă dulce și proaspătă.

Ea înghiți greu zicîndu-și că e din cauza faptului că avea capul atît de înclinat pe spate.

– Cumnata mea a primit odată un telefon de la un tip anormal care a început să-i debiteze porcării. Acum știu cît de dezgustată trebuie să se fi simțit.

– Tu nu ești dezgustată. Ție ți-e frică.

– Frică?

– Ți-e frică că s-ar putea să-ți placă dacă te sărut.

Ea rîse batjocoritor.

– Aș vrea să o văd și pe asta.

– Speram că vei spune așa ceva.

Fața ei era încă încordată din cauza căldurii teribile care puse stăpînire pe ea cînd el îi cuprinse capul în mîini și o trase spre gura lui pentru un sărut mistuitor. În mai puțin timp decît îi trebui creierului ei să înregistreze ce se întîmplă, limba lui era în gura ei, explorînd-o iscoditor. Cu ochii măriți de uimire, putea să vadă peste umărul lui fereastra de la sala unde se servea cina. Chelnerii se mișcau în jurul mesei lungi, minunat aranjate, servind găini *Rock Cornish* și cartofi dulci oaspeților familiei Belcher, în timp ce gura

fostei-viitoarei nurori era devorată scandalos pe verandă de un bărbat cu un rînjit lasciv și cizme ude.

Dacă n-ar fi înghețat din cauza șocului, ar fi izbucnit într-un rîs isteric.

Peste cîteva secunde totuși, reuși să-și revină în fire. Lovindu- l în piept cu toată puterea, îl împinse la o parte. Respirația nu-i reveni ușor. Sorbi lacomă oxigen și înghiți aer de mai multe ori, înainte să șuiere:

– Dacă mai încerci o șmecherie ca asta, îți vei dori să nu o fi făcut.

– Sincer să fiu, mă îndoiesc de așa ceva, Miss Sage. Ca și tine, de altfel. Aruncă din nou spre cer o privire îngrijorată. Ar fi bine să plecăm cît mai repede, înainte ca vremea să se înrăutățească. Adu-ți bagajul. Te aștept exact aici.

Prea furioasă ca să mai replice ceva, Sage se năpusti înăuntru.

– Asta-i pozna cea mai abjectă și mai tlcăloasă pe care mi-ai făcut-o vreodată, spuse Sage la telefon. Receptorul putea a duhoare de țigară și era lipicios, numai Dumnezeu știe de ce.

– Sage, tu ești? Devon și-a băgat limba în urechea mea. Va trebui să vorbești mai tare.

– Știu că mă auzi, Lucky, strigă ea. Și mai știu că cumnata mea nu s-ar giugiuli cu tine pe coridorul spitalului. Apropo, s-a născut copilul?

– Nu. Deși nu mai poate dura mult. Ar fi bine să iasă odată, fiindcă Chase ne înnebunește pe toți.

În timp ce fratele ei o informa despre starea lui Marcie și toanele lui Chase, viitorul tată, ceva negru și

cu blană se strecură printre lăzile aflate doar la câțiva metri de cabina telefonică. Sage se cutremură și și-ar fi ridicat picioarele de pe asfalt, doar că nu avea unde altundeva să meargă.

Asta era cea mai îngrozitoare noapte din viața ei. Mai întâi, logodnicul îi dăduse papucii, apoi se trezise „dusă acasă” de un individ dubios și șmecher, ale cărui maniere erau înfiorătoare.

Servitoarea familiei Belcher o însoțise pe scările din spate pînă în camera oaspeților, unde o ajută să-și împacheteze lucrurile. După cum spusese, Harlan Boyd o aștepta atunci cînd coborî. O conduse spre o mașină care era surprinzător de curată și aproape nouă.

Totuși, abia se resemnase să facă lunga călătorie în compania lui, că el o apucă pe un drum lateral, care era practic nemarcat și nici iluminat.

– Unde mergem?

Nu va intra în panică, își spuse ea. Oamenii de acest gen puteau fi convinși cîteodată să renunțe la acțiunile lor violente, dacă victima rămînea stăpînă pe sine. Își promise în gînd că nu va apuca mînerul ușii, nu o va deschide și nu se va arunca în bezna nopții, decît dacă va fi sigură că planul lui era să ceară o răscumpărare mare familiei ei în schimbul informației privind locul unde se afla corpul ei maltratat cu brutalitate.

Cu o voce mai rațională decît gîndurile ei, el îi replică:

- E drumul care duce la pista de decolare.
- Pista de decolare?

- Unde mi-am lăsat avionul.
- Avionul?
- N-auzi bine sau ce? Nu mai repeta ce spun.
- Adică vom zbura acasă?
- Exact. Ce-ai crezut? Că vom merge cu mașina?
- Da.
- Cît de mult poate greși cineva. Cam la fel ai pățit și tu cu acel Casanova.

Lăsa să treacă remarca lui fără alte comentarii și se cufundă într-o tăcere ostilă tot restul drumului. Era o sorolooasă înrăutățire a situației față de prima parte a anului, cînd stătuse cot la cot cu crema societății din Houston.

Acum se afla într-un hangar răcoros și umed prin care bălea vîntul, mișunînd de rozătoare, așteptînd un bărbat care săruta de parcă din asta trăia, și care o tîrînea și o insulta de fiecare dată cînd i se ivea prilejul.

Își vărsă nemulțumirea pe fratele ei pe care roșise să-l găsească la spitalul din Milton Point.

- Lucky, cum de ai putut să trimiți după mine pe acost... acești indivizi?

- Sînteți gata de plecare?

- Da, sîntem gata de plecare, dar sînt supărată pe tine. De ce ai trimis după mine un tip ca ăsta?

- Ce nu-ți convine la Harlan?

- Ce nu-mi convine la Harlan? Se repeta din nou. Într-o convorbire interurbană, spuse ea, încercînd să-și maseze templele pentru a scăpa de durerea de cap și să-și găsească prea mult timp ca să-și înșir toale defectele lui. De ce l-ai trimis? De ce nu ai telefonat la familia

Belcher să-mi spui să vin acasă?

– Pentru că am știut că ai plecat cu mașina lui Travis și ai lăsat-o pe a ta în Austin. Mi-a spus colega ta de cameră. Tu mi-ai povestit că părinții lui Travis nu erau prea încântați de faptul că urma să veniți aici chiar în dimineața zilei de Crăciun, așa că am știut că n-ar dori ca el să plece cu două zile mai devreme și să piardă seara de Crăciun pe drum. Așa că...

– O.K., O.K., dar ai fi putut să mă previi că-mi vei trimite o escortă.

– Îmi pare rău, Sage, dar nu am avut când. Chase își smulge părul din cap și scrișnește din dinți. E foarte îngrijorat pentru că Marcie are treizeci și șase de ani și e primul ei copil.

– Dar e bine, nu-i așa? Întrebă Sage, alarmându-se imediat pentru starea sănătății femeii pe care o admira.

– În principiu, da. Dar nu-i e ușor. Mama nu reușește decît să-l facă pe Chase să se poarte cît de cît civilizat, nu să-l și calmeze. Știi ce înseamnă copilul ăsta pentru el. Lauren se smiorcăie pentru că-i iese un dinte.

– Oh! Primul?

– Exact. Și închipuiește-ți, e așa un drăcușor împielit, că și mușcă cu el. Oricum, Devon e ocupată cu copilul nostru, așa că toți sîntem agitați și nervoși.

Sage își putea imagina scena de la spital. Nimeni nu-i putea ține deoparte pe cei din familia Tyler, dacă unul de-ai lor avea necazuri. Își aminti de noaptea cînd Devon o născuse pe Lauren. Haos total. Firește,

au existat niște circumstanțe atenuante. În noaptea aceea unul din clienții lui Marcie încercase să o violeze. Sage ajunsese acasă după ce Marcie fusese salvată și trimisă la spital, dar înțelesese spaima ei. Crize de acest gen uneau și mai mult familia.

I se puse un nod în gât. Indiferent cât de infernali puteau fi frații ei, abia aștepta să ajungă lângă ei.

– Aș fi putut să închiriez o mașină, spuse Sage, îmbufnată.

– N-am vrut să o faci. Frontul de aer rece încă nu a ajuns în Houston, dar a trecut pe aici la prînz și acum e frig. Și umed. N-am vrut să conduci mașina pe o vreme așa de rea și știam că te vei împotrivi. Așa că am hotărît să nu-ți dăm nici o șansă să faci cum îți trece prin cap, și l-am trimis pe Harlan.

– Aș fi mai în siguranță pe o șosea umedă decît cu Harlan.

– Ce-ai spus? N-am auzit. A trecut pe lângă mine un cărucior pe roți.

– N-are importanță. Nu avea nici un sens să-l vorbească de rău pe Harlan în fața fratelui ei care, era evident, avea încredere în el. N-ar face decît să îngrijoreze pe toată lumea. Deși, odată ajunsă acasă, intenționa să le facă o prezentare detaliată a purtării sale nerușinate. Ne vedem cînd ajung acolo. Salută-i pe toți din partea mea. Și, în special, pe Marcie.

– În regulă. Pe curînd, mucoaso.

Închise telefonul și rămase dusă pe gînduri. Încerca să-și șteargă murdăria de pe mîini, cînd Harlan apăru lângă ea.

– A născut deja?

– Nu încă. Lucky spune că în curînd.
– Avionul e gata de plecare.
– Există pe aici un loc unde aş putea să mă spăl pe mîini mai întîi?

– Vino cu mine. Ai grijă şi de celelalte necesităţi, înainte de decolare. Va fi un zbor non-stop.

Ei nu i se păru deloc amuzant şi i-o şi arătă trecînd pe lîngă el fără să-l bage în seamă, cînd îl deschise uşa de la toaletă. Cînd aprinse lumina, se opri brusc, spatele ei lovindu-se de pieptul lui.

– Dumnezeuule mare! Era o încăpere dezgustătoare, în care nu se făcuse curăţenie de ani de zile.

– Are tot ce-ţi doreşti, spuse Harlan, rîzînd amuzat de reacţia ei.

Sage, învingîndu-şi repulsia, intră în cameră şi îi trînti uşa în nas. Făcu doar ce era absolut necesar, fiind atentă să nu atingă nimic. După ce-şi spălă mîinile în chiuveta ruginită, le scutură pentru a şi le usca.

Ieşind din clădirea strîmbă de tablă, îl găsi pe Harlan aşteptînd-o pe pista de asfalt.

– Unde sînt valizele mele?

– La bord, stimată domnişoară. Sînteţi amabilă să-mi prezentaţi biletul de călătorie?

Ea îl săgetă cu privirea.

– Ce-ar fi să plecăm odată!

– Don Juan ţi-a trimis simţul umorului drept în iad, nu-i aşa?

Apucînd-o de cot, o conduse spre avionul cu un singur motor. Cu cît se apropia mai mult de aparat, cu atît îi creştea spaima. Era o epavă, o relicvă din

vremuri de demult. Carcasa fusese petlicită și revopsită de atâtea ori că acum arăta ca o cuvertură. Elicea se învîrtea, dar motorul hîrîia, gema și horcăia de moarte. Își trase brațul din mîna lui și se întoarse spre el, slidătoare.

– Ai construit singur hîrbu' ăsta?

– Nu e al meu. L-am împrumutat doar.

– Sper că nu te aștepți să mă urc în el?

– Dacă nu ți-au crescut cumva aripi.

– Știi ce, las-o baltă. Am auzit multe rable de mașini de cusut care țacăneau mai plăcut decît motorul ăsta. Frații mei știu cu ce aparat zburăm.

– Au încredere în judecata mea?

– Atunci mi-am pierdut-o eu înțelegera lor.

– Ești în perfectă siguranță. Apucînd-o din nou de braț, o trase după el pe pista plină de denivelări. Cînd au ajuns la locul pasagerului din micul avion, îi luă în palme șezutul, sprijinind-o să pășească pe aripă. Sus cu tine.

Ea se cățăără în cabina minuscule. După ce se așeză și el pe scaunul pilotului, întinse brațul peste pieptul ei pentru a se asigura că ușa de lîngă ea era bine închisă. Mîna îi alunecă pe sîni. Putea fi o întîmplare, dar nu voia să riște să-l privească pentru a descoperi adevărul. Se zgîia nemișcată prin parbriz, pretinzînd că nu-i e frică.

– Ți-ai fixat centura de siguranță?

– Îhî.

– Stai bine?

– Da.

– S-ar putea să vrei să-ți dai jos jacheta, spuse el

arătînd cu capul spre partea de sus a costumului ei din piele albă. Și-l făcuse cadou de Crăciun. Aștepta să-l poarte încă din august. Pînă acum, Harlan Boyd era singurul căruia îi plăcuse. Și asta nu era prea apreciativ la adresa gustului ei.

– Vrei să te grăbești și să decolezi odată, ca să nu mai tremur de groază de ce s-ar putea întîmpla? întrebă ea supărată.

În următoarele cîteva minute, Harlan fu ocupat cu permisiunea de decolare de la „turnul de control”, o cameră la etajul al doilea din clădirea cea mare. Duse avionul la capătul pistei, așteptă să i se dea drum liber, apoi porni înainte. Sage era tentată să pedaleze din picioare pentru a-l ajuta să se înalțe.

Cu mult înainte ca ei să i se pară că aveau suficientă viteză la sol, micul avion își urca în sus. Harlan urcă atît de abrupt încît o făcu să se încline pe locul ei ca în scaunul de la dentist.

Apucîndu-se de marginile pernei de sub ea, riscă să privească pe fereastră.

– Nu se mai vede pămîntul!

– Bineînțeles că nu. Sîntem în nori.

– Ce căutăm noi în nori?

– Ce-ar fi să te calmezi? Un an și ceva am zburat cu elicoptere la platformele din Golf. Asta-i floare la ureche.

– Care între timp ți-a alunecat pe ochi. Nu văd nimic. De unde știi că nu vei intra în ceva?

– Știu, O.K.? După ce vom trece de acest plafon jos, vom zbura direct spre Milton Point.

– Ești sigur că știi unde să-l găsești?

- Nimeresc de fiecare dată. Am o sculă de nădejde.

- Grozav, spuse ea scurt. Dacă ții la slujba ta, mai bine termină.

- Ce?

- Cu aluziile sexuale.

- De ce? Mă vei pîrî lui Chase și lui Lucky?

- Ei nu te vor considera atît de isteț pe cît te consideri tu.

El se lăsă pe spate în scaunul lui și își întinse picioarele lungi atît cît îi permitea cabina strîmtă.

- Pun pariu că nu le vei spune absolut nimic din ce s-a întîmplat în seara asta.

- De ce nu?

- Pentru că eu cunosc o poveste și mai grozavă. Cea despre tine și Buze Fierbinți. În ochi i se reflectară lacrimile de la aparatura de bord. Nu cred că le vei spune adevărul, nu-i așa?

- Indiferent ce s-a întîmplat între mine și Travis, mă privește doar pe mine, spuse ea indignată. Ce voi face și ce voi spune familiei mele, e doar problema mea. Nu e cazul să-ți bagi nasul, domnule Boyd.

El rîse pe înfundate.

- Na, na. Nu le vei spune adevărul. Nu le vei spune că te-a lăsat cu buzele umflate. E în regulă, Miss Sage. Îi făcu cu ochiul. Va fi micul nostru secret.

Ea murmură ceva total nepotrivit pentru o tînără bine crescută și își întoarse capul pentru a privi pe geam. Sub avion se vedea doar o pătură de nori gri, ireală. Privitul în jos o făcea nervoasă, așa că își lăsă capul pe speteaza scaunului și închise ochii.

- Cît va dura?

- O oră. Sau aproape. Depinde de turbulență. Sage își săltă capul.

- Turbulență?

- Glumeam doar, să văd dacă ai adormit într-adevăr. Nu vrei niște cafea?

Întinse mîna printre genunchi spre podea și luă de jos un termos lucios. I-l întinse. Un sandviș? Dădu drumul manetei pentru a desface un pachet maroniu și a privi înăuntru.

Venind vorba de mîncare, stomacul îi chiorăi grosolan, amintindu-i că îi scăpase cina cu găini *Rock Cornish* a familiei Belcher.

- Tu fii atent la avion. Despachetez eu sandvișurile.

El îi întinse punga. Ea își puse termosul între coapse.

- Salam, brînză și muștar, spuse ea cercelînd conținutul primului sandviș. Îl despachetă și pe al doilea, ridicînd bucata de pîine de deasupra. De două ori salam, brînză și muștar.

Îi întinse unul și mușcă din celălalt. În timp ce mesteca zdravăn, spuse:

- Mama e de obicei mai inventivă cînd face sandvișuri.

- Laurie? mormăi el cu gura plină. Nu ea le-a pregătit.

- De unde le-ai luat?

- De la firma lui Moe.

- Cine e Moe?

Harlan înghiți și mai băgă în gură o mușcătură

/dravănă.

- Moe. Am luat mașina lui ca să ajung pînă la casa familiei Belcher. Cred că nu l-ai întîlnit. Exact. Cînd ei n coborît, erai la toaletă. Moe e proprietarul pistei de unda am plecat. L-am rugat să pregătească ceva cît mai repede.

Sage scui pă mîncarea în palmă.

- Glumești, nu?

- Nu. Ei poftim, dacă nu mai vrei, dă-mi-l mie.

Ea l-l aruncă ca pe o minge. Ateriză în poala lui, exact deasupra fermoarului decolorat al jeanșilor. Nu ți place cum gătește Moe?

- Nu! Știi prea bine că nu voi mîncă nimic din locul ăla plin de șobolani.

Furla ei îl amuza.

- Ai mîncă dacă ți-ar fi foarte foame. Toarnă-mi nișto cafea în capacul termosului.

- Toarnă-ți singur.

În regulă. Dar va trebui să las maneta din mînă. Ți va trebui să-l trag de acolo.

Termosul era încă între coapsele ei. Harlan îi zîmbi inocent, ridicînd o sprînceană ca un semn de întrebare olocvent.

Sage îi turnă cafeaua.

3

La zece minute după ce Sage ajunsese la spital, Marcie născu. Sage abia dacă avu timp să îmbrățișeze pe toată lumea, că Chase se năpusti prin ușile duble.

– E băiat! Era tras la față, cu ochii duși în fundul capului, părul îi stătea vîlvoi și arăta ca un nătîng în halatul albastru, însă radia un zîmbet de o mie de wași.

Suferise cumplit după moartea primei lui soții, Tanya. Copilul lui murise în pîtecele mamei în acel

accident de mașină, în care fusese implicată și Marcie Johns. Anul trecut, spre surprinderea tuturor, se căsătorise cu Marcie.

Amănuntele privind legătura dintre ei și hotărârea bruscă de a se căsători au rămas un mister pentru Sage. Au trecut mai multe luni de la nunta lor, pînă cînd ea se convinsese că se iubeau și că această căsătorie va fi de durată. După cît putea să-și dea seama, părea să funcționeze excepțional de bine. Chase nu arătase niciodată atît de extenuat dar și feroc.

- Copilul e perfect, spuse el mîndru. Patru kilograme și treizeci de grame. Marcie se simte bine. Dar e foarte obosită.

- Peste patru kilograme? Hmmm. Destul de mare pentru primul născut, spuse Lucky lovindu-l cu colul în coaste pe fratele său.

- James Lawrence, ai grijă cum te porți, îl dojeni mama lui.

- Înainte să începeți toți să socotiți, recunosc că Marcie a rămas însărcinată chiar în noaptea nunții.

- N-ai pierdut vremea, scumpul meu frate.

- Fii sigur că nu, spuse Chase, făcîndu-i cu ochiul lui Lucky. Apropo, fiul meu îți va purta numele. Ne-am hotărît să-l botezăm James Chase.

La naiba, spuse Lucky, înghițind greu. Nu știu ce să spun.

Ar fi o schimbare. Chase îl bătu pe umăr pe fratele său și amîndoi arătau jenant de emoționați. Și pentru a nu se face de rîs, Chase privi repede în altă direcție și o observă pe Sage. Salut, răzgîiată mică,

mă bucur că ai ajuns la timp.

Chase era cu zece ani mai vîrstnic decît Sage. Între el și Lucky nu erau nici doi ani distanță. Frații ei gălăgioși au fost un permanent izvor de suferință pentru ea, dar îi-adorase întotdeauna. Voia să creadă că afecțiunea era reciprocă.

Găsi multă căldură în îmbrățișarea lui Chase.

– Da, am ajuns. Cu chiu, cu vai, adăugă ea, străfulgerîndu-l cu o privire urîtă pe Harlan.

– Felicitări, Chase, spuse acesta, făcînd un pas înainte și întinzîndu-i mîna.

– Mulțumesc. După ce și-au strîns mîinile, Chase spuse: Vă rog să mă scuzați acum. Vreau să mă întorc la Marcie.

– Nu vrei să stai acasă la noi în seara asta? îi propuse Laurie.

– Nu, mulțumesc. Rămîn aici oîlt de tîrziu voi putea, apoi mă duc la mine acasă.

Începu să meargă cu spatele spre ușile duble. Deși fusese atît de dornic să le aducă vestea despre nașterea fiului său, Sage își dădea seama că prefera să fie lîngă soția lui. Simți un junghi de invidie gîndindu-se la fericirea lor. Nimeni altcineva nu mai era atît de important în viața lor pe cît erau ei doi, unul pentru celălalt.

Sage se îndoia că va ajunge și ea atît de esențială pentru o altă persoană, centrul universului cuiva, un izvor de lumină și dragoste. Respingerea lui Travis nu făcuse decît să-i crească îndoielile.

Peste cîteva minute, o soră îl aduse pe James Chase Tyler la fereastra salonului cu nou-născuți și îl

ridică în brațe pentru a putea fi studiat de rudele prezente.

– E brunet ca și Chase, spuse Laurie, cu ochii încețoșați de lacrimi. Arată ca și Chase atunci când s-a născut. Îți amintești, Pat?

Pat Bush, șeful orașului, era prietenul de-o viață al familiei. Sage nu-și amintea ca Pat să nu fi fost vreodată prin preajmă, ajutând familia Tyler atunci când aveau nevoie de el. După ce tatăl ei murise, în urmă cu câțiva ani, Pat devenise indispensabil. În absența lui Bud Tyler, el devenise un allat de nădejde, protector, tutore și prieten.

Acum dădea din cap spre Laurie.

– Firește că-mi amintesc. Micuțul Jamie seamănă leit cu tatăl său.

– Jamie! exclamă ea. Oh, îmi place, Pat. Cred că tocmai i-ai găsit un nume potrivit primului meu nepot.

Nu peste mult timp sora se retrase cu nou-născutul care țipa din toate puterile.

– Probabil că asta e semnalul să plecăm acasă, spuse Lucky. Mai ales că Lauren are nevoie de patul ei.

Fetița lui de șapte luni dormea în brațele mamei ei, dar zarva și entuziasmul din jur reușiseră să o trezească parțial. Începu să se agite.

– Și eu am nevoie de patul meu, spuse Devon, zîmbind slab. O țin în brațe de ore întregi.

– Dă-mi-o mie, spuse Sage, întinzînd mîinile după nepoata ei pe care n-o vedea suficient de des. Ceea ce era poate mai bine. Devon spuse că dacă ar fi fost după Sage, Lauren ar fi ajuns un copil teribil de

răsfățat. Fă o pauză, îi spuse ea cumnatei ei. O țin eu în brațe pînă ajungem acasă – dacă n-ai nimic împotriva să merg cu mașina ta.

Refuza să mai facă un singur pas în compania lui Harlan Boyd, în special datorită camionetei care îi așteptase lîngă mica pistă de aterizare din Milton Point, pentru că nu era cu nimic mai grozavă decît avionul cu care veniseră din Houston.

Nu pentru că era snoabă în privința tipului sau modelului de vehicule în care călătorea. Frații ei conduceau mașinile de teren ale companiei care arătau de parcă trecuseră prin război. Travis o tachinase din cauza faptului că mașina ei hîrîia. Era aceeași mașină pe care și-o luase în primul an de studenție. Totuși, se aștepta ca o mașină să aibă cîteva lucruri esențiale, cum ar fi geamul de la locul pasagerului și cheile de contact. Harlan pornise mașina atingînd două fire. Îl credea în stare să o fi furat. Geamul din stînga fusese înlocuit cu o bucată de carton, prin care intra cu ușurință frigul și vîntul răcoros.

Harlan nu părea jignit de lipsa ei de entuziasm.

– Ne vedem mai tîrziu, spuse el, îndreptîndu-se spre ascensor.

Sage se enervă cînd observă că, traversînd holul, mai multe surori îl privesc pline de interes. Îl studiază mersul legănat, umerii largi. Sage recunoscuse în sinea ei că părul lui era o combinație atrăgătoare de castaniu, blond și fire argintii, că ochii îi erau extraordinar de frumoși, că blugii obișnuiți, marca *Levi's*, îi scoteau în evidență extrem de bine partea

posterioră, dar se disprețui pentru gândurile ei,

– O conduc eu pe Laurie acasă, se oferi Pat.

– Există loc și în mașina noastră, Pat, spuse Lucky. Nu e nevoie să faci un drum atât de lung.

– Nici o problemă.

Au părăsit toți spitalul. Când Lucky ieși din parcare, Sage privi prin oglinda retrovizoare și-l văzu pe Harlan urcând în camioneta lui.

– Sper să-și amintească să-mi ducă valizele acasă, remarcă ea. După ce aterizaseră, i le aruncase în spatele camionetei și le acoperise cu o prelată. Încă ploua. Din fericire, prelata era la locul ei.

– Cine? Harlan? Te poji baza pe el.

– Se pare că tu o faci.

Lucky o privi întrebător.

– Mi s-a părut mie, sau am auzit, într-adevăr, o notă de dispreț în vocea ta?

I se oferea o șansă nesperată de a-și exprima opinia despre noul angajat și nimic nu o mai putea opri.

– Fie că ai o părere foarte bună despre el, fie că nu-ți pasă deloc de surioara ta.

– Am o părere foarte bună despre Harlan. Și de line îmi pasă la fel de mult ca întotdeauna, spuse el vrînd să o enerveze.

În oglindă, Sage văzu cum ochii lui – despre care crezuse că sînt cei mai albaștri din lume pînă cînd îi văzuse pe-ai lui Harlan – sclipesc amuzați. Însă de data asta, farmecul lui Lucky nu-și mai făcu efectul asupra ei. Se săturase de tachinări pentru toată viața.

– Cine e acest individ, Lucky? vru ea să știe.

Apare, așa, de nicăieri, eu n-am auzit niciodată de el, îi oferi o slujbă și îi încredințezi viața singurei tale surori. Ce s-a întâmplat cu tine?

– Mai întâi, începu Lucky, înfrângându-și faimosul temperament vulcanic, nu a apărut așa, de nicăieri. Chase l-a cunoscut la Houston, anul trecut.

– Aha, de ce nu ai spus așa? întrebă ea sarcastic. Îi aruncă prin oglindă o privire furioasă. Houston e plin de escroci și asasini. Nu citești ziarele? Faptul că l-a cunoscut la Houston nu-l face imediat demn de încredere.

– Chase are totuși încredere în el.

– Bazându-se pe ce?

– Pe instinctul visceral.

– Atunci încep să mă îndoiesc și de judecata lui Chase. Și Harlan ăsta a apărut așa într-o bună zi, fără să-l fi chemat nimeni?

– În urmă cu șase săptămîni.

Pentru că fusese atît de ocupată cu studiile ei, nu venise acasă de Ziua Recunoștinței. Altfel, l-ar fi întîlnit atunci. Iar, în ultimele săptămîni, nu avusese timp pentru nimic altceva decît pentru scrierea tezei de diplomă. telefoanele date acasă au fost scurte și rare. În timpul acestor conversații nimeni nu amintise de noul angajat, cu numele, sau altfel.

– Presupun că a vrut să stoarcă niște bani de la Chase, spuse ea.

– N-a cerut bani. Căuta de lucru. Îi expirase contractul.

– Ca să vezi! Arată ca un vagabond. Un hoinar viclean și șmecher care, probabil, va fugi cu banii

companiei.

- Compania nu are bani, spuse Lucky, posomorît.

Devon, care preferase să nu-şi bage nasul în nearta lor, puse mîna pe umărul lui Lucky într-o încercare de a-l linişti.

El speră ca unele dintre idelle lui Harlan să salveze compania, Sage.

Sage se uită cu gura căscată cînd la unul, cînd la celălalt.

- Poftim? Vă bateţi joc de mine? Ei? Ideile lui? Mi-a scăpat ceva? A căzut cumva din cer? L-a clocit vreo cloşcă de aur?

- Termină, Sage, spuse Lucky, morocănos. Am înţeles unde baţi. Se pare că Harlan nu ţi-a făcut o impresie prea bună.

E puţin spus.

Oare ce-a putut să facă atît de groaznic, a intrat cu dizmele pline de noroi în holul de marmură al familiei Belcher?

Mult mai rău. A...

A tras cu urechea la o conversaţie despre care fraţii ei nu trebuiau să afle că a avut loc.

I-a spus lucruri pe care nu dorea să le repete fraţilor ei, pentru că s-ar fi lăsat cu vărsare de sînge.

O sărutase cu o voluptate care-i tălase respiraţia. Prefera să pretindă că nici sărutul, nici reacţia ei neaşteptată nu au existat niciodată.

- El bine? o îmboldi Lucky să vorbească. Ce-a lauat?

Înghiţindu-şi toate cuvintele care-i stăteau pe limba, Sage le înlocui cu altele.

– E vulgar și respingător.

– Harlan? întrebă Devon, părînd surprinsă. De obicei, e foarte politicos.

Sperînd că măcar Devon îi va împărtăși impresiile în privința lui Harlan, Sage se simțea acum abandonată. Răspunse tăios:

– Nu-mi place.

– Atunci evită-l, spuse Lucky. Nu ai nici o legătură cu afacerile companiei, așa că nu-ți pasă cine lucrează pentru noi. În curînd te vei căsători și oricum, vei pleca de aici. Și, fiindcă veni vorba, ce mai face viitorul doctor de coșuri?

Insulta adresată lui Travis trecu nebăgată în seamă. Atenția lui Sage era îndreptată spre ultima afirmație a lui Lucky, că nu are nici o legătură cu afacerile familiei. Remarca lui nonșalantă dar dureros de corectă o ustura mai mult decît ar fi putut bănui cineva.

Bineînțeles că nu avea nimic de-a face cu *Compania de Foraj Tyler*. Era doar fetița familiei. O întîmplare. Probabil o greșeală a naturii. O pacoste. Nu apăruse ea la opt ani după cel de-al doilea băiat al familiei, atît de puternic, sănătos și talentat? Băieții formau o echipă, o pereche. Ori de cîte ori cineva din oraș aducea vorba despre băieții Tyler, nu exista nici un dubiu la cine se referea. Ea era sora cea mică a băieților Tyler.

Frații ei nu au fost prea încîntați de faptul că vor avea o mică surioară. De cînd se ținea minte pe lumea asta, o tachinaseră fără milă. Oh, știa că o iubesc. Ar fi protejat-o de orice rău posibil și i-ar fi dat

Indiferent ce le-ar fi cerut.

Dar erau foarte apropiați unul de celălalt, foarte buni prieteni, confidenți, și frați, în același timp. Ea nu făcuse niciodată parte din acea specială legătură masculină și întotdeauna fusese în secret geloasă pe el și le purtase pică. Nu-i trecuse nici acum.

Înăbușindu-și durerea adânc înrădăcinată, îi răspunse, iritată, lui Lucky:

- Travis e bine.

- Vine de Crăciun, așa cum ați plănuit?

- Uf, mă îndoiesc. E... e prea ocupat cu cursurile. Îi va fi foarte greu să facă o călătorie așa de lungă. Iar acum, odată cu venirea lui Jamie, Crăciunul va fi așa de haotic...

Cu riscul de a se pune mai degrabă într-o lumină proastă decît să spună o minciună gogonată, lăsă fraza neterminată... Adevărul neplăcut era că Travis nu va veni de Crăciun, și cu asta basta. Ei nu trebuie să afle nimic în plus.

După ce ea și Travis se vor împăca, s-ar putea să le povestească despre „greșeala” lui de Crăciun, dar, probabil, că nu o va face. Va trece mult timp pînă cînd refuzul lui va putea fi calificat ca unul din acele episoade din viață la care te gîndești și ți se pare amuzant.

- Ce mare păcat că nu va fi aici, spuse Lucky cu sinceritate prefăcută. Devon îi dădu un ghiont zdravăn cu cotul.

În orice alt moment, Sage l-ar fi luat la rost pe Lucky pentru că își bătea joc de Travis, dar, din nou, comentariul lui trecu practic neobservat. Simțea o

ușoară mustrare de conștiință și se consola cu gândul că, de fapt, nu spusese nici o minciună.

Lucky nu o întrebase direct: „Mai ești încă logodită cu Travis?”, sau „A rupt logodna puțin mai devreme în seara asta?”, raționă Sage. Evitase doar să aducă vorba despre asta, atîta tot.

Atunci de ce o urmărea rîsul șiret al lui Harlan? De ce auzea ecoul cuvintelor sale: „Nu cred că le vei spune adevărul”.

Toată viața ei reușise să-și ascundă adevăratele sentimente și să facă față dezamăgirilor, păcălindu-i pe cei din jur. Era neliniștită că un străin, o haimana precum Harlan, văzuse direct prin ea.

Laurie Tyler nu era niciodată mai fericită decît atunci cînd se învîrtea prin bucătăria ei, înconjurată de familie. Era casnică de cînd se căsătorise cu Bud Tyler, la vîrsta de optsprezece ani. Nu-și dorise să facă o carieră în afara căminului. Niciodată nu-i trecuse prin minte să regrete modul ei de viață, pentru că fusese mereu fericită din cauza alegerii făcute.

Participa la activitățile organizațiilor sociale din oraș și se descurca la fel de bine dacă i se cerea să conducă sau să organizeze ceva, sau dacă se ocupa doar de problemele gospodărești. Se simțea bine în ambele situații.

Însă în bucătărie, alături de copiii ei, zgomotoși și

nedisciplinați, era și mai mult în elementul ei. În seara asta, era în special fericită pentru că fusese binecuvîntată cu un nou nepot... iar Sage venise acasă.

Sage fusese concepută cu mult timp după ce ea și Bud crezuseră că familia lor era completă. Fetița fusese o surpriză, un cadou deosebit într-un înveliș superb. Frumusețea ei blondă împodobise familia, iar personalitatea ei adăugase sare și piper existenței lor.

Laurie nu avea iluzii în privința fiicei, după cum nu avea nici în privința băieților. Sage avea multe calități, dar avea și slăbiciuni. Era de o încăpăținare feroce, tenace și poseda aceeași trăsătură de caracter ca și Chase, era foarte severă cu ea însăși. Ca și Lucky, moștenise temperamentul Tyler.

Nu era sfioasă și modestă, calități care reprezentau pentru unii idealul. Nu și pentru Laurie, care era fericită că fiica ei era mai degrabă pătimașă decît ascultătoare. Prefera vioiciunea unui caracter puternic, iar Sage îl avea din plin.

Laurie își iubea fiica într-un mod special, deși, cîteodată, Sage făcea dificilă această iubire. Nu accepta și nu-și exprima ușor iubirea. De parcă se temea să nu fie respinsă, o parte a ei rămînea mereu ascunsă. În privința asta, semăna din nou foarte mult cu Chase și deloc cu Lucky, care deseori se lăsa dominat de emoții puternice.

– Ai vrea să mănînci ceva, draga mea? își întrebă Laurie fiica, nerezistînd impulsului de a o mîngîia drîgăstos pe pînă.

– Da, te rog, mamă, dacă nu te deranjez prea

mult. Pentru o clipă își lipi obrazul de dosul palmei mamei ei. Apoi, parcă jenată de acest gest copilăresc, se retrase.

- Hmm, prăjituri de Crăciun.

- Da, replică Laurie, rîzînd în timp ce privea dezordinea din bucătărie. Pe Marcie au apucat-o durerile tocmai cînd mă pregăteam să le pun glazura. După cum vezi, am lăsat totul baltă și am plecat în grabă. Le terminăm mîine.

- Mi-ar plăcea să te ajut, spuse Sage, îmbrățișînd-o rapid, înainte de a se așeza la masă.

- Îmi pare atît de rău că ți-am întrerupt vacanța cu Travis. Laurie puse o bucată de unt într-o tigaie și începu să pregătească un sandviș cu brînză.

- Nu-ți face probleme.

- Dar mă bucur că vei fi acasă mîine.

- Și eu.

- Crăciunul nu ar mai fi același, dacă tu nu ai fi aici, vîrîndu-ți nasul în toate cadourile.

- Nu mi l-am vîrît niciodată!

- Pe dracu', nu. Lucky intră agale în bucătărie și se aruncă pe un scaun. Îți amintești de Crăciunul cînd eu și Chase ți-am desfăcut cadourile și am pus înăuntru greieri morți? Alunci ți-ai dorit să nu-ți li băgat nasul în ele.

- Păgînule. Sage aruncă cu un biscuit după el. Rînjind, Lucky îl prinse și îl mîncă.

- Și eu îmi aminlesc, spuse Pat. Era rezemat de dulapul din bucătărie, luînd pe ascuns din aluatul crud de prăjituri și bînd cafea. Bud a trebuit să vă altoiască pe amîndoi chiar în seara de Crăciun. Și nu

I-a plăcut deloc că a fost obligat să o facă. Laurie, tu ai încercat să-l faci să se răzgîndească.

- Deși numai Dumnezeu știe că aveau nevoie de pedeapsă pentru scamatoria lor. Unde e Devon, Lucky?

- Mi-a spus să vă spun tuturor noapte bună. Era extenuată.

- După cîte pozne mi-ai făcut, tu și Chase, mă mir că n-am ajuns o psihopată, remarcă Sage.

- Eu cred că ești.

Ea aruncă după el cu un alt biscuit. De data asta, el îl aruncă înapoi. Ea aruncă încă unul. Și pe ăsta îl aruncă înapoi. În curînd, biscuiții zburau prin bucătărie.

- Copiii Sinteți mai răi ca niște mucoși de trei ani.

Încă rîdeau cînd Harlan intră prin ușa din spate ducînd valizele lui Sage. Ori de cîte ori îl vedea, indiferent cît de puțin sau mult timp trecuse de cînd îl văzuse ultima dată, Laurie era mereu puțin surprinsă de cît de atrăgător era tînărul Harlan Boyd.

Judecînd obiectiv, credea că fiii ei sînt cei mai frumoși bărbați din împrejurimi. Această opinie se datora numărului mare de domnișoare pe care le curtaseră înainte de a se îndrăgosti de actualele lor soții. Iar la vîrsta lui, Pat era și el un bărbat încă bine. Multe femei din oraș și din împrejurimi erau foarte geloase datorită devotamentului lui pentru Laurie.

Totuși, Harlan era frumos, ca un star de cinema. Cîțiva idoli îi puteau invidia trăsăturile perfecte ale feței și forma provocatoare a gurii. Iar ochii... O singură privire aruncată acelor ochi putea să facă

pînă și pe o bătrînă, ca ea, să-și piardă răsufllarea.

– Mulțumesc, Harlan, îi spuse ea. Pune jos valizele. Le vom duce sus mai tîrziu. Nu vrei să mănînci ceva?

– Nu, mulțumesc. Își scoase pălăria udă și își trecu degetele prin părul des, încîlcit. Doar niște cafea, vă rog.

Laurie îi turnă o ceașcă. Cînd se întoarse pentru a i-o întinde, o surprinse pe Sage privindu-l cu o scîrbă așa de mare, de parcă ar fi fost unul din greierii morți puși de frații ei în locul cadourilor de Crăciun.

Ce-i drept, Harlan era cam necioplit cîteodată, dar era dezamăgită că Sage nu se arăta mai înțelegătoare față de el.

Apoi îl văzu pe Harlan zîmbindu-i lui Sage și făcîndu-i cu ochiul. Nu era de mirare că Sage era așa de trufașă. Greșise persoana dacă încerca să flirteze cu Sage. Dacă încăpățîinata ei fiică nu putea să ducă de nas un bărbat, așa cum făcea cu Travis, nici nu o interesa.

Deși Harlan nu părea deloc deranjat de aerul ei superior. Spre amuzamentul lui Laurie, el continuă să se zgîiască la Sage în timp ce ea își mîncă metodic sandvișul cu brînză și bău două cești cu lapte. Cînd termină, Lucky se ridică în picioare și își întinse oasele.

– Mă duc să văd dacă Devon a culcat-o pe Laurie. Le spuse tuturor noapte bună și ieși din bucătărie urcînd scările.

– Și eu sînt moartă de oboseală, spuse Sage, ridicîndu-se în picioare. Drumul pînă aici a fost o

lortură, adăugă ea, privindu-l cu înțeles pe Harlan care continua să-și bea cafeaua cu nonșalanță, deși un mic zîmbet în colțul gurii îi trăda amuzamentul. Noapte bună, mamă. Vom termina prăjiturile acelea la prima oră, mâine dimineată. O sărută pe obraz pe Laurie. Noapte bună, Pat.

Harlan se ridică cînd ea se apropie de valizele ei. Ea îi făcu semn cu mîna să rămînă la locul lui.

– Mă descurc singură.

– Firește, spuse el, ridicîndu-le de jos. *

Sage îi trase minerele din mîini și ieși din bucătărie lără să mai spună nici un cuvînt. Pat îi aruncă o privire întrebătoare lui Laurie. Această ridică din umeri, mirată. Harlan se reîntoarse la masă să-și termine cafeaua.

– S-a făcut tîrziu. Trebuie să mă întorc în oraș, spuse Pat.

– Te conduc. Laurie întinse mîna după jacheta ei care era agățată în spatele ușii și și-o puse pe umeri.

Odată ajunși destul de departe pentru a nu fi auziți și trecînd de luminile care străbăteau prin ferestre, Pat o luă în brațe și o sărută. Gura lui se mișca peste a ei, caldă și mobilă. Sărutul fu plin de dorință, dragoste și patimă. O trase și mai aproape de el și, pentru o clipă, ea își lăsă mîinile să coboare spre șolduri, înainte de a face un pas înapoi, cu obrajii în flăcări.

– Al dracului să fii dacă săruți ca o bunică, o necăji el.

– Mă faci să mă port scandalos, murmură ea, înrocîndu-și nasul de gîtul lui.

Se mai ciuguliră un timp, apoi se sărutară din nou

lung și apăsător. Pat își vîrî mîinile mari înăuntru
jachetei ei și le așeză tandru pe mijlocul ei, chiar sub
sîni. Ea se mișcă seducător, făcîndu-l să înțeleagă că
îi dorea mîngîierile la fel de mult, pe cît și le dorea și el
pe ale ei. El îi acoperi sîni cu mîinile, apăsîndu-i ușor
prin bluză.

Peste cîteva clipe, îi dădu drumul, scoțînd un
sunet răgușit.

– Laurie, te-ai mai gîndit?

Nu trebuia să întrebe la ce anume se referea. Cele
mai multe seri petrecute împreună se terminau cu o
discuție referitoare la acest subiect.

– Nu mă gîndesc decît la asta, Pat.

– Nu vrei?

– Știi bine că vreau.

– Mi-ai cerut să-ți dau timp pînă la sărbători. Ei
bine, sărbătorile au început.

– Dar nu știam că Jamie se va naște mai devreme.

– Și ce importanță are asta? Nu e o scuză, spuse
el scurt. Uite ce-i, m-am săturat să ne tot ascundem,
să ne sărutăm pe furiș și să ne pipăim în întuneric ca
niște adolescenți. Sînt prea bătrîn pentru așa ceva.

– Nici mie nu-mi place mai mult decît ție.

– Atunci, hai să o facem. Nimeni nu va fi șocat.
Chase știe deja despre noi doi. Ceilalți, probabil, că
bănuiesc deja adevărul.

– Nu știu, Pat, spuse ea nesigură.

– Laurie, mă bagi în groapă, spuse el și gemu din
nou. Vreau să mă culc cu tine, fir-ar să fie. De
patruzeci de ani vreau s-o fac. De ce mă faci să mai
aștept?

- Bage, spre exemplu.

- Bage?

După tonul vocii lui putu să-și dea seama că-l surprinsese.

- În curînd va începe să-și facă pregătirile pentru nuntă. Nu vreau ca legătura dintre noi să-i umbrească fetele. Ar fi foarte egoist din partea mea, nu crezi?

- A venit vremea să fii egoistă. Ți-ai răsfățat îngrozitor copiii.

- Ți tu m-ai ajutat să-i răsfăț, i-o întoarce ea.

- Bage e o tină ră modernă. Va înțelege.

Țovăind, Laurie își mușcă buza de jos.

- Nu știu cum va reacționa ea la ideea că noi doi stăm împreună. A fost preferata lui Bud, fetița lui tatou'.

- Nu îi era mai devotată lui Bud decât tu sau eu. Cînd i se strîmbă. Vreau un răspuns, Laurie. Cît de curînd. Nu voi continua așa la infinit.

Tonul lui sever nu o intimidă. Nu o păcălea el. Își pune brațele în jurul gîtului lui.

- Îmi dai un ultimatum, șerife Bush?

- Ia-o cum vrei.

Se apropie de el.

- Să nu-ți treacă prin cap că mă vei părăsi, Pat. Dacă mă vei părăsi vreodată, te găsesc și-n gaură de vîmp și te împușc.

La dracu'. Te cred în stare.

Aș face-o. Fii sigur.

Huzelo i se răsfîrîseră într-un zîmbet abia schițat, apoi se dădu bătut.

- Ah, la naiba. N-am de gînd să te părăsesc și o

știi și tu prea bine. Își coborî din nou capul și o sărută cu înțeles. Într-un târziu, s-au despărțit cam fără chef. El se îndreptă încet spre mașina de patrulare.

– Voi veni mâine seară ca să te duc la biserică.

Laurie îi făcu cu mîna și intră în casă, visătoare. Tocmai ajunsese în bucătărie, cînd de sus se auzi o prăbușire zgomotoasă.

– Ce poate fi! exclamă ea. Se gîndi în primul rînd la Laurie, în leagănul ei.

– Parcă se prăbușește toată casa.

Harlan țîșni de pe scaunul lui, se năpusti afară din bucătărie și alergă spre scările din hol. Laurie era chiar în spatele lui. Urcară în goană. Lucky și Devon ieșiră clătînîndu-se din dormitor. Lu, ky era în chiloți. Devon trăgea pe ea un halat.

De cealaltă parte a camerei lor, Lauren se trezise și urla în gura mare. Devon intră să o liniștească și să o adoarmă din nou. Lucky se scărpină pe piept și privi încruntat, întrebînd:

– Ce dracu' a fost asla?

– Asta, enunță Sage, a fost scumpa ta surioară intrînd în camera ei și descoperind că altcineva s-a mutat acolo. La capătul holului de sus, Sage îi înfrunta cu mîinile puse în șolduri, lovind încetișor podeaua cu piciorul și spumegînd de furie.

– Of, Doamne, spuse Laurie, oftînd. Am uitat.

– Cred că vom plăti cu viața, spuse Harlan.

– Îi explic eu.

– Mult noroc, bombăni el.

– Sage, draga mea.

– Mamă, ce caută lucrurile acestui individ în

camora mea? arată ea cu degetul spre centrul
pleptului lui Harlan.

Asta mă străduiesc să-ți explic, spuse Laurie,
vălmâ. L-am invitat pe Harlan să rămână la noi. Acum
locuiește aici.

4

– Aici? Locuiește aici? În camera mea? Ai primit în casă un vagabond și l-ai dat camera mea?

– Sage, dacă te calmezi...

– Nu pot să cred! strigă Sage, întrerupînd-o pe mama ei. În afară de mine, toți ați înnebunit?

Devon ieși tiptil din camera copilului și închise încet ușa în urma ei.

– Lauren a adormit.

– Bine, spuse Lucky. Închide muzicuța, Sage. Țipetele tale scoală și morții din somn.

Încătușă cu degetele lui lungi încheietura mînii lui Devon și o trase după el de-a curmezișul holului, pînă în dormitorul lor, lovind-o cu afecțiune pe partea posterioară.

- Dar apreciez faptul că ai trezit-o pe Devon. Ridicînd și coborînd sprîncenele într-un gest desfrînat, închise ușa dormitorului.

Sage aruncă o privire cruntă ușii închise și mor-măi:

- Animal. Apoi își îndreptă atenția spre mama ei și spre bărbatul care nu numai că dăduse buzna în viața ei, dar pusese stăpînire pe casa și familia ei. Pînă în seara asta, nici nu auzise de el, iar acum ajunsese un blestem pentru ea. Și ceea ce o enerva și mai mult era faptul că el părea să se distreze.

- Ce caută lucrurile lui în camera mea? își roborise vocea cu cîțiva decibeli din respect pentru bebelușul care dormea. Unde sînt lucrurile mele, mamă? Nu-mi vine să cred că le-ai scos pe ale mele afară și l-ai instalat acolo fără măcar să mă întrebi.

- Sage, ajunge. Calmează-te.

Cînd mama ei îi vorbea pe tonul ăsta, însemna că era de preferat să tacă și să asculte. Folosindu-și într-o voință, reuși să-și înfrîngă furia. După cum obișnuiau lucrurile, dacă nu era atentă la ce spunea, va fi lăsată să doarmă afară, în timp ce Harlan Boyd mama să profite de toată căldura oferită de dragostea și generozitatea familiei ei.

Îl-am cerut permisiunea să rearanjez camerele, spuse Laurie. Adu-ți aminte, acum cîteva săptămîni îl-am telefonat și te-am întrebat dacă pot să mut

cîteva din lucrurile tale în camera de oaspeți?

– Oh. Aducîndu-i-se aminte despre acea discuție, privirea acuzatoare a lui Sage își mai pierdu din strălucire. Îmi amintesc foarte vîg. Lucram la teza de diplomă. N-am prea fost atentă. Dar sînt convinsă că nu mi-ai spus că ai luat în casă un holnar care va locui în camera mea.

– Mi-am dat seama că nu ești atentă, îi explică Laurie. Am încheiat repede conversația pentru că știam că te gîndești la lucrarea ta. N-am crezut că e necesar să-ți menționez despre Harlan.

– Nu credeal că eu aș fi vrut să știu dacă cineva urma să-mi ia camera?

– Sage, n-ai mai stat în camera aceea de cînd ai plecat la colegiu, acum șapte ani! Răbdarea lui Laurie atinsese limitele. Ai un apartament în Austin. Te vei mărita în curînd. Tu și Travis veți avea casa voastră.

Harlan își dresе glasul zgomotos. Punîndu-și brațele peste piept și încrucîșîndu-și călcîiele, se sprijini cu un umăr de perete. Sage îl văzu cum se chinuie să nu izbucnească în rîs și îi venea să-l ucidă cu mîinile goale.

– Măritată sau nu, am crezut că voi avea întotdeauna o cameră în casa în care am crescut. În ciuda tuturor eforturilor ei, vocea îi suna jignită și plîngăcioasă. Și de ce nu? Fără știrea ei, cineva hotărîse ca astăzi să-i taie toate crengile de sub picioare.

Expresia lui Laurie se îmblîzi și o îmbrățișă pe Sage.

– Firește că ai o cameră în această casă, îi spuse ea cu afecțiune. Vei avea întotdeauna. Și cînd te vei

căsători și-ți vei aduce aici familia, voi găsi câte o cameră pentru fiecare. Dar de acum înainte, vei fi doar în trecere prin casa asta. Vei veni și vei pleca. Ți-am mutat lucrurile în camera de oaspeți, pentru ca Harlan să aibă mai mult loc. Altfel, camera stătea acolo degeaba. Nu ți se pare logic?

Îi se părea foarte logic, dar de neacceptat. Motivul era Harlan. Dacă altcineva ar fi dormit în camera ei, nu l-ar fi păsat atât de mult. Faptul că era vorba de el o făcea să-i vină să-și roadă unghiile.

Și în această stare de spirit, întreabă:

– Mă întreb unde plănuia să stea Harlan dacă nu ar fi profitat de ospitalitatea ta?

– În primul rând, nu profită. Eu i-am oferit camera. Nu avea nici un sens să stea singur în rulotă.

– Rulotă?

– Rulota pe care am atașat-o camionetei, o informă el, vorbind pentru prima oară.

– Nu te supăra, Harlan, spuse Laurie, punându-și mâna pe brațul lui, dar rulota aceea arată groaznic. Probabil e și frig în ea, îi spuse ea lui Sage. Sint sigură că se simte mult mai confortabil aici.

– Oh, și eu cred același lucru, izbucni Sage, pe un ton așa de dulce, c-ar fi putut provoca și cariera unui dinte. Sint convinsă că e la fel de mulțumit ca un porc înțina la soare. Camera mea a fost întotdeauna foarte confortabilă. Cel puțin, pentru mine. Încă de mică am crezut că este confortabilă.

Laurie se încruntă la ea într-o mustrare tăcută și severă.

Ultime, spuse Harlan, împingându-se de la perete.

Nu vreau să fiu cauza unui scandal. Îmi mut acum lucrurile înapoi în rulotă și camera e a ta.

– N-am nevoie de nici o favoare din partea ta, spuse ea încordată, abia mișcându-și buzele când pronunță cuvintele. După cum a spus și mama, casa asta nu este decît un popas pentru mine.

– Chiar așa? Vocea lui trăgănată sugera că el cunoștea mai bine adevărul.

– Chiar așa, îl repezi ea, bătaioasă. Acum, dacă-mi permiteți, mă duc să fac un duș și să mă culc. Porni spre hol clătinîndu-se stîngaci din cauza valizelor care parcă-l smulgeau brațele din încheieturi. Se opri la mijlocul drumului care ducea spre camera de oaspeți și se întoarse spre ei.

– Mai pot încă să fac baie, nu-i așa?

– Nu e amuzant, Sage, spuse mama ei.

– Ai foarte mare dreptate.

Dispăru în camera de oaspeți și trînti ușa în urma ei. Harlan fluieră.

– Zău că n-am vrut să provoc o ceartă în familie. Îmi pare rău, Laurie.

– Nu-ți face probleme pentru seara asta. O voi liniști eu mîine.

– Dacă asta ar îmbunătăți situația, sînt mai mult decît dornic să mă mut înapoi în rulotă. Poate ar fi fost mai bine dacă aș fi rămas acolo.

– Nu va fi necesar, îl asigură ea, lovindu-l ușor pe mîină. Sînt încîntată că ești aici. Le-ai dat lui Chase și lui Lucky noi speranțe. Să-ți oler o cameră pe perioada cît stai aici e ceva neînsemnat. Aruncă o privire spre hol. Îmi cer scuze pentru purtarea lui

Sage... E puțin cam prea sensibilă.

– Da, am observat. Zîmbetul lui nu purta nici un semn de răutate.

– Noapte bună, Harlan.

– Noapte bună.

Harlan intră în dormitorul care îi aparținuse lui Sage Tyler. Îi părea rău de ce se întîplase. Se amuzase să o tachineze, dar nici prin cap nu-i trecuse să o facă să sufere. Mai ales, după ce i se întîplase cu puțin timp înainte. Ciudat. Părea mai necăjită din cauza camerei decît din cauza logodnei rupte.

– Ce dobitoc, își spuse el în barbă, gîndindu-se la Travis Belcher, și începu să-și tragă cizmele sărind de pe un picior pe altul.

Sage încă nu-și dădea seama, își zise Harlan, dar era mai bine pentru ea că scăpase de Belcher. Va fi ceva timp pînă să-i treacă durerea, dar într-o zi va descoperi că fusese salvată din ghearele nefericirii.

Firește, acum mîndria îi era rănită. Respectul ei față de sine primise o palmă zdravănă în seara asta. Însă, în adîncul sufletului, se simțea eliberată. O femeie deșteaptă ca ea trebuia să știe că fusese sculită de a face o mare greșeală, se gîndi Harlan. Avea mai mult spirit, mai mult temperament în vîrf de degetului mic, decît avea Belcher în tot corpul lui slăbănog. Vibra de viață din cap pînă-n picioare. Bălețașul mamei nu ar fi satisfăcut-o și nu ar fi făcut-o forcită nici într-o mie de ani.

Mai ales în pat.

Dacă Belcher ar fi satisfăcut-o, dacă i-ar fi oferit acel ceva după care tînjea trupul ei tînăr, ar fi

protestat cu mai multă înverșunare. Ar fi strigat, ar fi dat din picioare și ar fi făcut ceva scandalos. Dar nu făcuse nimic din toate astea. Văzuse femei care vărsaseră mai multe lacrimi pentru că-și rupseseră o unghie, decât Sage, pentru că fusese respinsă.

Faptul că Belcher se speriasse era probabil ceva obișnuit și ea știa că îi va trece. S-ar putea să se gândească că are un plan bine pus la punct pentru a-l reciștiga... sau poate că în inima ei știa că nu era mare pagubă că el ieșise din viața ei.

Și dacă ultima variantă era cea adevărată – ceea ce Harlan spera – asta însemna că viața sexuală cu Buze Fierbinți nu fusese chiar așa de grozavă. Acceptase prea ușor ruptura pentru ca o relație sexuală satisfăcătoare să fi fost sacrificată.

Legind-o pe Sage Tyler de sex, făcu să apară în mintea lui Harlan o imagine provocatoare, care îi aduse un zîmbet pe buze. La naiba. În pat ar fi neîmblinzită ca o leoaică, voluptuoasă, mlădioasă și sălbatică.

Se dezmetici într-o clipă.

Nu era frumos din partea lui să și-o imagineze pe Sage întinsă pe cearceafuri de satin, la fel de fine ca și pielea ei, cu părul aruncat pe spate, încîlcit și de nestăpînit, ca și natura ei.

Ce dracu' știi tu despre natura ei? se întrebă el ironic.

Multe. Din instinct știa că încă nimeni nu trezise la viață senzualitatea lui Sage – un gând seducător care nu ar fi trebuit să-i treacă prin cap. Nu era bine. Și era cumplit de periculos.

Frații Tyler se purtaseră bine cu el. Îl luaseră sub aripa lor. Le câștigase încrederea. Dar știa că l-ar alunga imediat dacă ar ști ce gânduri nutrește pentru sora lor. Ar face-o cu siguranță. N-ar tolera așa ceva.

Deși nu putea să și-o scoată din minte.

Îi se rupsesse inima când o văzuse pe Sage îmbrățișînd coloana și plîngînd din cauza imbecilului de banl gata. Nici una din fotografiile pe care le văzuse prin casă nu-l pregătiseră pentru clipa când o zărise pentru prima oară în carne și oase.

Cînd venise spre el, cu coapsele ei lungi, învelite în pantalonii de piele, dorința îl pocnise în mădulele osului pumnul unui luptător de categorie grea. Și de atunci se tot chinuia să și-o controleze.

Amintindu-și de lipsa lui de confort, își desfăcu jeansii, descheindu-și primul nasture de la șliț. Își scoase vesta și o atîrnă în dulapul încăpător, apoi își dezbracă și cămașa, o făcu ghem și o aruncă în coșul de nulele, pus în cameră de Laurie. Ciorapii urmară cămașa.

Se trînti pe pat și se întinse, cu mîinile sub cap, aglîndu-se la tavan. Era poziția pe care o adopta de obicei, atunci cînd simțea nevoia să se gîndească. În seara asta, gîndurile i se învîrteau în jurul surorii mici a lui Chase și a lui Lucky. Nu era uimit că arăta așa de atrăgătoare. Cei doi bărbați erau și ei atrăgători, fiecare în felul său. Laurie Tyler nu-și arăta deloc vîrsta și putea suci mințile multor bărbați mai tineri decît ea. În orice caz, pe șerif reușise să-l înnebunească, cugetă Harlan, zîbind la gîndul privirilor pofcioase și visătoare pe care și le aruncau

unul altuia, atunci cînd credeau că nu-l vede nimeni.

Deci, își imaginase că și Sage va fi la fel de arătoasă ca și restul familiei. Dar nu se așteptase la impactul pe care ea îl avusese asupra lui. Pentru el, femeile fuseseră ușor de cucerit. Și la fel de ușor de părăsit, atunci cînd venise vremea să plece mai departe.

Dar de data asta nu-i va fi atît de ușor să-și ia rămas bun. Sage era ca un sac fără fund, plin de surprize, la care i-ar veni foarte greu să renunțe. Sfera zbuciumată a emoțiilor ei îi captivase atenția, ca niciodată pînă acum.

Se purtase așa de afectat cu el cînd îl prinsese că trăsese cu urechea, încît nu rezistase tentației de a o tachina. Și fusese așa de arțăgoasă, că nu-i rămăsese altă alternativă decît să o sărute ca să-i închidă gura. Iar sărutul fusese afurisit de grozav, încît își dorise să o ia în brațe, să o ducă într-un pat și să și-o facă pe loc a lui.

Amintiri ale sărutului lor făcură ca partea inferioară a corpului său să se simtă și mai stînjenită în pantaloni, așa că își mai desfăcu un nasture de la șliț. Nu se simțea mîndru de dorința lui carnală. Îi era rușine de ea. Familia Tyler avea încredere în el și nu va face nimic ca să piardă această încredere.

Pe de altă parte, nu aveau de unde să-i cunoască gîndurile. Un om nu putea fi spînzurat pentru gîndurile sale. Trăia în preajma lui Lucky și a lui Chase de destul timp, pentru a ști că amîndoi erau îndrăgostiți nebunește de soțiile lor. Erau doi bărbați virili care înțelegeau ce înseamnă dorința.

Totuși, nu ar fi prea inteligent să...

Ochii lui se ațintiră spre ușă, când aceasta se deschise brusc. În prag se reflecta silueta lui Sage, luminată de becurile din hol. Îi venea greu să ia în serios expresia războinică de pe chipul ei, pentru că era îmbrăcată într-un halat de baie, iar părul ud îi era ploptănat pe spate, descoperind o față proaspăt spălată.

- Vreau pătura.

- Poftim?

Nu putea nici să stea în fund, nici să se ridice în picioare. Era o imposibilitate fizică. Singura activitate pe care corpul său era dornic să o facă era de neconceput - cîntărindu-î expresia de pe față, Sage nu intrase în căutare de amor - așa că rămase întins, nemișcat.

Ea intră mărșăluind în cameră, oprindu-se doar fiind ajunsă la piciorul patului.

- Vreau pătura electrică, spuse ea. Ea a mea de cînd țin minte că exist. Totdeauna am dormit sub ea pe timp de iarnă. Vreau să o iau.

- Nu bați niciodată la ușă înainte să intri în camera unui bărbat?

- Am fost crescută cu doi frați. Sînt obișnuită să văd bărbați în chiloți.

- Și pe Buze Fierbinți? nu se putu opri să nu o întrobe. În primul rînd, era sincer curios în privința vieții ei sexuale cu Belcher. Și în al doilea rînd, voia să o provoace. Nû știu de ce, dar nu mi-l pot imagina în pantaloni scurți. Pun pariu că are genunchi ciolănoși.

Ea îi aruncă o privire care ar fi ofilit într-o secundă

un buchet de trandafiri proaspeți.

– Pot să-mi iau pătura?

Harlan își aruncă privirile de-a lungul corpului său pînă la picioare. Cînd se uită din nou la ea, îi spuse:

– Orice vezi și îți dorești, poți să iei, Miss Sage.

Asta nu-i plăcu. Absolut deloc. Buzele ei se subțiară pînă ajunseră o linie îngustă de enervare. Aruncă cuvertura la podea și trase de pătura electrică, reușind să o scoată de sub saltea. Întorcîndu-se pe călcîie, porni jantșoșă spre ușă, dar fu trasă înapoi de cablul electric. Abia reuși să nu cadă pe spate și să se întindă pe podea.

– Dacă nu ai un cablu al naibii de lung, bănuiesc că ar fi mai bine să-l scoți din priză, replică el în glumă.

Din locul unde se afla ea, trase cablul din priză. Strîngînd la piept pătura, se uită urît la el.

– Poate ai reușit să-mi protestezi toată familia, dar nu și pe mine. Eu văd prin tine. N-aș avea încredere în tine nici dacă aș reuși să te arunc la gunoi.

– Ce idee interesantă.

Ignorîndu-l, ea continuă:

– Este uluitor faptul că frații mei, de obicei inteligenți și plini de intuiție, au putut avea încredere în tine și te consideră ca pe un membru al familiei. Și nu te lăsa păcălit de bunătatea mamei mele. Ei i-ar fi milă și de un cîine turbat, iar tu ești mult mai periculos. Mama iubește pe toată lumea, pînă se dovedesc a fi putrezi pînă în măduva oaselor, iar eu sper ca într-o zi să dovedesc că așa ești. Știi să joci al naibii de bine. Recunosc. L-ai prostit pînă și pe Pat, iar el, de obicei,

miroase escrocii de la o poștă. S-a lăsat și el dus de nas de jocul tău abil. Ei bine, eu nu, spuse ea, lovindu-se în piept cu un pumn mic. Poate că ai reușit să farmeci pe toată lumea, dar eu știu ce-ți poate pielea. Te-am văzut de ce ești în stare, atunci când nu-ți pui în funcție farmecul bolnăvicios de fals de „băiat bun”. Este datorlia mea morală să le arăt adevărata ta față, un impostor și un pungaș care profită de bunăvoința familiei mele, și o voi face cu prima ocazie.

– Și mă vei scoate din viața ta cu acest prilej, spuse el calm. Cît de mult ți-ar conveni. Pentru că eu sînt singurul care știe că trăiești în minciună, așa-i? Țsta e adevăratul motiv pentru care nu vrei să mă vezi prin preajmă. Te enervez. Te temi că le voi spune micul nostru secret.

Tremurînd de furie, ea porni din nou spre ușă, ajungînd cu bine la ea, de data asta. Ferestrele duduiră cînd ea trînti ușa în urma ei.

Harlan rîse. Avea un temperament dat dracului cînd o supăra cineva. Experiența îl învățase că dacă femeia avea un temperament așa de sălbatic, însemna că și alte pasiuni ardeau în ea.

La gîndul ăsta, gemu de plăcere și durere.

– Ah, fir-ar să fie.

Decît să-și mai desfacă un nasture la șliț, se ridică și își dădu jos jeanșii. Apoi își scoase și lenjeria de corp. Îndreptă cearceafurile, se urcă înapoi în pat, în aceeași poziție, dar acoperindu-se, în cazul că Miss Sage se hotăra să-și facă o nouă intrare neașteptată. Deși ceea ce etala nu se prea putea ascunde sub

cearceafuri, se gîndi el nemulțumit, privind în jos.

Sage greșea, bineînțeles. Nu vedea prin el. Nimeni nu vedea. Nimeni nu o făcuse de cincisprezece ani, de cînd era singur. Puțini oameni i-ar fi înțeles motivele pentru care se lăsa în voia soartei, trăind așa cum trăia, dar el nu dăduse nimănui prilejul să-și formeze o opinie. Nu discuta cu nimeni despre viața lui anterioară. Cunoscîndu-i-se trecutul, s-ar fi putut ca oamenii să-și schimbe părerea despre el. Cel puțin, i-ar putea face să aibă un punct de vedere.

El dorea să fie acceptat pentru ceea ce ajunsese astăzi. Acum. Voia să fie apreciat pentru inteligența lui, ideile inovatoare și caracterul deschis. Voia să fie judecat după ceea ce realiza singur, și după nimic altceva.

Era mulțumit de hotărîrea pe care o luase cu paisprezece ani în urmă, dar puține femei ar putea-o accepta, mai ales datorită instinctului lor natural de a-și avea un cuib al lor. Și, în special, nu o femeie ca Sage, ale cărei rădăcini erau foarte adînci și pentru care viața de familie însemna totul. Ea nu ar înțelege nevoia lui de a hoinări. Firește, niciodată nu ar avea vreun motiv să-i ceară să înțeleagă stilul lui de viață. La dracu', nici vorbă.

Cu cît va ieși mai repede din raza lui vizuală și și-o va scoate din cap, cu atît mai bine. Îi va fi dificil să se concentreze asupra muncii pe care o avea de făcut, cu ea mereu prin preajmă, dar nu imposibil. Din fericire, nu-și va prelungi vacanța de Crăciun. Dacă va avea noroc, va pleca imediat ce se va termina curcanul.

Însă, pînă atunci, îi va fi al naibii de greu să rămînă cu mintea limpede, să nu o urmărească cu privirile și să se simtă confortabil cu șlițul încheiat.

Sage fu trezită de aroma îmbietoare a cărnii de porc prăjite. Zimbi cu capul în pernă, simțindu-se plăcut, în siguranță, și mulțumită că mama ei era jos pregătind micul dejun.

Travis numise micul ei dejun preferat „mîncare de la țară”, și își bătuse joc de el.

Gîndindu-se la Travis, își aminti de toate evenimentele neplăcute din seara precedentă. Năvăliră peste starea ei de mulțumire și o spulberară.

Deschise ochii. Pe pereți atîneau fotografii înrămate bine cunoscute – Sage, căpitan al echipei de susținători ai liceului din Milton Point, Sage, cu tichie și robă, primindu-și diploma de la decanul Școlii de Comerț de la Universitatea din Texas, Sage cu frații și cu tatăl ei la Parcul Național Yellowstone, făcută în timpul vacanței, cînd împlinise șapte ani. Fotografii îndrăgite.

Tapetul nu era potrivit. Și nici camera.

Atunci, totul nu fusese doar un vis urît. Aceasta nu era camera ei. El se lăfăia în camera ei, folosindu-se de mobila ei, dormind în patul ei, tăvălindu-se în cearceafurile ei. Asta o deranja cel mai mult.

Așteptase cu nerăbdare Crăciunul, povara școlii ridicîndu-i-se, în sfîrșit, de pe umeri. Apoi Travis

începuse să se văicărească despre cum vor reuși să-și împartă timpul între familia lui și a ei, iar ea făcuse un compromis acceptînd să-și petreacă întreaga vacanță acasă. Avea tupeul să rupă logodna, după ce ea îi cedase din timpul pe care ar fi putut să și-l petreacă cu familia ei.

Avea tupeul să rupă logodna, și cu asta punct.

Iar din această cauză va trebui să muncească din greu pentru a fi iertat. Va descoperi că poate fi foarte dură. Cînd se va tîrî la picioarele ei, îi va da de înțeles, în termeni preciși, cît de bătăran se purtase cu ea, făcîndu-i o astfel de figură și stricîndu-i vacanța de Crăciun.

Întreg anul trecut discutaseră despre căsătorie. Își făcuseră planuri. Au fost de acord că o căsătorie trebuie să fie mai degrabă bine gîndită și bazată pe țeluri în comun decît pe o mare dragoste. Înlăcărarea sexuală nu era o temelie prea solidă pe care să-ți construiești viața alături de cineva.

Sage hotărîse cu mult timp în urmă că nu va deplînde niciodată de un bărbat pentru a fi fericită. Travis o înțelegea. Și, la fel, el dorea ca soția lui să fie devotată succesului lui ca doctor. Îl iubea pe Travis. Și nu recunoscuse el aseară că o iubește? Doar că erau mai practici în privința iubirii decît alte cupluri.

Travis putea fi pasionat, ca oricare alt bărbat. Și-au avut și ei momentele lor înfierbîntate. Dar nu era de parcă centrul lui de gravitație i s-ar fi aflat în șale. Nu avea acea sexualitate carnală, animalică, așa ca frații ei. Ca...

Mintea i se învîrte în jurul gîndului trădător. Nu-i va

permite celui om să-i distrugă nici un alt minut din vacanța ei. Și-l va scoate din minte.

Din nefericire, mintea ei își avea propria-i voință. Împodobită pe ea ca un blazon era imaginea lui Harlan zăcînd în mijlocul patului ei. Aproape că era prea mic pentru el. Coama blondă se atîngea de căpătîiul patului; picioarele lui lungi ajungeau pînă la margine.

Nu făcuse nici o încercare să arate mai decent, ci doar zăcuse acolo cu un genunchi ușor îndoit. Văzuse fotografii cu bărbați goi în *Playgirl* care nu arătau nici pe departe așa de sexy. Era mai sexy decît dacă ar fi fost gol pușcă, întins pe cuvertură, cu doi nasturi de la șliț descheiați.

O deranja că-și amintea atît de viu aceste detalii, dar era foarte sigură că avea dreptate. Doi nasturi fuseseră desfăcuți. Văzuse elasticul de la chiloți.

În minte avea o imagine clară a pieptului lui, larg și musculos, acoperit de păr creț, negru. Toracele și burta erau pline de mușchi. Ar fi putut să arunce o monedă pe abdomenul lui și ar fi sărit în sus, atît era de încordat. Nu avusese nici măcar decența să-și ia mîinile de sub cap. Își expusese fără jenă subțiorile pe care se înșirau smocuri de păr moale. Știuse că toate surorile de la spital se uitaseră prosteste la el. Ticălosul era conștient de înfățișarea lui atrăgătoare. Și era, într-adevăr, atrăgător, dacă-ți plăcea genul de bărbat care arăta ca un bandit. Era un exhibiționist înfumurat. Cînd intrase în cameră, se grăbise el să-și ceară scuze pentru că fusese surprins fără cămașă? Nu. Se ridicase cumva să se acopere? Nu.

Rămăsese nemişcat, cu un zîmbet nesuferit de satisfăcut pe față, arătînd de parcă se gîndea să facă dragoste, sau tocmai făcuse sau – și își amînti de căldura mistuitoare din privirile lui – aștepta să facă dragoste.

Gîndurile lui puteau fi murdare, dar măcar el nu era. Camera era la fel de curată ca atunci cînd ea locuise acolo, poate chiar mai curată. Și, observase la masă, în timp ce-și mîncase sandvișul sub privirile lui albastre fixate asupra ei, unghiile îi erau curate și aranjate. Nu mirosea urît. De fapt, în cabina avionului simțise aroma unei colonii bărbătești care îi plăcuse. Hainele lui nu erau în ton cu moda, dar se potriveau în Milton Point. Vorbea nazal, ca un texan, dar se exprima corect. Nu făcuse uriașe greșeli gramaticale.

Totuși, virtuțile lui limitate nu compensau numeroasele slăbiciuni ale caracterului său. Cum de îndrăznise să o sărute așa? Un sărut direct dintr-un film interzis copiilor sub 16 ani, care era, probabil, singurul gen de filme pe care le agreea. Nimeni nu o mai sărutase așa. Nici măcar Travis.

Era mai bine să nu continue compararea celor doi. Loială, își zise că această comparație nu ar fi demnă de Travis, dar nu mai stătu să cerceteze amănunțit de ce anume.

Pentru ea domnul Harlan Boyd era cel mai supărător, enervant și arogant individ pe care avusese ghinionul să-l întâlnească vreodată, și fusese martorul celui mai stînjentor moment din viața ei.

Nici vorbă ca ea să poată trăi așa. Era de neconceput. Și pentru că îi zăpăcise pe ai ei și se

făcuse indispensabil *Companiei de Foraj Tyler*, putea renunța la speranța că va dispărea în curînd.

Singura ei alternativă era să-l reciștîge cît mai repede pe Travis.

– Și atunci, vom vedea cine rîde la urmă, domnule Boyd.

5

În șir indian, membrii familiei Tyler trecură prin pasajul din centrul bisericii pentru a participa la slujba de la miezul nopții. Era o tradiție a serii de Crăciun, care nu fusese întreruptă de zeci de ani. Toți trebuiau să fie prezenți anul acesta, dar, din motive evidente, Chase și Marcie au primit permisiunea să rămână acasă.

– Dar îl avem pe Harlan cu noi, pentru ca totul să fie cît mai bine organizat, spuse Laurie, fericită, vîrîndu-și brațele în paltonul ținut de Pat.

Sage îl ignorase cu bună-știință pe Harlan, în timp ce familia se aduna în holul de la intrare, pregătindu-se să plece în oraș. Lipsise din casă toată ziua, așa că ea nu-l mai văzuse din seara precedentă.

În dimineața aceea o vizitase pe Marcie la spital și îl privise din nou pe nepotul ei, Jamie. Restul zilei, fusese ocupată cu pregătirea prăjiturilor și cu ultimele cumpărături. Bucuria Crăciunului îi mai înseninase gândurile negre provocate de comportarea lui Travis.

Buna dispoziție îi dispăru însă când îl văzu pe Harlan coborînd în salturi scările, chiar când familia ei se pregătea să plece la biserică. Refuzînd să înțeleagă aluzia ei că ea nu dorea să vorbească cu el, se așeză în rînd cu ea traversînd împreună veranda.

– Nu ai nimic împotriva dacă merg și eu cu voi la biserică, nu-i așa, Miss Sage?

– Ba am. Nu faci parte din familie. Îl măsură cu o privire trufașă din cap pînă-n picioare. Nu se putea spune că s-ar fi îmbrăcat elegant, dar avea pantaloni negri și o cămașă albă sub o jachetă de piele care parcă trecuse prin război. Dar presupun că ar trebui să fii mulțumită că nu ne vei face de rîs.

Rîzînd în felul lui care o făcea să strîngă din dinți, se aplecă și își deschise portiera mașinii. Înainte să aibă timp să urce și el, ea o trînti cu putere.

Toată congregația știa că a treia strană din față era în mod tacit rezervată familiei Tyler. Sage își amintea că o ocupaseră dintotdeauna. Procesiunea lor prin mijlocul bisericii produse multă agitație. Aveau în mînă lumînările pe care le primiseră la intrare, programele, paltoanele, pe micuța Lauren și toate

cele necesare pentru ea.

Pat Bush se dădu la o parte și o lăsă pe Laurie să intre prima în strană. Făcu doar câțiva pași, apoi se întoarse înapoi la pasaj.

– Aș vrea să stau lângă Sage. Du-te tu înainte.

Pat intră primul și se așeză în capăt, urmat de Laurie și Sage.

Privind peste umăr, răsuflă ușurată văzînd-o pe Devon venind în spatele ei. Apoi urmă Lucky. Apoi Harlan. Slavă Domnului că evitase să se așeze lângă el.

Privi spre amvon și se lăsă cuprinsă de ambianța locului. Altarul și strana pentru cor erau frumos decorate. Organistul și pianistul cântau un potpuriu de Crăciun. Atmosfera era calmă și solemnă.

– ... dar dacă va începe să plîngă va trebui să leșim afară.

Șoapta lui Devon îi atrase atenția lui Sage.

– Bună idee. Schimbăm locurile cu Harlan.

Lucky nu știa să șoptească. Vocea lui se auzi în toată biserica. Pastorul, stînd în picioare lângă podium, se încruntă la el, așa cum făcuse din amvon în fiecare duminică din viața lui Lucky, de cînd acesta absolvise grădinița.

Harlan se ridică, Lucky se trase pe scaunul de la margine, iar Devon se așeză lângă el, lăsînd un loc liber lângă Sage. Harlan se înghesui prin fața lor încercînd să le evite picioarele și genunchii și se lăsă jos în spațiul de lângă ea.

Ea își îndreptă spinarea și oftă tare.

Aplecîndu-se spre ea, Harlan șopti:

- Te-am călcat pe vîrfuri?
- Nu.
- Te-am lovit la genunchi?
- Nu.
- Oftal fiindcă n-am făcut-o?

Capul ei zvîcni la timp pentru a-l vedea îndreptîndu-și atenția spre podium și luîndu-și o mină solemnă. Furioasă, Sage se mișcă cît mai aproape de mama ei, astfel încît nici hainele să nu-l atingă pe Harlan.

Muzica se termină într-un crescendo. Pastorul se ridică. Slujba începea întotdeauna exact la unsprezece treizeci, pentru a putea fi terminată la miezul nopții.

- Salut, la toată lumea.

Chase vorbi din pasajul central, aplecîndu-se peste umărul lui Pat. Zîmbetul lui se adresa tuturor celor care stăteau în strană.

- Oh, ce bine c-ai venit! exclamă Laurie, fericită, șoptind ca la teatru.
- Marcie a insistat să vin.
- Ce mai face Jamle?

Chase zîmbi așa cum numai un proaspăt tată ar putea să o facă.

- Minunat. Aruncă o privire de scuză spre pastor care părea să aștepte ca familia Tyler să se așeze, înainte de a începe slujba. Rămîn aici, șopti el și se îndreptă spre un scaun liber din rîndul din față.

- Nici vorbă. Îți facem loc, spuse Laurie. Vreau ca toji să stăm împreună. Du-te mai încolo, Pat.

S-au aliniat din nou, abia reușind să-i facă loc lui

Chase înainte de începerea slujbei, când pastorul le ceru să-și plece capetele pentru rugăciunea de început.

Starea de spirit a lui Sage nu era nici pe departe înălțătoare. Era înghesuită în Harlan. Coapsa ei era lipită de a lui, de la șold pînă la genunchi. Umerii lor se luptau pentru o poziție confortabilă, pînă când Laurie îi dădu un ghiont și îi ceru să stea liniștită. Nu-i rămăsese altceva de făcut decît să se potolească și să-și pună brațul și umărul lîngă ale lui.

El privea drept înainte părănd extaziat de citirea scripturii. Sage nu era proastă să-l creadă. Lumina slabă îi reflecta veselia din ochii albaștri. Fără să fie nevoie, îi apăsă brațul cu al lui. Cînd întinse mîna după imn, Sage fu sigură că brațul lui nu-i alinsese din întîmplare pieptul.

Slujba de treizeci de minute părea că nu se mai termină. În sfîrșit, s-au aprins luminile și vestitorii au trecut printre rînduri cu lumînări în mînă, aprinzîndu-le pe cele ale oamenilor de la capătul pasajului.

După ce lumînarea lui Lucky fu aprinsă, el se întoarse spre Devon, atingînd flacăra de la a lui de fitilul lumînării ei, și o sărută tandru. Devon, avînd grijă de copil, întinse lumînarea spre Harlan.

Sage și-o ridică pe a ei cînd el se întoarse spre ea. El nu privi la lumînările lor, ci drept în ochii ei. Prefăcîndu-se indiferentă, îi întîlni privirea. Chiar în clipa în care i se aprinse lumînarea, ceva îi zvîcni în piept, la fel de fierbinte și spontan ca și flacăra din vîrfurile lumînării. Pentru o clipă rămase subjugată de strălucirea din ochii lui albaștri. Apoi, repede,

trezindu-se din vrajă, întoarse flacăra spre lumînarea mamei ei.

Refuză să-l mai privească pe Harlan cît timp continuă aprinderea lumînărilor. Stătea cu capul aplecat, uitîndu-se fix la flacăra lumînării pe care o ținea cu mîini transpirate și tremurînde. Încercă să la o înfățișare cît mai pioasă. Cu siguranță, toată lumea va crede că se ruga, nu că era exaltată de emoții confuze.

Inima îi bătea atît de puternic încît o durea. De la o clipă la alta, gura îi era cînd uscată, cînd îi saliva din abundență. Își adună toată stăpînirea de sine pentru a nu privi din nou la Harlan. Era foarte conștientă de fiecare bucățică din corpul ei care se atinge de al lui. Se simțea ușor amețită.

Niciodată nu mai trăise așa ceva și o speria. Poate că avea gripă. Îi era foarte cald și se simțea nejustificat de tulburată.

Genunchii îi erau mol și abia o susținură cînd pastorul le făcu semn să se ridice în picioare. Au cîntat împreună *Silent Night*, înainte de a stinge lumînările și a ieși din biserică, în timp ce clopotele băteau miezul nopții.

Pentru Sage acesta fusese întotdeauna un moment de renaștere și de înălțare sufletească. Însă în seara asta, pe cînd se îndrepta spre ieșire, bătăile inimii ei nu aveau nici o legătură cu spiritualitatea momentului. Bănuia, vinovată, că erau de natură carnală.

– Va trebui să renunț la cidru și prăjituri, în seara asta, mamă, îi spuse Chase lui Laurie cînd au ajuns la

parcare. Este primul nostru Crăciun împreună. Vreau să-mi petrec cât mai mult timp posibil alături de Marcie.

– Te înțeleg, spuse Laurie, îmbrățișându-l. Îți vom simți lipsa. Transmite-i salutări lui Marcie.

– Ne vedem mâine.

– Deci vii la cină?

– N-aș scăpa-o pentru nimic în lume, strigă el peste umăr, alergând spre mașina sa.

Sage pleacă acasă cu Pat și Laurie, iar Harlan cu familia lui Lucky. Pe drum au discutat despre slujbă, despre Jamie, au făcut planuri pentru ziua de Crăciun, însă Sage părea neașteptat de abătută.

O necăjea faptul că Harlan Boyd trezise în ea o reacție fizică atât de violentă. Niciodată în viața ei nu mai fusese așa de conștientă sexual de prezența unui bărbat, nici măcar de cel cu care voia să se căsătorească. Și nici nu credea că ar fi putut fi atât de atrasă de el, pînă la punctul în care să devină sensibilă la fiecare respirație a lui, dacă el nu ar fi fost la fel de atras spre ea.

Prostii. De vină era anotimpul. Crăciunul avea darul de a zăpăci mințile oamenilor, făcîndu-i să creadă în Moș Crăciun și alte născociri.

Totuși, pentru a nu-și complica existența, îl evită pe Harlan cât timp o ajută pe mama ei să pună masa. Mai devreme pregătiseră sandvișuri și cornuri. Un vas cu *wassail*¹ lîrbea pe sobă. În cinstea evenimentului

1. băutură veche și tare, servită cu ocazia Crăciunului, făcută din bere, mere coapte, zahăr și nucșoară.

orau așezați la masa din sufragerie, însă Ajunul Crăciunului era întotdeauna o sărbătoare neoficială.

– Ai vorbit azi cu Travis?

Sage se înecă cu prăjitura pe care o mesteca, atunci când Laurie îi puse această întrebare neașteptată.

– Ah, nu, dar el, familia lui a făcut planuri pentru toată ziua și toată seara. Nu aștept să mă sune. Pat, nu mai vrei un sandviș? Ai mâncat doar două.

Îl tachină pe șerif cu intenția de a abate atenția de la ea. Doar o singură persoană de la masă nu se lăsă păcălită de manevra ei. Când riscă și îi aruncă o privire. Harlan îi făcu cu ochiul.

Mai târziu, când ducea o tavă cu farfurii murdare în bucătărie, îl întâlni pe Harlan care intra prin ușa din spate cu brațele încărcate de daruri. Nu-l băgă în seamă.

Totuși, trecînd pe lîngă ea, se aplecă și-și puse buzele chiar pe urechea ei, șoptindu-i:

– Minți foarte bine, Miss Sage. Nu bănuiesc nimic.

Șocul buzelor și respirației lui atît de aproape de urechea ei mai că o făcu să scape tava din mînă. O trînti pe masa din bucătărie. Farfuriile se loviră cu zgomot unele de altele.

– Nu am mințit! Nu mă așteptam ca Travis să mă sune astăzi. Și, dacă tot te-am prins singur, vreau să știi că n-am apreciat absolut deloc ce mi-ai făcut în biserică.

-- Probabil că nu. Dar ți-a plăcut.

Înainte să se poată dezlănțui, Harlan se strecură pe ușă afară.

În dimineața următoare, pe la șapte, Laurie, Devon și Sage erau în bucătărie pregătind cina de Crăciun. Laurie era agitată din cauza curcanului, temându-se că va fi ori prea puțin, ori prea bine prăjit.

Stînd la masa din bucătărie, Harlan mîncă un mic dejun ușor, apoi se oferă să aducă înăuntru lemne și să facă focul în căminul din sufragerie. Laurie îi dăruia unul din zîmbetele ei deosebite. Sage se prefăcu că nu-l vede.

Lucky intră și el, spunîndu-i lui Devon:

– Lauren e hrănită, îmbăiată și doarme deja.

Sage scăpă din mînă rădăcina de țelină pe care o tăia și se întoarse spre el, cu gura căscată.

– Glumești!

– Ce? mormăi el în timp ce-și turnă o ceașcă de cafea și deschise ziarul din Dallas.

– Fostul armăsar de prăsilă din Milton Point, bărbatul fatal, îi face baie fetiței lui?

– Îhî, și prefer să știu că voi fi singurul bărbat care îi va face vreodată baie.

– Vai, Lucky, ce ciudat, ca tocmai tu să spui așa ceva, gînguri Devon, clipind din genele-i lungi, mimînd surpriza.

El mîrîi spre ea, apoi își îngropă capul în ziar, ridicîndu-l peste cîteva minute și exclamînd:

– Hei, Devon, acesta e cel mai bun articol al tău! Nu e de mirare că te publică peste tot. L-ai citit, mamă, Sage?

Amîndouă i-au răspuns că da, au citit articolul ei în fond de Crăciun despre cei rămași fără casă în America, și că era în același timp plin de înțelegere și incisiv.

Pe la mijlocul dimineții, sosi Pat aducînd darurile. Lucky i le luă din brațe pentru a le pune sub pomul de Crăciun din sufragerie.

– Ne putem deschide darurile? întrebă Sage.

– După cină.

– Oh, mamă. *După cină?*

– Da, după cină.

Totuși, planurile se schimbă odată cu sosirea neașteptată a lui Chase și a familiei lui. Laurie izbucni în lacrimi cînd el i-l puse în brațe pe primul nepot. Uită imediat de curcan și se retrase în balansoarul din sufragerie cu nou-născutul în brațe. Plin de atenție, Chase o ajută pe Marcie să se așeze pe un scaun, deși, după părerea lui Sage, părea perfect capabilă să se miște singură pe picioarele ei.

– Sper că veți găsi loc și pentru noi la masă, opuse Marcie zîbind. Știu că nu vă așteptați să mă vedeți aici, dar cînd doctorul mi-a permis să ies din spital în dimineața asta, Chase și cu mine ne-am hotărît să trecem pe aici.

-- Doar pînă obosește. Chase își puse brațul pe umerii ei. Așa-i că arată grozav?

Arăta, într-adevăr. Părul roșu îi atîrna liber și bogat pe umeri. Iar tenul ei superb parcă devenise și mai grozav în timpul sarcinii. Silueta îi era mai împlinită.

– Nici că se putea să-mi faceți o bucurie mai mare de Crăciun, spuse Laurie, frecîndu-și nasul de gîtul

fraged și plăcut mirositor al lui Jamie.

Toți se înghesuiră să-l admire pe nou-născut. Sage propuse ca, din moment ce toată lumea era prezentă, puteau foarte bine să-și deschidă cadourile. I se făcu pe plac.

Pat făcu pe Moș Crăciun, luând darurile de sub bradul împodobit, după opinia lui Sage, așa cum trebuia împodobit un pom de Crăciun. Printre bomboanele de ciocolată și beteală existau ornamente pe care ea și frații săi le făcuseră în timpul școlii. Nici măcar cele mai stângace dintre ele nu au fost distruse, ci erau puse la vedere cu mândrie în fiecare an.

Sage era încântată de toate cadourile ei, dar mai ales de cravașa de călărie primită de la Chase și Marcie.

– Știu că nîciodată nu ai lovi un animal, îi spuse ei cu afecțiune, trăgînd-o de o şuviță de păr, dar arată bine.

– Uite încă unul pentru tine, Sage, spuse Pat, întinzîndu-i o cutie frumos împachetată. E de la..., Pat se uită la semnătura de pe bilet. De la Harlan.

– Harlan! Tonul ei sugeră că e un descendent al lui Atila, regele hunilor. Îndulcindu-l întrucîlva, îi aruncă o privire scurtă și bombăni:

– Ne-am cunoscut doar cu o seară înainte. N-ar fi trebuit să te deranjezi.

– Mi-a făcut plăcere.

Seriozitatea lui o făcu să strîngă din dinți.

– Ce e, Sage? Întrebă Laurie.

Ea desfăcu pachetul.

– Un semn de carte.

- E un citat pe el, spuse Harlan, asigurându-se că toți erau atenți.

Sage examinează caligrafia rotundă, apoi îl privește mințioasă.

- Ce scrie, Sage? Chase vru să știe.

- Citește-ne.

- E un citat din H.L. Mencken, le spuse ea, sperând că va fi suficient. Dar nu era. Toți o priveau curioși. Se afla în centrul atenției, așa cum dorise Harlan. Fără nici o inflexiune în voce, citi: „*Conștiința este vocea din interior care ne avertizează că poate cineva ne privește*”.

Lucky râse.

- Mie ar fi trebuit să mi-l dai.

- Ce ai făcut de ai conștiința vinovată? întrebă Devon, mijindu-și ochii.

Atenția tuturor era îndreptată spre cei doi. Sage, privindu-l furioasă pe Harlan, puse înapoi semnul de carte în cutia mică, apoi se ridică:

- Mă duc la curcan. Se retrase simțind cum risul din ochii lui îi face o gaură în mijlocul spatelui.

În ciuda prezenței la masă a lui Harlan, Sage se distra grozav la cina de Crăciun. Și își dădu seama că se simte mult mai relaxată decât fusese în ultima vreme, și asta pentru că Travis nu era de față.

Reușise întotdeauna să-i enerveze pe frații ei, iar glumele lor fără perdea îl făcuseră să se simtă jignit. Sage fusese prinsă la mijloc, încercând să-i împace pe toți și să-l asigure pe Travis că tachinările erau o caracteristică a familiei Tyler. Astăzi, era o ușurare că nu mai trebuia să-i mângâie orgoliul rănit.

Era așa de bine să fie acasă, înconjurată de oamenii pe care îi iubea.

De parcă gândurile ei l-ar fi invocat, telefonul sună chiar când au început să strângă masa. Laurie se duse să răspundă.

– Sage, e pentru tine. Travis.

Leșind din cameră și îndreptându-se spre telefonul din hol, îi aruncă peste umăr o privire arogantă lui Harlan. Luînd receptorul, îl ridică la ureche și spuse destul de tare pentru a fi auzită din camera alăturată:

– Un Crăciun fericiit, dragul meu.

– Un Crăciun fericit. Era clar că era surprins. Nu se aștepta să fie așa veselă.

– Am sunat doar ca să fiu sigur că ai ajuns cu bine acasă.

– N-ar fi trebuit să te îngrijezi din cauza mea. M-am descurcat.

– Păi, atunci, e bine. Sînt mulțumit.

Nu o întrebă cum ajunsese acasă. Nu-i păsa? Nu era curios? Din partea lui putea să fi făcut autostopul și să fi fost agățată de un obsedat sexual... ceea ce, ținînd seama de lucrurile pe care i le spusese Harlan și de felul în care o sărutase, nu era departe de adevăr.

– Marcie a născut un băiat, îi spuse ea lui Travis. Și l-am botezat Jamie.

– Nu mai spune? Ce drăguț.

– Așteaptă să-l vezi, Travis. E așa de dulce.

– Sage, eu... Vreau să spun că nu s-a schimbat nimic. Am telefonat doar să văd dacă ai ajuns cu bine. Nu erai într-o stare de spirit prea grozavă când ai

plecat. Servitoarea a găsit brăţara pe care ţi-am dat-o, zăcînd pe masa din camera de oaspeţi.

- Exact.

- Am vrut să fie a ta, Sage.

- De ce?

- Ei bine, ştii, m-am simţit aşa de prost că ţi-am spus că s-a terminat între noi. Te-am făcut să suferi. Mi-am dat seama. Acum, că ai avut timp să te mai gîndeşti, cum te împaci cu ideea? Nu vreau să te nocăjeşti prea tare.

Deci, nu o sunase pentru a se împăca. Nu-i prezenta scuze şi o creangă de măslin, doar condoleanţe şi o amărîtă de brăţară pentru a-şi linişti conştiinţa.

După tonul vocii lui, înţelegea că niciodată nu va voni tirîndu-se înapoi. În ultimele zile se amăgise că ar putea-o face. Dar acesta era adevărul. Se terminase. Ceea ce auzea în vocea lui nu era remuşcare şi implorare, ci milă.

Cum îndrăznea să fie aşa de înfumurat! Se aşteptase să sară de pe un pod? Sau, odată ajunsă acasă, să rămînă culcată în pat, cu comprese reci peste ochii umflaţi de plîns? Se pare că da.

Nici pe departe, afurisitele, îşi zise ea, furioasă. Şi mai degrabă şi-ar pune căluşe la mîini decît acea brăţară primită de la el drept consolare. Îşi dori să fi avut posibilitatea să i-o vîre pe gît.

Mereu atentă la cei care trăgeau cu urechea, spuse veselă:

- Trebuie să plec, Travis. Îţi mulţumesc că m-ai sunat. Un Crăciun fericit.

Punînd jos receptorul, îl strînse tare cîteva secunde, de parcă aștepta să-și tragă curajul din el. Nici acum nu dorea să strice sărbătoarea celorlalți, anunțîndu-i că ea și Travis nu se vor mai căsători. Pînă nu-l venea în minte o cale potrivită de a le spune vestea cea mare și de a-și salva mîndria, nu-l rămînea decît să înfrunte cu tupeu această situație neplăcută.

Dar avea nevoie de liniște pentru a-și reveni. Preferă să urce sus decît să se reîntoarcă în sufragerie. În timp ce se apropia de camera în care dormea acum, auzi voci dinăuntru.

Marcie era întinsă pe pat. Jamie era la sînul ei sugînd lacom. Chase îi privea cu adorație pe amîndoi.

– Oh, îmi pare rău, Sage, spuse Marcie, cînd o văzu stînd în pragul ușii. Mergem în altă parte.

Ascunzîndu-și suferința în spatele unui zîmbet, Sage spuse vioaie:

– Nu fi prostuță. Am venit doar să-mi dau cu ruj.

Se îndreptă spre măsua de toaletă și se studie în oglindă, căutînd semne de tulburare pe chip. Nu se vedea nimic. Se rujă, apoi se duse lîngă pat și se așeză de partea cealaltă, în fața lui Chase, care nu-și putea dezlipi ochii de la soția și copilul lui.

Cei trei întruchipau imaginea perfectă a unei familii fericite. Lacrimile amenințau din nou să-l curgă pe obraz, dar erau ușor de explicat. Toată lumea se emoționa cînd era vorba de bebeluși.

– Jamie e frumos, ca și tine, spuse ea cu voce caldă și vibrantă. Foarte frumos.

– Mulțumesc. Și noi credem la fel. Cînd ochii lui Marcie se întîlniră cu ai lui Chase, se priviră cu atîta

dragoste și devoțiune, că Sage se simți în plus. După o clipă Chase spuse:

-- Abia dacă am avut timp să te salut, mucoaso. Sîntem foarte mîndri de tine că ți-ai luat diploma.

- Mulțumesc.

- Păcat că Travis nu a putut fi aici ca să sărbătorească Crăciunul împreună cu noi, spuse Marcie, cu părere de rău. Cred că Jamie și cu mine ți-am dat toate planurile peste cap.

- Nu are importanță. Noi...

Dacă ar putea spune cuiva că logodna ei fusese ruptă, aceștia erau Chase și Marcie. Marcie era foarte înțelegătoare. Chase a fost întotdeauna mai serios decît Lucky, care fle că ar fi întrebat cum de îndrăznea ticălosul să-i dea papucii surorii lui, fle că ar fi tachinat-o pînă n-ar mai fi suportat.

Dar Sage nu era încă pregătită să-și recunoască nșocul. Îi vor oferi și el condoleanțe. Mila lor, ca și a lui Travis, era de neacceptat. Pentru a-i scuti de o scondă penibilă, perpetuă mitul că ar fi încă logodită.

- Ne-am schimbat planurile de atîtea ori, încît o dată în plus nu mai contează.

- Asculă, Chase. Lucky bătu la ușă. Te poți clozlipi de nevastă și de copil pentru puțin timp ca să-ți vezi pe Cowboys cum îi snopesc în bătale pe cel de la Redskins?

Chase privi întrebător spre Marcie. Ea rîse.

- Nu-ți pot cere să pierzi așa ceva.

- Aș putea să mă uit acasă.

- Nu. Bucură-te de ziua asta. Eu sînt bine. După ce Jamie termină, voi rămîne să mă odihnesc puțin.

- Ești sigură?
- Foarte sigură.

Se aplecă și-i sărută buzele înainte de a ieși din cameră. Ochii lui Marcie îl urmăriră, apoi se întoarseră spre Jamie. Se opri se din supt. Își prinse sinul și îl mișcă într-o parte, sfîrcul ieșindu-i din gura lui. Sage întinse brațele.

- Pot să-l țin puțin?

- Firește. Sage învățase cum trebuie apucat un bebeluș, atunci cînd se născuse Lauren, dar îl ridică cu mare grijă pe Jamie. Observînd-o, Marcie spuse:

- Faci multă practică înainte de a-l avea pe al tău, ceea ce, probabil, se va întîmpla destul de curînd.

Sage clătină energic din cap.

- Nu, nu cred să fie așa.

- N-ai discutat cu Travis despre copii?

- Oh, ba da. Dar ne-am gîndit să amînăm cel puțin cinci ani.

- Ați planificat totul atît de precis? Sage dădu din cap iar Marcie rîse ușor sprijinindu-se mai bine de pernele puse la spate. Cîteodată nu merge așa de simplu.

- Chase a spus că ai rămas însărcinată chiar în noaptea nunții.

- Exact, deși noi credeam că e o zi sigură. Slavă Domnului că n-am avut dreptate, spuse ea privindu-și cu dragoste fiul.

Sage se aplecă peste copilul care dormea în brațele ei și își frecă obrazul de capul lui catifelat și cald.

- Amin. Jamie e un înger.

După un timp, puse copilul în brațele mamei lui. Marcie părea mulțumită să stea acolo și să-l privească cum doarme. Era calmă și sigură de sine, știind că iubește și este iubită, deși înainte fusese prinsă doar de cariera ei.

- Cum îți mai merg afacerile? întrebă Sage.

- Mi-am luat concediu, cel puțin pînă cînd Jamie va fi înțărcat și se va obișnui cu biberonul. Am doi agenți care se ocupă de vânzări în locul meu. Esme lmi conduce biroul ca pe o tabără militară. Totul e în ordine.

Sage simți o împunsătură de invidie față de Marcie, așa cum simțise și față de Devon puțin mai dovreme. Nu era mult mai tînără decît ele, și totuși realizase alît de puține. Nu avea o carieră. Și nici nu-și căuta cu sîrguință una. Nu avea un copil care să depindă de ea. Nu avea un bărbat care să o adore și uă-și dorească să-i fie pentru totdeauna parteneră în viață.

Brusc, simți că se sufocă din cauza sentimentului propriei lipse de valoare.

- Cred că-mi voi încerca noua cravașă. Fără alte explicații, plecă practic alergînd afară din cameră.

Se îmbrăcase în pantalonii de piele în acea dimineată, așa că nu trebui să-și schimbe hainele. La cîteva minute după ce părăsi casa prin ușa din spate, ora deja în șa și galopa spre pășunile întinse.

Era o zi splendidă. Cerul era atît de curat și albastru, că te dureau ochii să te uiți la el. Soarele îi încălzea fața, dar vîntul era rece. Suflîndu-i prin păr, îi readuse lacrimi în ochi. Cel puțin așa și le explică ei

înseși.

Ce reușise ea în viață? Nimic. Încotro se îndrepta? Habar n-avea.

Să se căsătorească cu Travis Belcher i se păruse un lucru ideal atunci când începuseră să iasă împreună. Acum își dădea seama că el avusese dreptate – se convinsese doar de faptul că îl iubește. Au avut o relație de conveniență. Se simțise în siguranță pentru că nu-l iubea suficient, pentru ca el să o poată răni. *Respingerea* lui o duru, da, dar nu pentru că ar fi fost legată emoțional de el.

Ei, recunoscuse. Nu prea fusese îndrăgostită de Travis ci mai degrabă de idealul pe care îl reprezenta. Așa că pierzându-l pe Travis, persoana, nu era așa de mare pagubă, doar că lăsa o groapă adâncă în viitorul ei, în care căsătoria cu el fusese planificată în prealabil. Asta era pierderea care o durea. De aceea plîngea acum. Ce va face cu restul vieții ei?

Dacă le-ar fi spus alor ei ce-și dorea cu adevărat, i-ar face praf. Ar mîngîia-o pe creștetul capului și i-ar spune că e o idee amuzantă. Nici unul nu o va lua pe „mucoasă” în serios. Niciodată n-o făcuseră.

Calul ei obosi cu mult înainte ca ea să se hotărască ce anume va face. Nu ajunsese decît la concluzia că n-ar suporta o altă mare dezamăgire. Așa că, deocamdată, ambiția ei secretă va trebui să rămînă un secret.

Își duse armăsarul înapoi la grajd, îl perie și îi dădu o găleată de ovăz. Părăsind grajdul, simți o mișcare și se întoarse pentru a-l vedea pe Harlan lenevind, sprijinindu-se de una din ușile duble.

- Ce vrei? Întrebă ea supărată, sperînd ca rimelul să nu-i li lăsat dîre negre pe obraji.

- Respir aer proaspăt și-mi dezmořesc picioarele.

- Credeam că urmărești meciul de fotbal.

- E pauză.

- Cine conduce?

- *Redskins*.

- Era de așteptat.

- Nu ești într-o dispoziție prea sărbătorească.

Credeam că telefonul lui Buze Fierbinți te va înveseli.

- Așa e.

- Ți-a cerșit mîna înapoi?

- A făcut cîteva apropiouri, spuse ea sfioasă. Ți-am spus că-și va reveni. Minți fără jenă. Conștiința nu-i funcționa atunci cînd era vorba de Harlan. Fiecare mire are draci înainte de căsătorie și încearcă să renunțe cel puțin o dată înainte de nuntă.

- Nu fiecare mire.

- Ai fost vreodată și tu? Întrebă ea punîndu-și mîinile în șold.

- N-aș putea spune că am fost.

- Atunci de unde mama dracului știi ce fac și ce nu fac?

El fluieră.

- Mai și înjuri pe deasupra. Zău că ar trebui să facom ceva ca să te scoatem din starea asta de molancolie.

- Mi-a dispărut toată bucuria de Crăciun în clipa în care ți-am desfăcut darul.

El rînji, arătînd că nu regretă.

- Nu ți-a plăcut? Cînd l-am văzut striga: „Cumpără-mă

pentru Sage”.

– N-ar fi trebuit să-ți cheltuiești banii.

– Ei, acum chiar că mă simt responsabil pentru că ți-a pierit veselia de Crăciun. Aruncă o privire deasupra capului. Poate că asta te va ajuta.

Sage își ridică ochii. O crenguță de visc atârna pe arcul ușii.

– Cine a pus-o acolo? Nu era aici mai devreme. Îl privi. Oh, ești drăguț.

– Poți să o numești operă de binefacere. M-am gândit că ți-e dor de Travis. Din moment ce nu e aici ca să-ți dea un sărut de Crăciun... Își ridică brațele ca și cum și-ar fi oferit serviciile.

– Vorbești serios? zise ea.

– N-am fost niciodată mai serios.

– Și chiar te aștepti ca eu să te sărut?

Virîndu-și mîinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor, își înclină capul într-o parte.

– De ce nu? N-ar fi pentru prima dată.

– Eu nu te-am sărutat înainte.

– Nu așa îmi amintesc.

– M-ai forțat frecîndu-ți gura de a mea.

– Amuzant, nu-i așa?

– Nici vorbă.

Rîse și veni încet spre ea.

– Haide, ce zici?

– Nu.

– Cum așa? Venise atît de aproape de ea încît mai că se atingeau. Ochii lui sub pleoapele grele o priveau îndemnînd-o. Ți-e teamă că ți-ar putea plăcea din nou, chiar mai mult decît prima dată?

Provocarea lui era la fel de neobrăzată ca și sunetul unei trompete. Nici un Tyler, în special Sage, nu ar fi dat înapoi cînd îi era pusă îndrăzneala la încercare. Ridicase fiecare mînușă pe care frații ei i-o aruncaseră la picioare. Dacă n-ar fi făcut-o ar fi numit-o fricoasă și plîngăreață. Harlan probabil că ghicise asta și se folosea de ea pentru a o întări. Chiar și așa, Sage nu putea ignora o provocare atît de flagrantă.

- Oh, la dracu'! Un sărut sub âsc. Ce-i așa mare lucru?

6

Era, pentru că Harlan știa cum să sărute.

Era, pentru că dacă s-ar fi făcut o listă cu bărbați care știau să sărute expert, Harlan Boyd ar fi fost în fruntea ei.

Era, pentru că simți sărutul în tot corpul, pînă în vârful degetelor de la picioare.

Se gîndise să-i accepte provocarea, dar sărutul să fie scurt și cast, pentru a-i demonstra că nu era intimidată de cutezanța lui. Chiar și atunci cînd el îi cuprinse capul în palme și i-l înclină spre spate ca să-i

arato că își lua treaba în serios, ea nu intrase în panică. Se putea descurca. Nu era decît un bărbat. Și nu era decît un sărut.

Însă, înainte de a-și da seama prea bine cum de reușise, buzele ei fură convinse să se depărteze și îi primeau limba. A primi era cuvîntul potrivit. Nu-și forșase drumul în gura ei cu atacuri brutale. Nu făcuse tentative la marginea buzelor ei ca unii dintre prietenii ei mai puțin talentați care încercaseră în zadar să o facă să se topească de plăcere.

Limba lui intră pașnic, mîngîie leneș, explorează pe nedelete, gustă din plin. Singurul lucru neașteptat și șocant a fost răspunsul ei. Buzele lui erau ferme, nu moi sau fleșcăite. Punea în sărut măsura potrivită de presiune și o delicioasă doză de sugere. Măiestria lui era uluitoare și prea încîntătoare pentru a fi oprită. Ar fi fost ca și cum ar fi îndepărtat mîinile unui magician talentat.

Harlan o fermeca cu vraja lui. Stomacul îi tremura într-o stare de imponderabilitate, iar membrele îi cădeau grele. Se simțea plutind, dar lobul urechilor îi pulsa de o infuzie de căldură. Sîinii o furnicau, mai ales sfîrșurile. Între coapse o încerca o durere surdă, febrilă.

Fără să-i elibereze gura, el își mișcă mîinile de la capul ei spre umeri. Alunecară în jos pe spate, apoi peste șezut. O trase spre trupul lui.

Simțindu-i bărbăția, Sage gemu. Genunchii i se mulară, așa ca și seara trecută, în biserică. Oasele parcă i se lichefiară și se aplecă spre el pentru a se aprinde. Gura îi era lipită de a lui. Își puse mîinile pe

cămașa lui, degetele strângându-l involuntar pieptul robust.

- Fir-ar să fie, Sage, murmură el, dezlipindu-și pe moment buzele de ale ei și privind-o adânc în ochi.

Genele ei erau chinuite de aceeași moleșeală ca și restul corpului. Abia putu să le deschidă. Mai târziu, știa bine că va regreta amarnic toate astea, dar acum credea că va muri dacă el nu va continua să o sărute.

Se pare că și el trăia același sentiment, pentru că o împinse spre grajd, peste pragul ușii de unde ar fi putut fi zăriți din casă de oricine ar fi privit pe fereastră. Nu se opri decît cînd spatele ei se lovi de stînghiile primei boxe.

Mirosurile din grajd îi umplură nările. Carne de animal, fîn proaspăt, piei tăbăclite... și Harlan. Mirosul lui era o combinație de bărbat, apă de colonie, cîmp deschis și raze de soare. Sănătos. Sexy, vril.

Cînd capul lui se aplecă din nou, ea se întinse spre buzele lui. Cînd limba lui alunecă în gura ei delicios de primitoare, el gemu adînc, pătimaș și își potrivi trupul de al ei, apăsîndu-i corpul fraged. Ea întinse brațele și își cufundă degetele în părul lui.

Cînd, în sfîrșit, s-au îndepărtat pentru a respira, amîndoi suflau din greu. Chipurile le erau înfierbîntate, trupurile le ardeau de dorință, zvicnind de pasiune.

- La dracu', murmură el, îngropîndu-și capul în gîtul ei. I-l sărută lacom, cu gura deschisă, trăgîndu-i pielea cu dinții. Amenințase că îl va ucide pe bărbatul care îi va lăsa vreo urmă pe corp. Acum, își plimba mîinile în sus și în jos pe spatele cu mușchi încordați al lui Harlan, lăsîndu-și capul pe spate și oferindu-i

gîtul ei. Mai întîi el îi îndepărtă gulerul cu nasul. Apoi îi desfăcu primul nasture de la bluză și îl sărută scobitura de la gît. Ea oftă, arcuindu-și spatele și alunecînd spre mijlocul lui. El îi desfăcu al doilea nasture de la bluză, apoi al treilea. Pe măsură ce-i desfăcea, buzele lui flămînde urmau deschizătura parfumată.

Într-un sfîrșit, își înălță capul pentru a-i putea vedea sînii. Se înălțau și coborau rapid, gata să iasă afară din cupele de dantelă fină ale sutienului decoltat adînc. Sfîrcurile, ridicate și ascuțite, împungeau dantela subțire.

– La dracu', Sage, șuieră el printre dinți. Își puse cîte o mînă pe fiecare sîn.

Pleoapele ei se închiseră și dădu drumul unui oftat lung, tremurător.

– Da.

El își frecă palmele de centrul țepeni al sînilor ei.

– Hmm, da, gemu ea, clătinîndu-se ușor.

Pe neașteptate, dispărură nu doar mîinile, ci și căldura lui. Sage se luptă să-și deschidă ochii și să-l vadă. Stătea în fața ei, la cîțiva pași depărtare. Mîinile care o mîngiiaseră atît de tandru erau acum plantate ferm în buzunarele de la șold ale pantalonilor, de parcă n-ar fi avut încredere în ele. Ochii îi erau ațintiți asupra sînilor ei. Își mușca buzele și înjura în barbă.

Sage își reveni, de parcă ar fi fost trezită dintr-o transă hipnotică. Nici dacă s-ar fi trezit goală în fața unui public, n-ar fi fost mai furioasă pe hipnotizatorul ei. Reduse distanța dintre ei cu doi pași scurți și îl plesni peste față cît putu de tare.

Spre marea ei consternare, își dădu seama în taină că nu-l lovea pentru ceea ce făcuse, ci pentru că se oprise.

Frecîndu-și obrazul, el spuse:

– Ei bine, aproape că s-a întîmplat.

– Nici pe departe. Vocea îi era joasă, vibrînd de furie. N-ai nici un motiv să fii mulțumit de tine însuși. Stîngace, începu să-și încheie nasturii, apoi renunță la efortul complicat și își trase jacheta peste sinii goi. N-am simțit nimic.

– Nu mă refeream la strădanliile mele, observă calm Harlan. Ci la ale tale.

Ce-i spunea nu avea nici un sens. Sau poate ea era prea supărată pentru a înțelege sensul cuvintelor lui. Își dădu pe spate părul răvășit.

– Despre ce vorbești? Nu că m-ar interesa prea mult.

– Vorbesc despre încercarea ta nereușită de a scăpa de mine. Sage se holbă la el, clipind din ochi proteste. Lipsa ei de înțelegere păru să-l enerveze. E clar ce puneai la cale, Sage.

– Nu puneam nimic la cale.

El pufni în rîs disprețuitor.

– Să știi că nu m-am născut ieri. Apoi, venind mai aproape și aplecîndu-se spre ea, spuse: O femeie nu se transformă dintr-un sloi de gheață într-un cazan încins, într-un timp așa de scurt, doar dacă are un motiv important.

– Sloi de gheață? Cazan încins? Motiv? Nu era sigură de care cuvînt jignitor să se lege mai întîi.

– Din motive întemeiate, vrei să dispar din viața ta.

Așa că ți-ai propus să mă ademenești, ca apoi să alergi să te plîngi fraților tăi, nu-i așa?

– Ce-ai spus? Întrebă ea cu răsufierea tăiată.

– Exact ce-ai înțeles. Ai crezut că dacă încerc să te seduc mă vor alunga de aici. Și, probabil, că ai dreptate. Doar că nu ți-a reușit. Privi în jos spre sinii ei. Am fost foarte aproape, dar mi-am revenit la timp. Spunînd asta, se întoarce și o porni agale spre ușă.

Pentru cîteva secunde, Sage îl urmări cu ochi măriți. Apoi, se azvîrli asupra lui, apucîndu-l de mîneacă și răsucindu-l cu fața spre ea.

– În toată viața mea, n-am fost niciodată acuzată de ceva atît de mirșav, atît de înjositor, atît de... Ce fel de femeie crezi că sînt eu?

– Ești o mincinoasă.

– Nu sînt!

– Nu mă păcălești. N-ai spus familiei tale că acel Casanova ți-a dat papucii.

– Nimeni nu m-a întrebat.

– Deci, ți-a dat papucii. Cînd ți-a telefonat, puțin mai devreme, nu a fost o împăcare.

Sage era imaginea însăși a acuzatului găsit vinovat. Harlan rîse.

– O.K., te-am mințit, strigă ea. Dar nu mi-am mințit familia.

– Nu te-ai oferit să le dai vestea cînd a fost pomenit numele lui Travis.

– Ce legătură are asta cu tine?

– Nici una, bănuiesc. Și aș vrea ca așa să și rămînă. Nu mă obliga să găsesc o legătură încercînd să mă manipulezi, așa cum faci cu toți ceilalți.

– Niciodată n-am făcut așa ceva.

Una dintre sprâncenele lui se ridică brusc.

– Nu mai spune?

– Ba da, răspunse ea, sfidătoare.

– Atunci, de ce m-ai sărutat așa?

Sage deschise gura să-l pună la punct, însă își dădu seama că nu avea un răspuns potrivit. Închise repede gura și privi în altă parte.

– Ascultă, spuse el încet, venind spre ea pînă cînd o obligă să facă cîțiva pași în spate, doar nu ți-ai pierdut capul din cauza săruturilor noastre? Credeam că te prefaci gemînd și oftînd așa, strîngîndu-mă și agățîndu-te de mine. Vrei să spui că a fost adevărat? Acele imboldări și rugăminți de „da, da”, au fost autentice?

– Taci din gură. Ești dezgustător.

– Dezgustător? Rîse, repetînd cuvîntul de mai multe ori, de parcă de fiecare dată îl găsea tot mai amuzant. Da, probabil că de-aia mi-ai luat limba ca un bebeluș care-și cere biberonul.

Încrederea lui în sine era intolerabilă. Își pierduse bunul simț pentru o clipă, asta era tot. Datorită recentei respingeri, sau iubirii universale și bunăvoinței care caracterizau sărbătoarea, sau unei inexplicabile dezechilibrări hormonale. Din indiferent care motiv, trăise o clipă de nebunie.

Nu numai că-și permisese libertăți față de ea, dar se mai și convinsese că-i place, că și le dorește. Dacă vreodată își va da seama de adevăr, se va folosi de el ca să-i facă viața mizerabilă. Mai bine să creadă că era o intrigantă fără inimă.

Își aruncă părul pe spate și-l privi arogant.

– Ei și, a meritat să încerc, nu-i așa? Dacă ai fi mors mai departe, te-aș fi dat de gol în fața fraților mei pentru ceea ce ești, un gunoi. Și încă mai pot să o fac.

– Cu siguranță, te vor crede, spuse el, cercetînd-o din cap pînă-n picioare. Arăți de parcă ai fi fost /dravăn giugiulită. Buze roșii și umflate. Părul răvășit. Ochii dilatați. Hmm, arăți al naibii de sexy, și dacă le spui că te-am pipăit, mai mult ca sigur că mă vor vîna cu pușca de vînătoare.

Rînji șmecherește și închise un ochi.

– Dar nu ai de gînd să le spui, nu-i așa? Pentru că atunci va trebui să le spun că și tu m-ai sărutat și te-ai mișcat, lipită de mine, de parcă am fi zăcut pe jos. Și pentru că sînt bărbați drepți, care înțeleg pasiunea, se vor întreba cum de-ai putut să ajungi în situația asta cu un bărbat, cînd ești logodită cu un altul. Și atunci, ar leși la lumină toată afacerea cu Buze Fierbinți și...

Plescăind din buze și clătinînd din cap, o privi cu regret.

– Asta le-ar strica tuturor ziua de Crăciun, nu-i așa? Ar pierde ultima parte a meciului de fotbal. Laurie ar începe să plîngă pentru că nu și-ar putea-o imagina pe fetița ei jucîndu-se așa cu un bărbat. Marcie ar fi așa de necăjită că, probabil, i-ar seca laptele, iar micuțul Jamie s-ar îmbolnăvi și...

– Ești o lepădătură. Șuieră cuvîntul, strecurîndu-l printre dinți, rostindu-l de parcă l-ar fi scos din adîncul inimii și al sufletului. Clocotind de furie, trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușile deschise.

- Hei, Sage?

Ea tresări, rotindu-se spre el.

- Ce vrei?

- Și pe băiețușul mamei l-ai sărutat tot așa?

- Hal Luînd o poziție sfidătoare, declară: Cu mult mai grozav.

- Atunci, nu e decît un cretin de care e mai bine că ai scăpat, nu?

- Ce se întîmplă, Marcie, nu poți dormi?

Chase întinse mîna spre veioza de pe noptieră și o aprinse. Soția lui era întinsă lîngă el, privind tavanul. Își freca dosul palmei în sus și în jos, peste abdomen. Chase se alarmă imediat.

- Te doare ceva?

- Nu, spuse ea zîmbind de îngrijorarea lui.

- Ai făcut prea multe astăzi. Ar fi trebuit să mergem direct acasă de la spital. Nu ar fi trebuit să-l las pe doctor să mă convingă că te simți destul de bine pentru a pleca. Probabil că-și dorise să-și ia liber de Crăciun.

- Liniștește-te. Mă simt bine. Încă nu m-am obișnuit să am din nou burta plată. E mai bine așa. Mă bucur că e acolo unde e și nu unde a fost. Aruncă o privire spre leagănul unde dormea fiul lor.

- Nu burta ta plată te ține trează. Chase se sprijini într-un cot și se uită la ea.

- Va fi în curînd ora la care trebuie să-l hrănesc pe

Jamie. Mamele au un al șaselea simț, să știi.

- Aha. El îi studie o clipă zîmbetul șiret. Dar mai ai și altceva pe suflet. Ce anume? Luîndu-i mina, i-o ridică la buze și îi sărută fiecare deget. Care e problema?

- Sage.

El se uită perplex la ea.

- Sage? Ce e cu Sage?

- Nu știu. De aceea mă gîndesc la ea. Ceva nu a fost în regulă cu ea astăzi, dar n-aș putea spune ce anume.

- Îi era ciudă că Travis nu-și petrecea Crăciunul cu ea.

- Poate, spuse Marcie, dusă pe gînduri.

- Nu crezi? Să fie ceva mai important?

- Am impresia că trece printr-o perioadă mai dificilă. Era plină de neastîmpăr.

- Întotdeauna a fost plină de neastîmpăr.

- Însă astăzi mai mult ca altădată. N-a părut fericită decît pentru cîteva minute.

El se gîndi cîteva clipe.

- Probabil, e încă încordată din cauza examenelor.

- S-ar putea, deși nu cred să fie așa de simplu. E vorba de ceva mai profund.

- Ai vreo bănuială?

- Hm. Îmi amintesc de cum m-am simțit cînd am terminat colegiul. Mi-am dat seama că, pe neașteptate, am devenit adult. Îmi era cam frică, de parcă aș fi fost pe marginea unei prăpastii, gata să mă arunc în viață.

Ea rîse.

- N-o prea poți compara pe Sage cu tine. Tu ai creier în cap. Ea are curenți de aer.

- Oare? Întrebă ea caustic, trăgându-și mîna din a lui. Ai vorbit vreodată serios cu ea, ai fost atent la ce spune, i-ai luat în considerare părerea ca pe ceva ce merită să fie ascultat?

- Bine, Marcie, dar eu...

- Nu, nu ai făcut-o, spuse, răspunzîndu-și la propriile întrebări. Lucky și cu tine o tratați de parcă încă ar fi micuța voastră surioară. Ei bine, nu mai e. E femeie. O femeie cu școală.

- Sper. Educația ei ne-a costat destul.

- Și asta e o altă problemă, spuse Marcie, ridicîndu-se. De fiecare dată cînd vine vorba de educația ei, e doar în contextul de cît de mult a costat. I-ai spus cît de mîndru ești de ea?

- Păi, sigur că i-am spus, o asigură el. Chiar astăzi. Erai și tu de față.

- Mie mi-a sunat de parcă ai fi spus-o din obligație. Educația ta și a lui Lucky a costat la fel de mult ca a ei. Ți-e teamă că, fiind femeie, nu vei obține nici un profit din investiție?

- Posibil, mai ales dacă se mărită cu dobilocul ăla de Belcher.

- Deci, nu o crezi capabilă să-și aleagă partenerul de viață.

- N-am spus asta.

- Dar la asta te-ai referit. Și ce e mai rău, îi mai și spui ce părere ai despre el. Nu-ți trece prin minte că o faci să sufere?

- Sage nu e așa de ușor de făcut să sufere.

– Firește că e!

Chase își trecu degetele prin păr și pufni în rîs:

– Nu-mi vine să cred că stăm aici, în mijlocul nopții, și ne`certăm din cauza mucoasei – surorii mele mai tinere.

– Nu ne certăm. Doar îți atrag atenția asupra unor lucruri care ți-au scăpat pînă acum. Făcu o pauză, iar el îi indică cu capul să continue. Mai întii, nu mai e un copil. E un om matur, egală cu tine și cu Lucky în toate privințele.

– Nu sînt un om al peșterilor, Marcle. Cred în egalitatea dintre sexe.

Ignorîndu-l, ea continuă:

– E foarte inteligentă. Și sensibilă. El își ridică sprincenele sceptic. Este, Chase. Doar că nu o arată, so teme că frații ei își vor bate joc de ea. Ceea ce ați și face.

– O.K., o tachinăm și noi. Dar ne-am dat seama de mult timp că e matură.

– Și totuși, încă o excludeți, așa cum ați făcut și cînd era mică și dorea să meargă peste tot cu voi. El recunoscuse fără voie că în privința asta avea dreptate. Cred că se simte lăsată pe dinafară. Lucky, Devon și Lauren sînt o unitate, la fel cum sîntem tu, Jamie și cu mine. Laurie e ocupată cu Pat și cu nepoții. Îți dai seama cît de înstrăinată trebuie să se simtă Sage?

– Poate.

Ea întinse mîna peste perne și și-o puse pe pieptul lui, un gest de iertare.

– Trateaz-o cu mai multă înțelegere și respect.

El dădu din cap.

– Promit să fiu mai atent.

– Mulțumesc, iubitule. Sînt sigură că Sage va aprecia o schimbare în atitudinea ta.

– Și, fiindcă veni vorba de mama și de Pat, cînd crezi că vor termina cu jocul lor prostesc?

Chase îi povestise lui Marcie că-l văzuse pe Pat sărutînd-o pe mama lui în ziua în care se născuse Lauren. Știa că secretul lor va fi în siguranță.

– Nu știu, dar aș vrea să se grăbească și să facă ceva. Marcie își aruncă brațele în jurul gîtului lui. Aș vrea ca toată lumea să fie într-un delir al dragostei, pentru ca toți să-și dea seama cît sînt de fericită de fiecare dată cînd mă uit la tine.

El își puse brațele în jurul ei și o trase spre el, sărutînd-o cu pasiune și dragoste.

– Cît mai avem pînă...

– Opt săptămîni. Cel puțin, șopti ea pe buzele lui.

– Vor fi două luni lungi și chinuitoare.

Întinzînd mîna sub cuvertură, Marcie îl mîngîie.

– Nu e necesar. Nu și pentru tine.

La atingerea mîinii ei, Chase gemu de plăcere.

– Dacă fiecare tînără mamă ar fi la fel de sexy ca tine, bărbații din întreaga lume și-ar fertiliza încontinuu nevestele.

Jamie alese tocmai acel moment pentru a se trezi. În loc să-i pară rău că fusese întrerupt, Chase se sculă din pat și luă un halat. Îi schimbă scutecul, apoi își ridică fiul și îl duse la Marcie, care își trăsese deja în jos cămașa de noapte, pregătindu-se să-l hrănească.

Chase îi așeză în brațe copilul care plîngea și privi

cu uimire și dragoste cum Jamie se repezi imediat la sfîrc.

– Pacoste mică și lacomă, spuse el rîzînd.

– Seamănă cu tatăl lui. Marcie ridică privirea spre soțul ei și îi zîmbi.

– Seamănă cu mine dacă te iubește. Gîtul i se strînse din cauza emoției în timp ce-și privea fiul sugînd. Niciodată nu aș fi crezut că te pot iubi pe tine sau pe altcineva – așa cum te iubesc, Marcie. Numai tu ai putut să mă faci să iubesc din nou, după ce Tanya a murit.

Ochii ei se încețoșară.

– Întinde-te lîngă mine. Chase își aruncă halatul și se vîrî sub cuvertură. Marcie își îndoi mîna sub capul lui și îl trase spre celălalt sîn.

În fiecare an, Sage suferea de melancolii postsărbătorești. În anul acesta, erau de-a dreptul sumbre. În primele zile după Crăciun, reuși să-și găsească de lucru ajutînd-o pe Laurie să dea jos podoabele din pom, să le împacheteze și să le depoziteze în pod, pînă anul viitor.

Au pregătit mesele pentru Chase și Marcie, făcînd numeroase drumuri înapoi și-ncolo pînă la casa lor de pe Woodbine Lane. Sage se oferi deseori să doarmă acolo pentru a ajuta la îngrijirea lui Jamie, însă părinții lui Marcie venind din Houston pentru cîteva zile, oferta ei fu respinsă cu blîndețe.

Le făcu vizite prietenelor ei care încă mai locuiau în Milton Point, dar și asta o deprimă. Cele mai multe erau fie obsedate de carierele lor, fie ocupate cu soții și familiile lor. Nu mai avea decât puține în comun cu ele.

Deși îl evita pe Harlan de câte ori era posibil, el era prezent la masă în fiecare seară. Spre marea ei ușurare, el nu-i dădea mai multă atenție decât îi dădea ea lui, și își petrecea cea mai mare parte a timpului discutînd afaceri cu Lucky. Laurie îi prezentă oferta lui de a-i reda camera. Sage refuză. Răul fusese deja făcut. Camera mult iubită era pătată acum și nu-și dorea să mai locuiască acolo. Subiectul nu mai fu abordat.

Evita cu abilitate să discute despre Travis cu familia ei, sau despre prietenele care se interesau de planurile ei de nuntă. Într-o seară, cînd Pat trecu pe la ei, Sage o auzi pe mama ei povestindu-i că bănuiește că ea și Travis s-au certat, așa cum fac îndrăgostiții.

– Din câte știu eu, nu a mai sunat-o de la Crăciun și atunci discuția lor a fost foarte scurtă, spuse Laurie. Mai mult ca sigur că s-au certat. Tu ce părere ai?

Sage și-l putea imagina pe Pat trecîndu-și scobitoarea dintr-un colț în celălalt al gurii, în timp ce reflecta.

– Să fiu al naibii dacă știu. Băieții sînt cîteodată greu de înțeles, însă fetele, imposibil.

Pentru că nu discuta cu ei planurile de viitor, curiozitatea lor creștea cu fiecare zi. Nimeni nu punea întrebări, dar își dădea seama de îngrijorarea lor.

Timpul trecea. Trebuia să le spună că Travis și ea

nu se vor mai căsători. Însă cum să facă asta și să rămână cu fața curată? Deocamdată nu putea decît să tragă de timp pînă cînd se va întîmpla ceva care să rezolve problema pentru ea.

Ceva se întîmplă, într-adevăr, însă ceva cu totul neașteptat.

Într-o dimineață devreme, în timp ce se îmbrăca, cineva bătu ușor la ușa ei. Luînd un halat și punîndu-l în față ca pe un scut, traversă camera desculță și deschise puțin ușa.

– Ce vrei?

Harlan nu se lăsă intimidat de lipsa ei de politețe. Îi întinse o tăietură din ziar.

– Am găsit asta la rubrica mondenă din ziarul de dimineață din Houston. Am tăiat-o înainte să o citească cineva.

Uimită, ea cercetă titlurile evenimentelor sociale.

Festivitate de Anul Nou în onoarea unei logodne.

Iar subiectul era: „Doi îndrăgostiți din copilărie își anunță căsătoria”.

Sub el era o fotografie a doctorului Belcher și a soției lui, a lui Travis și a noii lui logodnice.

7

– ... și când am intrat în cameră ca să verific ce face, își ținea capul sus și privea la răzuștele de pe pătură.

Lucky privi spre Harlan, cu evident scepticism. Harlan ridică nepăsător din umeri.

Chase observă schimbul de gesturi.

– Nu mint. Își ținea capul sus. Și asta încă nu-i nimic. Fiți atenți.

– Cît mai durează? întrebă Lucky. Își împinse scaunul spre spate, pînă la limită. Cizmele se sprijii-

nohu de colțul biroului.

- De ce?

- Pentru că vorbești despre Jamie de cincisprezece minute. E un copilăș drăguț, dar mai slăbește-ne.

- Îți amintești când s-a născut Lauren? A trebuit să ului și să te ascult cum trâncănești despre fiecare realizare a ei. După un timp, a devenit cam plictisitor.

Lucky își înalță în sus.

- Îmi sorbeai cuvintele din gură.

Chase îi făcu semn fratelui său să se așeze la loc.

- Însă te-am ascultat oricum.

- Doamne. Gemînd, Lucky îi ceru din nou ajutor lui Harlan.

Acesta era așezat pe un scaun cu spătar, înclinat spre spate, sprijinit precar de perete. Atmosfera din biroul *Companiei de Foraj Tyler* era întotdeauna una obișnuită. Și îi plăcea așa. Îi plăceau și tachinările afectuoase dintre cei doi frați care, știa fără nici o urmă de îndoială, ar fi murit unul pentru celălalt.

Încercînd să rămînă imparțial, spuse:

- E nebun după copilul ăla, Lucky.

Încurajat, Chase se aplecă înainte.

- Și Jamie înțelege ce-i spun. Pe cuvînt.

- Dar nu e decît un bebeluș! strigă Lucky, nevinovindu-i să creadă.

- Știu, dar te asigur că va face ravagii printre femei cînd va fi mare. Chase rîse plin de sine. Seamănă cu tatăl lui.

- Vrei să spui cu unchiul lui. Lucky privi spre Harlan și îi făcu cu ochiul. Harlan rîse pe îndelete.

- Mai du-te dracului, îi spuse Chase fratelui său.

Oricum, e foc de deștept. Ți-am povestit despre...

– Da! strigă Lucky.

Chase se uită cu exasperare la fratele său. Încă înainte să poată spune ceva, Sage intră în cameră. Lui Harlan i se tăie respirația. I se strîngea stomacul de fiecare dată cînd o vedea și asta era cea mai neînsemnată dintre reacțiile sale fizice.

De aceea se ținuse la distanță în ultimele zile. Era cît pe ce să dea de dracu' în grajd, în ziua de Crăciun. Și de acum încolo, avea de gînd să rămîină în afara oricăror încurcături.

Bineînțeles, în această dimineață fusese obligat să renunțe la hotărîrea sa. Cînd ea îi deschisese ușa camerei, umerii îi erau goi, cu excepția bentîțelor de la sutien. Strîngea la piept un halat; nu văzuse nimic, însă imaginația i-o luase razna.

Era machiată doar pe jumătate, părul îi era încă umed și totuși arăta fantastic. Acum arăta și mai grozav. Zîmbetul îi era încordat, însă, ținînd seama de vestea pe care i-o prezentase puțin mai devreme, trebuia să-i admire efortul de a-și redobîndi stăpînirea de sine. N-ar fi trebuit să fie surprins. O văzuse deja sărînd în sus după ce primise o lovitură care o doborîse la pămînt. Acest gen de curaj trebuia respectat.

S-au privit dar totul nu dură decît o clipire din ochi, apoi ea întoarse capul. N-o pulea condamna. Era stînjinită de ceea ce el știa, deși nu ar fi trebuit să fie. Travis Belcher era un mare prost, nu ea.

– Ascultă, Sage, spuse Chase, ți-am povestit despre Jamie?

- Da, îi răspunse ea repede. De două ori.
- Nici măcar nu știi ce voiam să-ți spun.
- Indiferent despre ce era vorba, am auzit deja. Nu poți să mă saluți mai întâi?

- Ba da. Bună. Vrei niște cafea?

- Ce vînt te aduce aici, mucoaso? întrebă Lucky. Întrebarea lui era evident retorică. Înainte să-i dea timp să răspundă, luă ziarul și îl deschise.

Sage se apropie de masă și i-l trase din mînă. Fată deșteaptă, își zise Harlan. I-l luase înainte ca Lucky să aibă timp să citească rubrica evenimentelor sociale. Deși era puțin probabil ca el să citească așa cova. A fost doar o întîmplare că Harlan a dat cu ochii de articolul despre Belcher.

- Vreau să vorbesc cu voi!

- Cu noi? întrebă Lucky.

- Da, cu voi amîndoi.

Îl arătă cu capul pe Chase, apoi se întoarse și îl privi semnificativ pe Harlan. În spatele expresiei ei poruncitoare, Harlan văzu nervozitate, disperare aproape.

Picioarele din față ale scaunului său loviră podeaua, cînd el își îndreptă spinarea pentru a se ridica.

- Mai am ceva de lucru în garaj. Ne vedem mai tîrziu.

Își luă vesta și pălăria de cowboy, trăgînd-o pe sprîncene. Întîlnind din nou ochii lui Sage, atinse borul pălăriei cu două degete, înainte de a deschide ușa și de a ieși afară. Trăgînd ușa după el, se întrebă despre ce anume dorea ea să vorbească cu frații ei.

Indiferent despre ce era vorba, avea impresia că se cam temeă.

Din fericire, Harlan părăsise biroul fără să dea vreun semn că se întâlniseră mai devreme. După ce-i întinsese tăietura din ziar, se retrăsese plin de tact, închizînd după el ușa camerei.

Ultimul lucru de care avea nevoie era mila lui. aproape că-i prefera tachinările și sarcasmul unei tăceri pline de înțelegere. Se purta de parcă ceva sau mai bine zis ceva dinăuntrul ei murise. Deși, acum avea alte probleme pe cap decît Harlan Boyd și părerea lui despre ea.

Petrecuse o oră zbuciumată în camera ei, plimbîndu-se înapoi și încolo, storcîndu-și creierii, încercînd să se hotărască ce să facă. Să se întoarcă la Austin și să-și caute acolo o slujbă? Să rămînă în Milton Point și să piardă vremea așteptînd să-i vină o inspirație? Sau să facă ceva îndrăzneț, spre exemplu să se folosească de această situație nefavorabilă și să o schimbe în avantajul ei?

Odată hotărîtă care va fi următorul ei pas, nu pierdu vremea, ci se îmbracă repede și plecă de acasă. Cînd logodna lui Travis cu o altă femeie va deveni un fapt cunoscut, nimeni nu o va găsi pe Sage Tyler ascunsă într-un ungher întunecat, lingîndu-și rănile. Va avea deja puse în mișcare alte planuri.

De îndată ce ușa biroului se închise în urma lui

Harlan, Lucky întrebă:

- Ce e?

Din moment ce timpul era de o importanță capitală, Sage trecu imediat la atac.

- Vreau o carieră.

Cei doi bărbați înmărmuriră, privind-o ciudat, apoi se ulară unul la altul, și din nou la ea.

- O carieră? întrebă Chase.

- Nu m-am bîlbîit.

- Dar ai o carieră, spuse Lucky. Te vei căsători în curînd.

- Căsătoria nu e o carieră.

- Să fii căsătorită cu Travis Belcher va fi una dintre cele mai grele meserii pe care și le-ar putea dori cineva.

- Lucky. Chase oftă resemnat.

Sage apăsă speteaza celui mai apropiat scaun într-un efort de a-și controla temperamentul. Nu-i sorvea la nimic dacă se ciorovăla cu Lucky. Trebuia să pledeze cît mai convingător. Dacă îi sărea țandăra, nu va face decît să pară imatură și lipsită de profesionalism.

- Nu știu cînd anume mă voi căsători, spuse ea, evitînd să spună o minciună grosolană și ocolind adevărul. Între timp, am nevoie de o slujbă, ceva interesant care să mă țină ocupată. Vreau să-mi cîștig singură existența.

- Păi, ascultă, sînt sigur că există o mulțime de posibilități de a obține o slujbă în Houston, spus Lucky, arborîndu-și zîmbetul lui fermecător care ! innebunise pe atîtea femei. Sau vrei să rămii în Austin.

pînă cînd tu și Travis vă puneți pirostriile pe cap?

– Eu... eu m-am gîndit să rămîn un timp în Milton Point. Asta, dacă tu și Devon n-aveți nimic împotrivă să locuiesc acasă.

– Ei, la dracu', cum să avem ceva împotrivă? Casa e și a ta, Sage. Ne aparține la toți trei. Auzi, să avem ceva împotrivă!

– Lucky, spuse Chase, intervenind din nou, hai să o ascultăm ce are de spus, O.K.? Apoi, avem timp să discutăm.

– Și nu asta fac?

Chase, ignorîndu-și fratele, își întoarse ochii, de un gri intens, spre sora lui.

– Vrei să Intervenim pentru tine, Sage? Să mai ungem în dreapta și-n stînga? Să punem o vorbă bună pentru tine? Să-ți scriem o scrisoare de recomandare? Vom fi fericiți să o facem, nu-i așa, Lucky? Dă-ne un nume și te vom ajuta cum putem. Unde ai dori să lucrezi?

Tot nu înțelegeau. Pentru ei ea era micuța surioară, atunci cînd nu era un obiect pe seama căruia puteau să facă tot felul de glume proaste. O dorea să constate că ceea ce ea își dorea niciodată nu le trecuse prin minte.

Totuși, nu-și putea permite să sufere din cauza dezamăgirii. Erau în joc lucruri mai importante decît simțămintele ei rănite. Îndreptîndu-și umerii și ținîndu-și capul sus cu mîndrie, declară:

– Aici. Vreau să lucrez pentru *Compania de Foraj Tyler*.

Din nou o privire cu stupefacție. Chase reuși să-și

rovină primul.

– Aici? Păi, da, Sage, asta ar fi... ăăă... grozav.

– Ce naiba – Lucky închise brusc gura când Chase îl aruncă o privire de avertisment. Sage, ar fi grozav.

Sage dădu drumul aerului din piept. Apăsarea din jurul coastelor cedă. Un râs vesel îi țîșni din gură.

– Zău? Vorbiți serios?

– Firește, accentuă Lucky volubil, în stilul său tîrăgănat. De ce nu? Aici există întotdeauna cîte ceva de făcut. Rămînem mereu în urmă cu completările în registru. Chiar și în vremurile astea grele, contabilitatea e o treabă afurisită, că și eu și Chase de-lostăm să ne ocupăm de ea. Nici unul din noi nu e prea bun la așa ceva. Și, după cum vezi, nici nu ne îngrijim prea mult de asta.

Sage, văzînd roșu în fața ochilor, făcu stînga-mprejur și porni spre ușă. Chase alergă după ea și o prinse de încheietura mîinii.

– Dă-mi drumul! Se luptă să scape.

– Nu, și dacă mă muști ca atunci cînd erai copil, te bat. Stai liniștită. Se răsuci spre Lucky. Data viitoare cînd te vei simți tentat să-ți umble gura aia mare și apurcată, fă-i un serviciu umanității și ține-ți-o închisă.

Lucky își desfăcu larg brațele într-un gest de totală neînțelegere.

– Ce-am făcut? Ce-am zis?

Sage reuși să-și elibereze brațul. În loc să plece, rămase pe loc și, uitînd de hotărîrea de a-și controla temperamentul, îi înfruntă cu ferocitatea unei tigroaice tinere și curajoase, arătîndu-și colții și scoțîndu-și ghearele. La urma urmei, lupta pentru viața ei.

- Nu vreau să fiu funcționară, secretară sau servitoare, Lucky, strigă ea. Dacă vreți adevărul, sînt la fel de bine calificată ca oricare dintre voi pentru a conduce o afacere. Poate nu în sensul experienței practice, dar am o mal bună pregătire. Am fost înjărcată cu discuții despre industria petrolului, știu fiecare aspect al ei. Prin osmoză, am absorbit o mulțime de cunoștințe. Afacerea familiei noastre e la pămînt. Nu vă consider pe voi doi vinovați, dar nu văd ce rău ar putea fi dacă mai acceptați o persoană în această companie. Adică, un membru al familiei, adăugă ea gîndindu-se la Harlan. Nimănui nu i-a trecut prin cap să mă întrebe, dar s-ar putea să am niște idei interesante. Și apoi, am același drept să fiu aici, ca oricare dintre voi doi. Singura diferență e că eu am ovare și voi aveți testicule. Dacă aș fi fost bălat, v-ați fi așteptat să vin la companie imediat după absolvirea colegiului. Și înainte să mă etichetați ca feministă agresivă, să vă lămuresc și în această privință. Îmi place să fiu femeie. N-aș vrea să fiu altceva. Dar vreau să fiu tratată corect și de la egal la egal, atunci cînd e vorba de o carieră, așa cum sînt tratate și soțiile voastre în profesiunile lor. Nu cred că vreunul dintre voi are dubii în privința feminității lor. Vreau să începeți să vă gîndiți la mine ca la un adult inteligent și nu ca la o puștoaică cu codițe pe care să o torturați din plictiseală. Nu sînt doar precocă, sînt inteligentă. Am crescut de mult, deși e evident că nici măcar n-ați băgat de seamă. Ei bine, a venit timpul să o faceți. Refuz să fiu mîngîiată pe creștet și apoi împinsă deoparte și uitată acolo, de parcă aș fi

Invizibilă. Nu accept să mai fiu exclusă.

Discursului ei îi urmă o lungă tăcere. Pieptul i se înălța din cauza indignării, iar ochii de un căprui auriu tulgorau încă de furie. În cele din urmă, Lucky spuse:

- El, fir-ar să fie! Asta da morală!

- Mulțumesc.

Te-a antrenat Devon?

- Mi-am folosit mintea.

Chase vorbi și el:

- Sage, nu te-am exclus în mod intenționat din afacerile familiei. Dar de când ai crescut, ai fost mereu plocată la școală. Am presupus că nu vei lucra deloc după ce te vei căsători, și mai ales nu aici în Milton Point. Se încruntă. Presupun că ai discutat asta cu Travis. El ce părere are?

- Nu are importanță. Nu am fost și nu voi fi niciodată sclava lui. În privința asta, era foarte aproape de adevăr. Până mă căsătoresc, vreau să fiu folositoare.

- La ce anume te gîndești să faci pentru companie?

Ea îl privi stînjinită, apoi lăsă capul în jos. Asta era punctul slab al propunerii ei.

- Nu știu nici eu. Dar am aflat că de ani de zile încorcați să găsiți diferite căi de a diversifica afacerile. Poate că vă pot ajuta în această privință, oferindu-vă cîtiva idei. Sau poate v-aș putea găsi noi clienți pentru că cei vechi sînt în prezent retrași din afaceri. Cred că dacă aș verifica cifrele, aș putea să pornesc cîtiva afaceri care să fie profitabile și în același timp un stimulent pentru alți viitori clienți.

- Nu prea te putem plăti bine, spuse Lucky, posomorât.

- Nu trebuie să mă plătești. Ei o privă surprinși. Se grăbi să adauge: Aș putea să lucrez pe bază de contract. Nu-mi plătești nimic pînă nu pornesc niște afaceri și apoi voi primi un comision în procente, mai vedem noi cît.

- Din ce vei trăi?

- N-am cheltuit toți banii pe care mi i-ai dat semestrul trecut. Sînt încă la bancă. Și apoi, voi locui acasă, nu prea o să am nevoie de nimic altceva decît de banii de benzină. M-am obișnuit să mă descurc cu hainele pe care le am și-mi voi limita garderoba.

Chase o privi îndurerat.

- Îmi pare rău, Sage. N-am putut să te răsfațăm material în ultimii ani. Și îți mulțumim că ai fost așa de înțelegătoare.

- Și nici nu ne-ai pretins prea multe, adăugă Lucky.

Înduioșată și emoționată, Sage se apropie de ei și își puse brațele în jurul gîtului lor.

- Trecem împreună prin această criză, nu-i așa? Și de acum încolo, vreau să-mi aduc și eu contribuția ca să ieșim din ea. Ne-am înțeles?

- Eu n-am nimic împotrivă, spuse Lucky.

Chase se uită alent la ea.

- O.K., ai intrat în echipă. Dar să nu începi să ne mulțumești. S-ar putea să te scufunzi odată cu noi.

Auzindu-i doar consimțămîntul, Sage i se aruncă în brațe și îl îmbrățișă tare, apoi se întoarse spre Lucky îmbrățișîndu-l cu aceeași exuberanță.

- Promit să nu vă dezamănesc. Mulțumesc că mi ați dat o șansă.

- Nu trebuie să ne dovedești nimic, Sage, spuse Chase.

- Poate că nu. Dar trebuie să-mi dovedesc mie înșămi.

- Știi, Chase, spuse Lucky, s-ar putea ca ea să fie mai pricepută să vîndă ideea lui Harlan decît noi.

- Harlan, bombăni ea. Izbucnirea ei de entuziasm dispăru de îndată ce-i auzi numele. Aproape că uitase de existența lui. Și, mai exact, ce idee are el?

Luînd-o în brațe, Chase o conduse spre ușă.

- Vino, îți vom arăta.

Situat la o mică distanță de birou, garajul era o clădire mare, cavernoasă. Cu mai mulți ani în urmă, arsese pînă în temelii. Lucky fusese acuzat că i-ar fi dat foc. Însă Devon Haines, femeia cu care își potrecuse noaptea, îi oferise un alibi. Alvin Cagney și Jack Ed Patterson, doi derbedei de prin partea locului, erau încă în închisoare pentru infracțiunea comisă.

Clădirea fusese reconstruită pe locul inițial și tot echipamentul distrus de foc fusese înlocuit. Cu toate acestea, garajul nu mai era ceea ce fusese în vremurile sale de glorie. Sage și-l amintea din copilărie, ca un loc murdar, mirosind a petrol, noroi și sudoare de bărbați, cu mașini care hîrîiau și cu limbajul grosolan

al bătăranilor.

Nu fusese un mediu prielnic pentru o tânără domnișoară și din această cauză îi fusese interzis. Invidiasse libertatea fraților ei de a veni și a pleca după cum doreau ei, de a se amesteca printre oamenii care lucrau pentru tatăl lor. De multe ori își dorise să viziteze zonele de forare și să ia parte la sărbătoarea declanșată de o sondă care forase petrol.

Cînd Chase intră cu camioneta prin ușile mari, duble, Sage observă cu tristețe că garajul se schimbase. Era prea curat. Echipamentul era nefolosit și ruginea. Nu mai existau bătărani care să se învîrtească prin preajmă, ștergîndu-și fețele murdare cu basmale soioase, în timp ce blestemau vremea rea, ghinionul și puțurile seci. Dispăruseră rîsul și trîncăneala din vremurile de glorie ale cîmpurilor petroliere din Texasul de Est.

Acum, în garaj nu se afla decît un bărbat aplecat peste o masă de desen, studiind schița unui mecanism. Auzind camioneta, se ridică și își vîrî creionul galben în părul blond, bogat, din șpatele urechii. O privi întrebător pe Sage, în timp ce se apropia de el, flancată de frații ei.

– Ai mai făcut progrese, Harlan?

El scutură din cap.

– Nu prea multe. Nu vād nici o cale să-l facem mai ieftin.

– Să faci ce? întrebă Sage.

Harlan se dădu la o parte și îi indică cu brațul schița de pe masă. Ea o studie o clipă, dar nu pricepu nimic. Nu-i plăcea că trebuie să-și arate ignoranța, dar

nu avea de ales.

- Nu e o natură mărta suprealistă sau un vas cu fructe?

Bărbații riseră.

- Explică-i tu, Harlan, propuse Chase. E ideea ta.

- Păi, treaba vine cam așa, începu el. Mi-am imaginat că o pompă pentru forarea petrolului, dacă i ne aduc câteva îmbunătățiri, poate fi transformată într-o pompă care să folosească la altceva, spre exemplu pentru apă.

- Cîteodată se pompează apă într-un puț de petrol.

- Foarte bine, spuse Lucky, mîngîind-o pe creștet. Apoi, de parcă și-ar fi amintit cuvintele ei, și-o retrase. Iartă-mă, n-am vrut să te jignesc.

- Ești scuzat, spuse ea automat. Harlan îi capta atenția cu ochii lui albaștri, dinamici, care nu erau doar insolenți și batjocoritori atunci cînd voia, ci și forostre ale unei minți inteligente.

- La ce te-ai gîndit să o folosești?

El ezită. Chase spuse:

- Sage face parte din companie acum. Poți să-i spui la ce lucrăm.

- Oh, sînt sigur că poate păstra un secret, remarcă el rostind cuvintele cu o ușoară intonație amuzală. M-am gîndit să o folosim la irigații, Sage. Cu puțină ingeniozitate și ceva capital de pornire, adăugă el, zîmbind încruntat spre Chase și Lucky, am putea adapta echipamentul de forare la un sistem de irigare.

Sage digeră ideea.

– Pentru cine?

– Asta va fi problema ta, Sage, îi spuse Lucky. Odată ce vom avea un prototip, va trebui să găsim o piață de desfacere.

– Fermieri, spuse ea.

– Țsta ar fi un început bun.

– Și cultivatorii de citrice din josul văii. Roșile minji începură să i se învîrtească, dar înainte de a-și continua ideile văzu imediat problema importantă și presantă. Ziceai că ai nevoie de capital de pornire.

Chase oftă.

– Harlan aproape că a terminat prototipul, însă a trebuit să-l oprim pentru că nu mai avem bani lichizi de investit.

– Dar nu vă puteți opri acum! strigă ea. Înainte de a continua, vă trebuie un prototip.

– Ce vorbești! murmură Lucky.

– Cu siguranță că puteți împrumuta.

– Las-o baltă. Nu există nici o bancă în Texas care să împrumute bani cuiva din lumea afacerilor cu petrol.

– Atunci căutați în alt stat, le propuse ea.

– În clipa în care îți aud accentul texan, îți trîntesc telefonul în nas. Să fii din statul Texas e ca un sărut al morții, dacă îți cauți finanțare, spuse Lucky.

– Avem practic kilometri întregi de țevi depozitate în spatele acestei clădiri, gata pentru a fi puse în funcție, spuse Chase. Dar deocamdată trebuie să le lăsăm acolo unde sînt.

– De ce anume ai nevoie? îl întrebă ea pe Harlan.

– De un minicomputer, îi spuse el.

- Pentru ce?
- Programare automată.
- Înțeleg. Nu ar funcționa fără așa ceva?
- Ba da, dar nu ar fi o tehnică avansată.
- Și noi vrem ca sistemul să fie cât mai modern.
- Exact.

Pentru o clipă analizară în tăcere complicata situație, apoi Lucky se uită la ceasul de mână.

- Trebuie să mă întorc la birou, Chase. Deși e săptămîna dintre sărbători, unii mai fac încă afaceri și mai am de dat cîteva telefoane. Trebuie să fiu la birou.

- Sage, ce-ar fi să rămîi aici cu Harlan pînă la ora cînel? propuse Chase. Te aduce el acasă. Să-ți explice cum funcționează aparatura. Dacă urmează să o vinzi, va trebui să-i cunoști toate detaliile.

- A... în regulă, se bîlbîi ea. Mai bine și-ar fi vîrît degetele într-o menghină, decît să-și petreacă toată după-amiaza în compania lui Harlan, dar nu putea refuza prima însărcinare oficială ca angajată a *Companiei de foraj Tyler*.

8

După plecarea fraților ei, Sage privi prin clădirea liniștită, împreunându-și brațele peste piept din cauza aerului răcoros.

- Ți-e frig? întrebă Harlan.
- Puțin.
- Mișcă-te încoace, mai aproape de radiator.

Lângă picioarele lui se afla un mic radiator electric. Ea se așează în razele lui de căldură și își întinse mâinile. Puloverul pe care îl purta peste pantaloni o ferise de frigul de afară, însă aici, înăuntru, era și mai

răcoare.

- Cred că trebuie să-ți mulțumesc că nu le-ai spus despre logodna lui Travis.

Ochii lor se întâlniră și se studiară o clipă. El arăta ușor dezamăgit de ea.

- Nu-mi datorezi nimic. Dă-mi, te rog, liniarul.

Ea întinse mâna în spatele ei spre raftul cu instrumente de desenat. El îi luă din mână liniarul îngust de metal și îl folosi pentru a mai trage o linie la desen.

Sage se aplecă înainte pentru a studia mai bine desenul, dar schița schematică încă i se părea un aranjament ciudat de linii și arcuți.

- Ești sigur că știi ce faci?

- Am o diplomă de inginer de la A&M din Texas care confirmă că știu ce fac.

- Ai o diplomă de inginer?

Neîncrederea ei nu i se păru o insultă, așa cum sunase de fapt. Rîse și își întoarse capul spre ea.

- Oricine poate să obțină o diplomă, dacă își plătește taxele și urmează cursurile necesare.

- Îmi pare rău dacă a sunat... păi, sînt surprinsă, atîta tot. Unde ai absolvit liceul?

- Nu l-am absolvit. Șterse și reduse linia, măsurînd-o precis. Mi-am făcut liceul prin corespondență.

- De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

- Lucram într-o rafinărie. A fost singura modalitate de a-mi completa studiile și de a-mi câștiga existența.

- Ai muncit cu normă întreagă cît timp ai făcut liceul?

Exact.

- Te-ai întreținut singur?

- Da. Fără meciuri de fotbal, fără încurajări la concursuri, fără baluri studentești. Munceam în schimbul de noapte și învățam ziua, atunci când nu dormeam.

Sage se simți incredibil de tristă pentru el și trebui să se oprească să nu-și pună consolator mîna pe umărul lui.

- Și părinții tăi?

El scăpă creionul și se întoarse din nou spre ea.

- Pui cam multe întrebări, nu ți se pare?

- Dacă urmează să lucrăm împreună, ar trebui să știm cîte ceva unul despre celălalt.

- Nu cred că e necesar.

- Eu da.

El studie bărbia ei ridicată cu încăpăținare și își dădu seama că era mai bine să-i facă pe plac.

- Ce vrei să știi?

- Ce s-a întâmplat cu familia ta? De ce lucrei într-o rafinărie ca să te întreții singur, cînd ar fi trebuit să te bucuri de viața din liceu?

- Am plecat de acasă la cincisprezece ani.

- De ce?

- Am plecat, pur și simplu, O.K.? Și de atunci trăiesc singur. Imediat ce mi-am obținut diploma de liceu, m-am înscris la *A&M* pe care l-am terminat după trei ani. Pînă am ajuns la douăzeci de ani, aveam o diplomă de inginer și nu trebuia să dau socoteală nimănui, decît mie însumi. O lovi ușor pe bărbie cu vîrfu degetelor. Și asta te include și pe tine.

- Nu-mi pot imagina să trăiești așa, la voia

Intimplării.

El înălță din umeri nepăsător.

- Te obișnuiești. Vrei să vezi schița asta sau nu?

Fie că-i plăcea sau nu, el puse punct acestei discuții. Regreta că nu allase mai multe despre el. După cît de puțin îl spusese, era mai degrabă intrigată decît satisfăcută. Se părea că, deocamdată, el va rămîne o enigmă.

O conduse spre o prelată mare, trase de un colț și dezvoltă o piesă a unui utilaj care ei i se păru că arăta ca oricare altă pompă de forare.

- Am ajuns doar pînă în acest stadiu, spuse el. Are încă nevoie...

- Al fost un copil al străzii?

El își lăsă capul în jos și studie podeaua de olonit, pentru cîteva secunde. Apoi își ridică privirea și spuse cu resemnare:

- Da, cred că asta am fost.

- La cincisprezece ani, murmură ea. La cincisprezece ani cea mai mare durere a ei era dacă se trezea dimineața cu un nou coș pe față. În timpul adolescenței, frații ei o tachinaseră fără milă în privința siluetei ei în formare și a oricărui prostovan care se îndrăgostea de ea. Viața de familie nu fusese întotdeauna grozavă, dar nu-și putea imagina să-și fi părăsit familia la acea vîrstă, lăsînd în urmă tot ce-i era cunoscut și drag. I-o spuse lui Harlan.

Sage, consideră-te norocoasă. Nu fiecare copil are parte de o situație fericită.

- Viața ta de familie și copilăria au fost chiar așa de îngrozitoare?

– Parcă voiai să afli mai multe despre sistemul de irigare.

– Nu vrei să-mi povestești despre trecutul tău, nu-l așa?

– Nu.

Veni rîndul lui Sage să ofteze, resemnată. Își găsisese perechea în ceea ce privește încăpățînarea. Putea spune, după expresia hotărîtă de pe chipul lui, că nu-i va dezvălui nimic altceva.

Întorcîndu-se, examinează critic pompa.

– O mașină rămîne o mașină. Mie toate îmi par la fel. Dacă vrei să-l convingi pe oameni să cumpere așa ceva, va trebui să știi ce e în stare să facă.

– Nu vreau să știu decît ce este absolut necesar. Explică-mi cît mai simplu și nu în termeni de specialitate. Nu înțeleg nici mecanismul după care funcționează un uscător de păr.

Un zîmbet ușor se răsfrînsese pe chipul lui.

– Ai tupeu, n-am ce zice. Ea înclină capul curioasă, așa că el îi dădu lămuriri. Fără să ai nici un fel de experiență, i-ai convins pe frații tăi să te lase să lucrezi pentru ei.

– Cu ei, îl corectă ea.

– Asta cere curaj. Sau disperare. O sfredeli cu privirea. Crezi că muncind pentru *Copmania de Foraj* Tyler îl vei uita mai ușor pe băiețașul mamei?

– L-am și uitat deja.

– Așa, dintr-odată? întrebă el sceptic.

– Ceea ce nu reușești să înțelegi este că relația mea cu Travis nu se baza pe pasiune, spuse ea încet. Nu eram ca Chase și Marcie, sau Lucky și Devon.

Dragostea lor pornește din inimă, minte, trup și suflet. Fiecare ar fi distrus dacă celuilalt i s-ar întâmpla ceva pentru că depind atât de mult unul de celălalt. Astfel de căsătorii reușesc întotdeauna.

- Ale lor par foarte sigure.

- Sînt, dar ei sînt excepțiile. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că Lucky îi va rămîne credincios unei singure femei, sau că Chase va putea iubi din nou, după ce și-a pierdut prima soție. În mod logic, nici una din căsătoriile lor nu avea șanse de reușită. Încă de la începutul relației noastre, Travis și cu mine am adoptat un punct de vedere mai pragmatic în privința vieții în doi.

- Și uite unde te-a dus asta.

Ea se răsuci brusc arătîndu-i spatele și porni din loc. Întinzînd mîna, o prinse de centura pantalonilor.

- Stai puțin. Stai puțin. Glumeam doar.

- N-ai nici un pic de haz, spuse ea lovindu-i mîna de pe șezut.

- Cîteodată nici viața nu are.

- Părerea ta?

- Păi, viața e plină de neplăceri, spuse el. Toaletă în curte, copii bolnavi, note de plată pentru care nu ai bani. Dacă tot trebuie să împarți necazurile cu cineva, pasul pe care o minimalizezi ar putea face ca toate lucrurile neplăcute să ți se pară mai suportabile. Ochii i se încrețiră la colțuri și adăugă: Și e al dracului de bine.

Sage rămase serioasă.

- Punctul tău de vedere n-are importanță pentru că nu mă mărit cu Travis.

– Le-ai spus lui Chase și lui Lucky?

– Nu. N-am vrut să mă angajeze din milă. Le-am spus că nu sînt sigură cînd mă voi căsători, ceea ce e adevărat. Am folosit pînă și pronumele la singular nu la plural. Le-am spus că între timp, vreau să fiu folositoare și să lucrez pentru afacerile familiei. Pînă află că am rupt logodna, vor crede că despărțirea a fost treptată și de comun acord, că Travis și cu mine ne-am separat, pur și simplu. Mama bănuiește deja că ne-am certat. Nimeni nu va fi surprins.

– Văd că ai prevăzut totul.

– Firește.

El clătină din cap cu îndoială.

– Știi ce se spune despre planurile bine puse la punct. De obicei sînt date peste cap. Pun pariu pe pălăria mea de cowboy că înainte ca totul să se termine, vor afla că Buze Fierbinți ți-a dat papucii.

Ei îi sări țandăra.

– De ce oare de fiecare dată...

Rîzînd, el o apucă de partea superioară a brațelor și o ridică de la pămînt, legănîndu-i corpul atît de aproape de al lui, încît Sage îl simți încordarea din mușchii bine reliefati. Fața ei era la același nivel cu a lui. Se temea și spera într-un fel că îi va opri izbucnirea de furie cu un nou sărut care să-l topească oasele.

– Probabil că-ți vor pune întrebări de baraj ca să vadă ce-ai învățat astăzi, spuse el. Ai prostul obicei de a vorbi prea mult. Dacă vrei să-i impresionezi, stai jos, ține-ți gura închisă, ochii deschiși și ascultă.

Se răsuci pe călcîiele cizmelor și o depuse pe un

secaun înalt. Apoi, suflecându-și mînele jachetei vechi, începu să-i explice mecanismul de funcționare al invenției lui.

– Deci, poate fi programat să irige anumite zone, la anumite intervale de timp, în anumite zile, ca o stropitoare obișnuită.

Harlan rîse auzind-o pe Sage explicînd totul așa de simplu.

– Doar că aici e vorba de hectare de pămînt. Se poate pompa dintr-un rezervor sau dintr-o sursă normală de apă.

– Asta va cere foarte multe conducte.

– Să punem conductele va fi floare la ureche. Asta e mult mai important, spuse el, lovind cu mîna instalația din fața lui. Întreg sistemul de irigare va fi controlat de la această pompă computerizată.

– Doar că ai nevoie de un computer înainte de a pune măcar cîteva conducte pentru a vedea dacă funcționează.

– Da, sau măcar un dispozitiv de programare. Iar punga companiei e goală.

După două ore de îndoctrinare, Sage era convinsă că reușise să priceapă esențialul. Ascultase atentă fiecare cuvînt spus de Harlan – și nu doar ceea ce-i spusese, ci și felul în care îi spusese.

Avea un vocabular bogat. Explica clar. Începu să creadă că poate, într-adevăr, avea o diplomă de

inginer. Cu siguranță, nu era ceea ce părea la o privire superficială. Își camufla inteligența sub masca unui cowboy obișnuit. De ce? Era o tehnică de apărare?

Posibil. Și-l înțelegea. Și ea își luase câteodată aere de copil răsfățat, ca o tehnică de apărare pentru a-și ascunde sentimentele de nesiguranță și inferioritate.

De ce anume se apăra Harlan?

El privi spre ușile mari. Cerul era înnoirat și în curînd urma să se întunece.

– Mai bine terminăm pentru ziua de astăzi. Ai la ce să te gîndești. Mama ta se va îngrija dacă nu ajungem acasă înainte de lăsarea nopții.

– Mama ta nu s-a îngrijorat cînd ai fugit de acasă? O străfulgeră aspru cu privirea.

– Nu. Nu s-a îngrijorat.

Nu-i spusese decît atît, înainte de a ieși din garaj. Sage îl așteptă în camioneta lui în timp ce el închise garajul, verificînd totul meticulos, apoi închise ușa cu lacătul. Frații ei îi încredințaseră securitatea clădirii și el își lua responsabilitățile în serios.

– Te deranjează dacă ne oprim puțin la rulota mea? întrebă el cînd camioneta o luă puțînd spre drumul principal.

Devenind imediat bănuitoare, ea întrebă:

– De ce?

– Vreau să te seduc. Rîse văzînd-o tresărind puternic și întorcîndu-și capul așa de repede că gîtul îi pocni. Nu-ți face iluzii, Sage. Nu vreau decît să iau o carte.

– Ai un simț al umorului foarte pervers, domnule

Boyd.

- Poate că e pervers, dar măcar există.

Avea motive să-i dea peste nas. Pînă și urechilor ei, vocea îi sunase afectată și îngîmfată. De ce nu putea lua în glumă tachinările lui? O necăjea mereu doar pentru că reacțiile ei erau în orice caz atît de violente. Nu o sfătuisese mama ei să-și ignore frații cînd deveneau insuportabili? Era o lecție pe care nu o învățase niciodată și deci nu o putea pune în aplicare acum.

- Simțul umorului este unul din multele lucruri care nu-ți plac la mine, spuse el. Privind-o din interiorul camionetei șubrede, adăugă: Într-una din zilele astea am de gînd să te fac să recunoști toate lucrurile care-ți plac. Vocea îi era vibrantă, iar cuvintele rostite ca un avertisment. Sage fu prima care întoarse capul.

Rulota lui era parcată pe un teren viran, necultivat, nu departe de biroul *Companiei de Foraj Tyler*. Au ajuns în cîteva minute. Sage nu era surprinsă că rulota arăta de parcă în curînd urma să se prăbușească. Un generator care hîrîia îi asigura lumina.

- Poți să rămii pe loc sau să ieși afară. Fă cum vrei.

Harlan coborî din camionetă și urcă în fugă cele două blocuri de ciment care serveau drept trepte. Ușa dinlăuntru nu era încuiată. O deschise și intra înăuntru. Prin perdelele care atîrnau la ferestrele înguste, Sage văzu aprinzîndu-se o lumină.

Nu rezistă curiozității care puse stăpînire pe ea. Sări din camionetă și porni spre trepte. Ușa de plasă din față atunci cînd o deschise. Sări ca arsă, dar pași

totuși înăuntru.

Se aștepta să fie un dezastru, cu reviste cu femei goale împrăștiate peste tot și cutii de bere. În schimb, descoperi că era un loc confortabil și foarte ordonat. Mobila era veche și ieftină, dar curată. Avea și cărți, destul de multe de fapt, mai ales jurnale și romane în ediții ieftine, în special bestseller-uri. Și un număr din *Playboy*.

Fără a lăsa să se vadă, iscodi cu privirea peste tot, căutînd fotografii de familie, scrisori returnate, orice i-ar fi putut oferi amănunte în legătură cu trecutul lui. Nu exista nimic. Habar n-avea ce făcuse înainte de a veni în Milton Point.

Îi simți prezența înainte să-l audă și se întoarse spre el. Nu se gîndi înainte să vorbească și puse prima întrebare care-i trecu prin minte:

- Totdeauna ai trăit singur?

- Da.

- Ai fost vreodată căsătorit?

- M-ai întrebat deja.

- Te-am întrebat dacă ai fost mire.

- Asta înseamnă să tai firu-n patru. Văzînd-o cum se supără, spuse: N-am fost niciodată căsătorit.

- Copii?

Buzele i se contractară datorită efortului de a-și înăbuși un zîmbet.

- Nu.

- Ce vîrstă ai?

- Douăzeci și nouă. Și în curînd voi împlini treizeci.

Arăta mai în vîrstă, ca și Lucky, care trecuse de treizeci.

- Unde e familia ta?

- Nu am familie.

- Ai o mamă. Mi-ai spus că nu s-a îngrijorat când ai fugit de acasă, așa că trebuie să fi avut una.

El puse deoparte cartea pe care o luase din coalaltă cameră și făcu un pas spre ea. Părea să fi rodus la jumătate suprafața rulotei.

- De ce ești așa de curioasă, Sage?

- Nu știu. Sînt.

- Și, în afara familiei mele, ce anume mai vrei să știi?

- De unde vii. Ce ai făcut înainte să-l întâlnești pe Chase în Houston. De ce nu crezi că e nevoie să închizi ușa. De ce preferi să trăiești așa, când ai o diplomă de inginer și ești inteligent.

El măsură cu privirea locul în care se aflau.

- Ce nu-ți place la felul în care trăiesc?

Ea deschise gura, apoi o închise la loc, nedorind să afirme ceea ce era evident, riscînd astfel să pară răulăcioasă.

- Îmi place cum trăiesc, Sage. Chiar foarte mult. Nu închid ușa pentru că nu posed nimic din ce și-ar putea dori cineva. Când nu posezi nimic, nu poți fi dominat de lucrurile pe care le ai. Nu trebuie să-ți faci probleme că cineva îți va lua ceva de valoare. Îmi place să fiu eliberat de astfel de gânduri.

Făcu încă un pas, micșorînd distanța dintre ei. Virturile cizmelor lui atinseră vîrfurile pantofilor ei înainte ca el să mărească distanța dintre picioare plasîndu-și cîte o cizmă de o parte și de alta a picioarelor ei, o poziție care-i mișcă șoldurile puțin

înainte.

Apropierea lui în rulota tăcută, liniștită, o copleși. Pentru că o privea de sus atît de intens, cu ochii aceia ca două raze laser, i se făcu pușin frică de el. Sau se temea de senzațiile amețitoare care- i chinuiau stomacul ori de cîte ori era atît de aproape de ea?

– Întreabă-mă altceva, Sage.

– Mi-ai răspuns la toate întrebările, spuse ea abia respirînd. Nu am nevoie și nu vreau să știu nimic altceva.

– Ba da.

– Ce?

– Vrei să știu cînd am de gînd să te sărut din nou.

– Nu-i adevărat! Cum de-ți trece așa ceva prin minte?

El nu fu deloc încurcat de dezaprobarea ei rostită în grabă.

– Ești ca o pisică, nu-i așa, Sage? Mereu îți scoți ghearele, zgîrri și șuieri pentru a te apăra. De fiecare dată cînd cineva se apropie de adevărata Sage, îți arcuiеști spatele. Ochii lui se mișcară spre buzele ei. Dacă ți-ai da o cît de mică șansă, ai toarce.

Ea înghiți cu greu, dorind să plece, dar, nereușind să o facă, privi în altă parte.

– Nu vei afla niciodată. Nu-ți voi mai permite să mă săruți.

– Ba da, o vei face. Ți-a plăcut prea mult.

– Nu mi-a plăcut absolut deloc.

Ridică brațele și-i luă capul în mîini. Degetele mari îi alunecară pe rînd deasupra buzelor.

– Amîndoi știm că ești mincinoasă, Sage. Și nu

una grozavă.

Apoi gura lui puse stăpînire pe a ei. Era caldă, califelată, atingînd-o ușor într-o mișcare fluidă. Ea pormise pentru cîteva secunde acest contact, dar cînd vîrfurile limbii lui se lovi de al ei, se retrase și întoarse capul.

– Harlan...

– Așa. Spune-mi numele.

Buzele lui le capturară din nou pe ale ei. Geamătul ei de protest fu slab și ignorat cu desăvîrșire. Iar cînd el își introduse din nou limba, ea îi făcu pe plac și-l întîmpină cu propria-i dezmiardare.

El îi înconjură talia cu brațele și o trase spre el înclinîndu-și capul într-o parte pentru a o săruta mai adînc. În urechile ei vibra o simfonie de sunete și își dădu seama că sînt bătăile inimii ei și vuietul, ca o rafală de vînt, al unei pasiuni mistuitoare. Nu-l mai auzise niciodată, însă îl recunoscuse imediat. Întregul ei corp fusese străbătut de un val de căldură care se revărsa între coapsele ei.

El o gusta din nou, și din nou, trimițîndu-și adînc limba în gura ei. Cînd trebuia să respire sau să moară, el își îngropă fața în gîtul ei, sărutîndu-l ca un nobun. Gura lui își croi drum spre urechea ei. Sage simți atingerea umedă a limbii lui și gemu ușor. Gonunchii i se înmuieră și alunecă pe spate, căzînd pe canapea.

El o urmă, acoperindu-i parțial corpul cu al lui. Ea își trecu mîinile prin părul lui și îi trase jos capul. Îl dorea. Dorea greutatea unui bărbat care să o strivească, patima lui înflăcărată și puternică, gura

care să-i taie respirația.

Îl sărută pe Harlan de parcă era moartă după iubirea lui. Își îndoi un genunchi și își apăsă partea interioară a coapsei de șoldul lui. Era atît de bine, atît de plăcut. Sexul lui întărit o apăsa tare. Ea își mișcă șoldurile, frecîndu-se de el, vrînd mai mult.

Harlan își strecură mîna pe sub puloverul ei, ca să-i mîngîie sînii.

– Sage, vrei să te ating așa?

Cu respirația întretăiată, ea oftă un răspuns afirmativ, în timp ce-i săruta la întîmplare trăsăturile feței, care acum, era dispusă să recunoască, îi plăcuseră enorm de mult din clipa în care dăduse cu ochii de el.

Mîna lui îi cuprinse sînul scoțîndu-l din cupa sutienului. Cu vîrf degetelor îi mîngîie sfîrcul ridicat. Sage gemu și își arcui spatele, implorînd mai mult.

– Scumpa mea, Sage. Oftînd, el își retrase mîna și încercă să oprească buzele care-l sărutau cu înfocare.

În sfîrșit, realizează că el nu o mai dezmierda și dorea să-i vorbească. Capul îi zvicni cînd el i-l cuprinse în palme și îl privi cu ochi aurii, larg deschiși, încețoșați de pasiune.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic, spuse el, cu o voce sugrumată de emoție. Ești desăvîrșită. Ai un corp perfect, e minunat să te țin în brațe și ai un gust adorabil.

– Atunci de ce te-ai oprit? întrebă ea cu voce joasă.

– Îmi plac frații tăi, Sage. Iar ei au încredere în

mine. Nu vreau să fac nimic ca să le pierd această încredere.

Încă tulburată, se mișcă ușor, cuprinzându-l mai bine între coapsele ei. El închise ochii și gemu slab. Când îi deschise din nou erau extraordinar de strălucitori. Cutele din jurul gurii îi erau încordate. Respira greu și adânc.

– N-ar fi trebuit să te sărut din nou. N-am crezut că vom ajunge... N-am crezut că vei fi atât de... Ah, la dracu'. Se strîmbă de durere. Crede-mă, Sage, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decît să-mi pun din nou gura pe tot trupul tău. Știi unde aș vrea să fiu. În tine. Adânc în tine. Își coborî din nou pleoapele, ridicîndu-le imediat, respirînd neregulat.

– Însă înainte să mergem mai departe, trebuie să știu dacă știi ce faci și o vrei la fel de mult ca și mine. Nu vreau să fiu tolosit doar pentru a liniști mîndria unei fete răsfățate.

Sage n-ar fi crezut că există vreo emoție care să înghețe dorința care pulsa prin ea. Totuși, cînd croierul îi înregistrează cuvintele, descoperi că furia poate dopăși oricare alt sentiment. Cu un mîrșit amenințător, îl împinse de pe ea, aproape aruncîndu-l jos pe llnoleumul pătat de pe podeaua rulotei.

Se luptă să se ridice de pe canapea și își aruncă pe spate părul răvășit.

– Să nu te îngrijoreze răzbunarea fraților mei, strigă ea. Într-o zi te voi uide cu mîna mea.

După ce lansă amenințarea, deschise larg ușa, sări pe trepte și porni țanțoșă prin întuneric. Făcu cam o sută de metri pe jos, cînd el o ajunse din urmă

cu camioneta.

– Urcă, spuse el prin fereastra deschisă.

– Putrezi-ți-ar oasele în iad.

– Și ce-ai vrea să facem acum, schimb de injurături? Nu te mai purta ca o răzgîiată mică, urcă în mașină. Începe să plouă.

Ea se opri brusc și se întoarse să-l înfrunte.

– Merg pe jos. Mai bine pășesc pe cuie o sută de kilometri decît să mai urc lîngă tine.

– Și ce-i vei spune familiei tale cînd vei ajunge acasă la cîteva ore după cină? Ea tăcu ca să se gîndească. Harlan profită de avantajul său. Ești pregătită să le spui de ce am întîrziat?

Îi aruncă o căutătură feroce în apusul mohorît. El întoarse privirea, îndreptîndu-și ochii spre orizont. Regretul lui era evident. Cînd se uită din nou la ea, toate urmele aroganței sale obișnuite dispăruseră.

– Îmi asum întreaga răspundere pentru că am început astăzi ceea ce nu trebuia să fi început, Sage. Îmi cer scuze că te-am alins vreodată. După ce s-a întîmplat în grajd, de Crăciun, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e înțelept să te ating. Dar, continuă el blînd, trebuie să recunoști că și tu ești vinovată pentru ce s-a întîmplat după acel prim sărut și pentru ce s-ar fi putut întîmpla dacă nu m-aș fi oprit.

Sage, amintindu-și cu cîtă destrăbălare se zvîrcolise sub el, îi dădu în gînd dreptate, deși mai bine i s-ar fi tăiat limba decît să recunoască. Comportarea ei nu făcea decît să-i demonstreze cît de supărată era că el pusese capăt îmbrățișării lor. Așa ceva era de neconceput. Și apoi, Chase îi ceruse

să o aducă acasă. Dacă n-ar fi făcut-o, familia ei ar fi vrut să știe de ce.

Pășind semeată, înconjură capota mașinii, deschise portiera și urcă. Geamul încă nu fusese înlocuit, gaura era tot acoperită cu carton. Deoarece pe acolo nu putea vedea nimic, privi drept înainte prin parbriz.

Simțind împunsătura lacrimilor, clipi des, nedorind ca el să o vadă plângând. Mai bine să creadă că e o loliță mică și răsfățată, decât o femeie, a cărei dorință pustiitoare pentru el fusese zădărnicită.

Și îl dorea într-adevăr.

Dacă nu fusese cinstită cu ceilalți în aceste ultime zile, măcar să fie cinstită cu ea însăși. Așa enervant cum era, îl dorea.

Oricare ar fi fost vraja pe care o țesea în jurul ei, nu mai întâlnise niciodată așa ceva. Cu mersul lui logănat de cowboy, trupul înalt și musculos, ochii albaștri, pătrunzători, părul blond, nepieptănat, aura de mister și aroganță nesuferită, o făcuse să-l dorească, așa cum nu mai dorise niciodată un bărbat.

Se purta ca o ingenuă în chinurile unei iubiri copilărești. Prietenele ei obișnuiau să se poarte ca niște timpite, înnebunite după frații ei, iar ea își bătuse joc de prostia lor. Era sub demnitatea ei să fie astfel atrasă de un bărbat, să se aprindă toată și să tremure de fiecare dată când el se uita la ea.

Dar Harlan nu era ca alți bărbați. Poseda puteri necrete. Nu o sărutase doar - făcuse dragoste cu gura ei. Săruturile lui Travis nu o amețiseră niciodată atât de mult încât să-și piardă controlul. Niciodată nu-și

pierduse capul din cauza unei îmbrățișări.

Harlan smulgea mai mult decât reacții fizice de la ea. Îi pătrunsese în suflet. Se pare că nu avusese nici un fel de copilărie. Faptul că nu frecventase liceul atinsese o coardă sensibilă în inima ei, făcînd-o să-și dorească să-l consoleze pentru lipsurile trăite.

Ar fi vrut ca și el să o consoleze pentru ale ei. Îi dorise atingerea, săruturile înfocate. Spunîndu-i că-și dorește să-și pună gura peste tot corpul ei, fusese ceva scandalos, deși doar gîndul la buzele lui pe pielea ei o făcea să tremure, chiar și acum.

Din colțul ochiului îi aruncă o privire pe furiș, observîndu-i profilul. Va muri fără să știe cît de mult o tulbura. Nu va afla niciodată cît o rănise refuzul lui, indiferent cît de onorabile i-ar fi fost motivele. O respinsese cînd se simțise mai vulnerabilă ca oricînd în întreaga ei viață.

Travis îi zdruncinase serios respectul față de sine. Iar acum, cînd își lîngea rănile, Harlan o aruncase înapoi în flăcări.

Totuși, ceea ce o deranja cel mai mult era faptul că acest bărbat avea capacitatea de a o face să sufere atît de mult. Nu-și putea da seama de ce.

Chase și Lucky erau pe verandă, bînd bere, cînd Harlan opri camioneta pe aleea din fața casei. Ce-ar fi crezut despre ea dacă ar fi aflat că, în prima ei zi de lucru, se combinase cu angajatul companiei?

Privi stînjinită spre Harlan.

– Ce s-a întîmplat în rulotă ne privește doar pe noi doi.

– În regulă.

- Așa că nu te apuca să faci mărturisiri.
- În regulă.
- Uită ce s-a întâmplat.
- Nu pot.

Se răsuci spre el. Însă chipul lui avu un efect atît de puternic asupra ei, încît își recăpătă cu greu respirația. Coborî din mașină și porni, ușor amețită, spre casă.

- Bună.
- Unde ați fost? vru Chase să știe.
- Ce importanță are?
- Vă așteptam, spuse Lucky. Chase n-a vrut să ploce acasă pînă nu vă întoarceți.
- Uite, am sosit, spuse ea, înțordată.
- Nu e un motiv ca să-ți sară muștarul, spuse fratole ei mai mare. Ne-am stors creierii, ne-a venit o idno și am vrea să o discutăm cu tine.
- Ce fel de idee?

Veni pe verandă pentru a se feri de ploaia măruntă. Cu coada ochiului îl văzu pe Harlan aprîlîindu-se de unul din stîlpi de susținere, așa cum o făcuse și pe veranda acoperită cu iederă a casei Bolcher, atunci cînd îl văzuse pentru prima oară.

- Cum s-a descurcat, Harlan? întrebă Lucky.
- El își dres glasul.

- Da, cred că a înțeles. Chiar foarte bine. Bănuiesc că o foarte talentată pentru așa ceva.

Sage simți cum îi ard obrajii. Nu îndrăzni să-l privească, dar încercă să și-l scoată din minte, pe el și măruturile lui pălmașe, și să se concentreze asupra celor spuse de frații ei.

Lucky vorbea plin de entuziasm.

– Firește, de tine depinde dacă accepți sau nu.

– Să accept, ce?

– Nu vrem să apelezi la el dacă te vei simți jenată, spuse Chase.

– Să apelez, la cine?

– Și s-ar putea să nici nu fie de acord, spuse Lucky.

– Și, în acest caz, îi luă Chase vorba din gură, noi nu-ți vom reproșa nimic.

– Însă el ne poate ajuta. Cunoaște mulți oameni bogați care ar putea fi convinși să investească în mica noastră afacere.

– Sage, nu trebuie decît să-l faci să creadă în ideea noastră.

Sage se uită zăpăcită cînd la unul, cînd la celălalt. Își ridică sus mîinile într-un gest de predare și rîse.

– Cine? strigă ea. Vreți să-mi spuneți despre ce și despre cine vorbiți?

– Despre doctorul Belcher, replică Chase, rîzînd. Tatăl lui Travis. Viitorul tău socru.

9

- Bună, Lucky. Îmi cer scuze că te sun atât de târziu.

- Harlan? Cît e ora?

Harlan își privi ceasul de la mînă.

- Puțin peste două. Dumnezeuule, îmi pare rău. Am plordut noțiunea timpului.

- Nu-i nimic. Eu te-am rugat să mă suni. Ei?

Harlan auzi vocea somnoroasă a lui Lucky. Detesla că-l sculase dintr-un somn adînc pentru a-i da niște vești proaste.

– Acum știu de ce cei din conducerea școlii erau atât de dispuși să-mi vîdă ieftin computerul.

Zile la rînd căutase prin tot orașul un computer mai vechi și aflate, în cele din urmă, că una din școli era dispusă să se despartă de un computer pentru un preț convenabil.

– Nu funcționează, ghici Lucky, deprimat.

– Pînă în prezent, nu.

– La dracu'.

– Așa cum zici.

Tăcerea de la ambele capete ale firului era încărcată de dezamăgire.

– Păi, vino acasă, îl spuse Lucky. N-ar fi trebuit să rămii atât de tîrziu.

– Nu. Vreau să mai încerc ceva înainte de a termina cu munca pentru noaptea asta. Să-l sun și pe Chase?

– Nu. Știu că așa ți-a spus, dar ce sens are să-l trezești, dacă veștile sînt proaste?

– Și em m-am gîndit la fel.

– La dracu', repetă Lucky. Aș vrea ca Sage să sune și să ne anunțe ce a rezolvat cu Belcher, ca să știm și noi ce facem mai departe.

Harlan își concentrează întreaga atenție asupra unei unghii rupte. Încercînd să vorbească pe un ton obișnuit, întrebă:

– Nici un semn de la ea?

– Nimic. Bănuiesc că n-a vrut să discute despre afaceri chiar de Anul Nou. Ea și Travis aveau, probabil, alte planuri.

Deși știa el ce știa, Harlan acceptă teoria lui

Lucky.

- Da, probabil.

- Sînt sigur că familia Belcher, fie că avea invitați, fie orau ei invitați în altă parte de Anul Nou, așa că, probabil din această cauză Sage nu a avut cînd să vorbească cu doctorul Belcher. Deși, mă așteptam să nu sune și să ne spună măcar ceva.

- Sînt sigur că își are ea motivele ei, spuse Harlan, neconvîgător.

- Cine dracu' poate să știe ce se petrece în mintea unei femei? Au, Devon, mă doarel exclamă el. Harlan îl auzi vorbind blînd: Am crezut că dormeai. După o pauză, din nou în receptor: Vino să te culci, Harlan.

- Nu mai stau mult.

- Ne vedem mîine dimineață.

Harlan închise, simțindu-se invidios și gelos pe prototipul lui care avea pe cineva în patul lui, de care se putea lipl și adormi din nou. Harlan nu numai că nu avea pe nimeni în patul lui, de fapt, nici nu avea un pat al lui, doar cel tare și îngust din rulotă.

Patul în care dormea îl împrumutase. Noaptea, cînd se culca în el, nu putea dormi, gîndindu-se la Sage.

- Oare ce face în noaptea asta? se întrebă el cu voce tare, luînd o șurubelniță și începînd să repare cova la instalația lui, dar fără nici un chef.

Muncise la prototipul lui de dimineață și pînă seara. Întotdeauna îi plăcuse munca grea, însă acum era în mod special bucuros că avea pe cap un proiect interesant care să-i ocupe mintea și să-l împiedice să

se gîndească la Sage.

Avea curaj, nimic de zis. Și arătase din ce fel de aluat era plămădită cînd Chase și Lucky îi propuseseră să ia legătura cu tatăl lui Travis, care ar fi putut fi o posibilă sursă de finanțare. Pusă într-o astfel de situație compromițătoare, oricare altă femeie ar fi leșinat. Sau ar fi izbucnit în plîns. Sau ar fi început să bîlbîie niște explicații.

Sage ezitase doar o secundă sau două, înainte de a zîmbi fericită, exclamînd:

– E o idee excelentă!

Harlan o privise și o ascultase, nevenindu-i să creadă. Nu se dăduse bătută. Pentru a nu risca să-și dezamăgească frații, continuase să mintă.

Trebuia să-i admiri tenacitatea și lipsa de egoism. Pentru că acum nu mai mințea ca să-și salveze pielea. Dimpotrivă. Își înghițise mîndria și plecase să discute cu doctorul Belcher, de dragul fraților ei.

Se prefăcuse tot timpul cinei, trîncănind despre cît de mare influență exercita Belcher și cît de sigură era că el va fi soluția pentru rezolvarea problemei lor.

– Știu că a investit și în alte afaceri și a avut succes, le spuse ea, cînd ajunseră la felul doi. Iar cînd au trecut la șerbetul de portocale, spuse: Voi pleca mîine dis-de-dimineață.

Și atunci îl privise drept în ochi, ceea ce evitase întreaga seară. Ochii ei îl provocau să o dea de gol. Firește, el n-ar fi făcut-o. Era spectacolul ei. Trebuia să-și joace rolul așa cum credea de cuviință, fără indicații din partea lui.

– Acum, vă rog să mă scuzați, spuse ea,

ridicându-se de la masă. Mă duc sus să-mi fac bagajele. Vocea îi era veselă și plină de entuziasm, ochii neobișnuit de strălucitori, însă doar el păru să observe.

Harlan rămase pe scaunul lui, tăcut, înmuindu-și lingura în șerbetul care se topea, și o urmări cum urcă scările, știind că plecarea la Houston și abordarea tatălui bărbatului care o respinsese va fi cel mai dificil lucru pe care îl făcuse în viața ei. Se îndoia că el ar fi avut curajul să facă așa ceva.

Sage l-a avut. Era cea mai afurisită femeie pe care o cunoscuse vreodată.

A doua zi, când coborîse la micul dejun, Laurie îi informase că Sage plecase deja.

– Nu-mi place să o văd plecînd cu mașina chiar în acest sfîrșit de săptămînă, dar n-am reușit să o conving să-și amîne călătoria. E alît de încăpățînată.

Un adevăr spus doar pe jumătate. Sage Tyler era coa mai încăpățînată persoană pe care o întîlnise în întreaga lui viață, peste măsură de îndărătnică, mîndră și curajoasă. Era, de asemenea, cea mai tulburătoare femeie cu care avusese vreodată de-a face, și nu fuseseră puține.

De la coama de păr blond și pînă în vîrful degetelor de la picioare erau cam o sută șalzeeci de centimetri fără pereche în lume, și o femeie fascinantă. Îi plăcea cum își aruncă cu impertinență părul pe spate și cum lovește cu piciorul cînd își pierde răbdarea. Îi plăcea obrăznicia ei. Îi plăcea vioiciunea spiritului ei. Și adora felul în care săruta.

Era un pachet compact de feminitate vibrînd de

viață.

Partea tristă era că el credea că Sage, pur și simplu, nu realiza cât era de feminină și de atrăgătoare. Fusese atât de ocupată să demonstreze că e la fel de importantă familiei ca și frații ei, încît nu-și dădea seama că nimeni nu se îndoia de așa ceva decît ea însăși. Își vedea feminitatea ca pe o slăbiciune, nu ca pe o calitate.

Și nici nu va fi ușor să fie convinsă de contrariul. Orice i-ar fi spus Laurie, Sage considera că sînt cuvinte rostite de o mamă iubitoare, orbită de prejudecată. Își imagina că e doar tolerată și tratată cu superioritate de frații ei.

Ce-i lipsea era un bărbat care să o convingă de propria ei valoare.

– Și tu nu ești ăla, își zise el, lovind cu șurubelnița pentru a sublinia fiecare cuvînt. Așa că, scoate-ți-o imediat din cap.

Cînd o sărutase, știuse instinctiv că puterea pasiunii ei îi era necunoscută. Odată ce se hotărîse să-l sărute, o făcuse din toată inima. Gura ei devenise centrul întregii lui existențe. Și dacă asta se petrecea doar cu un sărut, numai Dumnezeu știa ce ar fi fost dacă...

Își abătu gîndurile de la acest domeniu periculos.

Puterea senzualității ei probabil că îi speriasse pe mulți bărbați, deoarece reprezenta o amenințare a virilității lor. Belcher, fără îndoială, fusese unul dintre ei. Însă un bărbat norocos o va trezi la viață, se va bucura de ea și va profita din plin. Și va fi un ticălos binecuvîntat. Își va petrece restul vieții satisfăcînd-o

po leoaica flămîndă pe care o eliberase din cușcă.

În ultimele cîteva minute, jeanșii lui Harlan doveniseră mult prea strîmți. Doar gîndul la Sage îi trozea o reacție fizică. Trebuia să se oprească. De două ori aproape că ajunsese să-i dovedească de ce era capabilă și unde îl dusesese asta? Sage îl ura.

Nu-și putea permite așa ceva. Nu, dacă urma să lucreze împreună la *Compania de Foraj Tyler*. Îi cunoștea bine pe cei din familia Tyler. Îl simpatizau și crodeau în ideile lui, dar dacă ar fi fost puși în situația de a alege între Sage și el, va zbura imediat din casa lor.

Firește, plecarea lui într-un viitor destul de apropiat era inevitabilă. Nu rămînea nicăieri prea mult timp. Însă îi plăcea să termine ceea ce începuse înainte de a pleca mai departe. Niciodată nu lăsase un proiect neterminat, doar odată, cînd descoperise că omul pentru care lucra era un gangster.

Sage Tyler, cu temperamentul ei dezlănțuit, corp tontant și gură dulce, era un pericol mult mai mare decît o alianță temporară cu Mafia. Va fi foarte bine să nu jînă cît mai departe de ea.

Însă în timp ce se chinuia să repare interiorul instalației, gîndurile lui se întorceau mereu la ea. Se întreba unde era, ce face și dacă se simțea la fel de singură ca și el.

– A fost o idee grozavă, mormăi Pat, în timp ce o

înghiontea pe Laurie să pășească înainte. Stăteau la coadă la noul restaurant *McDonald* din Milton Point, așteptînd să comande micul dejun. Mă simt ca un tîmpit, Laurie.

– De ce?

– Pentru că n-am mîncat niciodată un mic dejun împachetat într-o hîrtie cu un clown imbecil tipărit pe ea.

– Ți-am explicat motivul pentru care am vrut să ne întîlnim aici, șopti ea peste umăr. Ai venit la mine acasă la micul dejun în fiecare zi săptămîna asta.

– Și?

– Două ouă *McMuffinn*, două sucuri de portocale, două cafele, îi spuse ea chelneriței, care zîmbea. Apoi i se adresă lui Pat: Mă tem că al mei vor crede că te furișezi în casă ca să-ți petreci nopțile cu mine.

– Nici n-ar fi o idee rea.

Îl săgetă cu privirea peste umăr, apoi se dădu la o parte ca el să la tava cu micul dejun. Au găsit o masă liberă lîngă ferestre. Afară, traficul era aglomerat. Pat se strecură între bancheta de un portocaliu strălucitor și masa mică. Bombănind furios, își scoase pălăria și o puse pe scaunul de lîngă el.

– Te porți ca un copil.

– Copiii n-au impulsuri sexuale, ca mine, mormăi el, cu gura plină.

Laurie roși și încercă să pară supărată.

– Ai grijă cum vorbești în fața mea, Pat Bush. Zău că nu știu ce să mă mai fac cu tine, în ultimul timp. Ești așa de vulgar.

– M-am săturat pînă peste cap. M-am săturat să

tot cerșesc. A trecut Anul Nou. Care e următorul termen? Paștele? Ziua Independenței?

Continuînd disputa, se aplecă înainte.

– Ascultă, Laurie, nu e ca și cum nu ne-am cunoaște. Tu nu te îndoiești de dragostea mea. Te iubesc de aproape patruzeci de ani. Dacă Bud ar fi trăit, aș fi continuat să te iubesc în tăcere. Chiar și după moartea lui, am ezitat mult timp. N-am vrut să te jignesc sau să te fac să crezi că vreau să profit de singurătatea ta. Ziua în care s-a născut copilul lui Lucky și te-am sărutat pe coridorul spitalului, a fost cea mai fericită zi din viața mea. Dar cîteva săruturi pe furiș nu e suficient. Să stau lângă tine în biserică, să mănînc acasă la tine, să te însoțesc înapoi și-ncolo, e prea puțin. Amîndoi îmbătrînim.

Ea deschise gura să spună ceva, dar el clătină din cap, neînduplecat, și continuă:

– Nu vreau să ne mai pierdem timpul. Vreau să trăim împreună. Vreau să te văd goală. Vreau să fac dragoste cu tine.

– Ssst, Pat. Te aud oamenii.

– N-au decît. Nu-mi pasă. Te doresc, Laurie. Toată. Tot timpul. În întreaga mea viață de bărbat adult a trebuit să te împart cu cel mai bun prieten al meu, cu copiii tăi și cu oricine altcineva, pe care l-ai luat sub aripa ta. Fir-ar să fie, mă simt al naibii de egoist, așa, dintr-odată. Vreau să fiu în centrul atenției tale sau nu mai vreau deloc atenția ta.

O clipă îl învrednici cu o privire combativă, apoi spuse:

– Asta da, discurs.

Pat mușcă din sandvișul rece de care mai că ultase.

- Asta e părerea mea.
- Și acum o cunosc și eu.
- Și acum o cunoști.

Laurie rupse o bucată de biscuit și-l învîrti între degete.

- Pat?
- Ce? întrebă el, supărat.
- Mă întrebam doar.
- Ce?

Îl privi printre gene.

- Patul tău e destul de mare pentru amîndoi?

Sage fredona melodia de la radio în timp ce se apropia de Milton Point. Era o dimineată răcoasă. Bătea un vînt rece și umed dinspre nord, dar cerul era senin.

Starea ei de spirit era la fel de însorită.

Trecu pe lîngă noul restaurant *McDonald* din oraș și se gîndi dacă să oprească pentru a-și lua micul dejun, însă, pînă la urmă, se hotărî să nu o mai facă. Era atît de nerăbdătoare să le spună vestea cea bună fraților ei, încît se va duce direct la birou. După ce vor auzi raportul ei, probabil vor dori să-i ofere un prînz copios, drept recompensă.

Cu mult înainte de răsăritul soarelui, plecase de la micul motel în care locuise în ultimele zile, inclusiv în

ajunul Anului Nou și în prima zi din noul an – și o pornise spre nord. Din fericire, reușise să evite aglomerația din timpul orelor de vîrf și condusesese foarte repede. Mașina lui Devon, pe care o împrumutase, pentru că a ei era încă în Austin, era mai nouă și mult mai bună. Zbura pe șosea înghițind kilometri.

Sau ei i se păruse că timpul trece repede, doar pentru că se simțea în al nouălea cer de fericire? Întîlnirea cu doctorul Belcher se desfășurase excelent. Fusese surprins, nu șocat, să discute cu ea, atunci cînd ea își adunase suficient curaj pentru a-i telefona la birou. Cerase să vorbească personal cu el într-o problemă care nu avea legătură cu meseria lui. El nu păruse prea încîntat, dar, pînă la urmă, acceptase o întîlnire pentru ieri după-amiază.

Iar întîlnirea decursese splendid.

Aflată încă în împrejurimile orașului, ieși de pe autostrada principală și o luă pe drumul pietruit care ducea la biroul *Companiei de Foraj Tyler*. Amîndouă mașinile, a lui Lucky și a lui Chase, erau parcate în fața clădirii, semnalînd că erau deja înăuntru. Își controlă părul și machiajul în oglinda retrovizoare, apoi sări din mașină și porni spre ușă.

Atmosfera din interiorul biroului părea foarte sumbră. Lucky arunca o minge de baseball spre tavan prinzînd-o apoi. Chase contempla conținutul ceștii de cafea. Ridică chipuri posomorîte cînd ea intră vijelios, zîbind și cu obraji roșii.

– Bună, Sage.

– Salut, Sage.

- Bună! De ce sînteți așa de încruntați? Am vești grozave.

- Le-am auzit deja.

- Ați aflat despre Belcher?

Buzele lui Lucky se subțiară de furie.

- Îhî.

- Nu înțeleg. Lipsa lor de entuziasm îi șterse zîmbetul de pe față. Nu v-a spus că acceptă să finanțeze prototipul?

- Ba, asta ne-a spus, remarcă Chase.

- Atunci...

Lucky o întreprinse nu însă înainte de a arunca cu violență mingea în cel mai îndepărtat perete al camerei.

- I-am spus ticălosului ăluia pompos să-și bage banii acolo unde nu-l arde soarele.

Ea făcu un pas înapoi și șuleră:

- Ce? Toată neliniștea ei, tîrful dificil, mîndria pe care trebuise să și-o înfrîngă! Toate degeaba! De ce?

- Nu e nevoie să te prefaci în fața noastră, Sage. Am aflat despre tine și Travis. Am auzit cum s-a descotorosit de tine și și-a anunțat logodna cu o altă fată, chiar la balul de Anul Nou.

- Voi... voi. Mintea ei nu reușea să formuleze nici un gînd coerent, darămite să-l mai și rostească.

- Dacă sora noastră nu e destul de bună pentru netrebnicul ăla slăbănog și puturos, atunci nu vrem nici un cent din afurisiții de bani ai lu' tăticu'. Lucky se ridică în picioare atît de brusc, încît răsturnă scaunul pe care se legănase. Cînd mă gîndesc că te-a dus de nas tot timpul ăsta și s-a scăpat de tine chiar înainte

de Crăciun. Își trînti pumnul în cealaltă mînă. Aș yrea să-mi pun mîinile în jurul gîtului său sfrijit. Harlan spune...

- Harlan? -*Harlan!* Unde e?

- Doarme în rulota lui, îi spuse Chase. A sunat nu demult și ne-a spus că a lucrat toată noaptea și că... Ei, Sage, unde pleci?

Sage se năpusti afară și porni cu pași repezi spre mașină. Îndesă cheia în contact, schimbă viteza și apăsă acceleratorul pînă la podea. Nu luă în seamă gropile de pe drum, pornind în viteză spre rulotă. Roțile din spate alunecară pe terenul nlsipos, trimițînd în aer o trombă de pietricele cînd frînă brusc în fața rulotei.

Ca și prima dată cînd fusese aici, ușa nu era încuiată. Nu se deranjă să bată, ci lovi ușa cu piciorul, intră și o luă spre stînga, trecînd ca o furtună prin mica bucatărie spre holul îngust care ducea în așa-zisul dormitor.

Harlan era întîlns în diagonală pe pat, pe burtă, cu brațele și picioarele răstignite. Cearceafurile erau strînse în jurul lui. Sage luă cealaltă pernă și îl lovi în cap cu ea.

- Ticălos! Guno! Vierme infect!

Harlan se întoarse pe o parte și ridică un braț pentru a se feri de ploaia de lovituri.

- Ce dracu'...

- Te omor! Sage ridică și lăsa jos perna într-o succesiune rapidă. Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Ai stricat totul. Mi-ai distrus viaja. Din clipa cînd te-am întîlnit...

Își pierdu răsuflarea, cînd Harlan o înhăță de un braț și o trînti pe pat. Îi trase perna din mînă și o aruncă într-o parte. Aceasta ateriză pe o lampă roșie de pe noptieră, sfărîmînd-o în bucăți.

– Ce dracu' s-a întîmplat cu tine?

– Lasă-mă să mă ridic!

Începu să-l împingă și să-l lovească cu pumnii. El îi ancoră picioarele punîndu-și unul peste coapsele ei. Ea încercă să-l lovească cu genunchiul în bărbăția lui. Harlan reuși să evite castrarea, dar destul de greu.

– Încetează! La naiba, Sage, calmează-te. Ce dracu' te face să te porți așa?

– Le-ai spus. Cît ai așteptat după ce am plecat din oraș ca să mergi să le torni totul? În clipa în care m-am întors cu spatele mi-ai trădat încrederea.

– Nu știu despre ce... Aul

Uluit, privi în jos spre cele patru dîre subțiri de sînge care îi creștau pieptul. Înjurînd și blestemînd, îi încătușă încheieturile mîinilor și i le trase peste cap, fixîndu-le de saltea cu degete puternice. Dacă mă mai zgîrîi o dată, jur că-ți tai fiecare unghie pînă la carne.

– Nu-mi pasă. Nu-mi pasă nici dacă mă razi în cap. Nu-mi pasă ce-mi faci. N-ai putea să mă umilești mai mult decît ai făcut-o deja.

– Și ce anume am făcut alît de îngrozitor? Nici măcar nu te-am văzut de aproape o săptămînă. O fixă și mai bine întinzîndu-se peste ea.

Sage se smuci sub el încercînd să scape. Cu ochi încărcați de dispreț, îi spuse:

– Ai așteptat pînă am plecat din oraș, apoi, ca un pîrîcios laș, le-ai povestit tot.

- Le-am povestit, ce?

- M-ai lăsat să mă umilesc în fața celui șobolan hrăpăreț și să-i cer o întâlnire. A trebuit să stau și să-i ascult explicația îngîmfată privind neașteptata logodnă a lui Travis. „A fost prietena lui încă din copilărie. Sînt sigur că înțelegi lucrurile astea, Sage. Travis nu a vrut să-ți rănească sentimentele, Sage. Întotdeauna a fost mai mult sau mai puțin sigur că el și cealaltă domnișoară se vor căsători într-o zi, Sage”. Și i-a tot dat drumul la placă pînă mi-a venit să vărs pe biroul lui. Dar, de dragul companiei, am stat acolo cu ochii plecați, cu gura ferecată și am ascultat fiecare cuvînt binevoitor pe care mi-l arunca în cap. Aș fi vrut să-i spun cît sînt de bucuroasă că am scăpat de fiul lui lipsit de voință și de soția lui înzorzonată, arogantă și grăasă. Și, în loc de asta, m-am prefăcut sfioasă și cu inima frîntă.

Îl sfredeli cu privirea pe Harlan, a cărui față era aproape de a ei.

- Dar a meritat să mă umilesc pentru că am reușit să-i smulg promisiunea că va finanța prototipul. Am obținut ce-am vrut. Și tu a trebuit să distrugi totul, spunîndu-le lui Chase și lui Lucky despre Travis. Nu ți-ai dat seama cum vor reacționa? Nu ți-ai dat seama că mîndria lor nu va tolera faptul că el m-a respins? Ești sigur că n-ai uitat nici un amănunt picant? Le-ai spus fiecare cuvînt usturător pe care l-a rostit atunci cînd mi-a dat papucii?

- Nu le-am spus.

Negația lui hotărîtă, dar calmă nu făcu decît să o înturie și mai mult. Își reînnoi eforturile de a scăpa de

sub el.

– Ba da! Știu că tu ai fost. Tu ești singurul care știa.

– Și Belcher știa.

Ea încetă să se mai zvîrcolească și căscă gura la el.

– Ce?

– Belcher știa. Dacă cineva le-a spus fraților tăi, nu poate fi decît doctorul Belcher. Nu eu. Ți-o jur, Sage.

Nu arăta ca un om care minte. Ochii albaștri erau încă umflați din cauză că nu dormise, dar o fixau fără să se clintească. Își umezi buza de sus cu limba și rămase surprinsă să-și guste transpirația. Sau era gustul lacrimilor?

– Dar Lucky a spus că tu ai zis... ceva. De fapt nu mai așteptase ca Lucky să termine propoziția. Era oare posibil ca el să-i spună adevărul?

– Singurul lucru pe care l-am spus despre Travis în prezența lui Lucky a fost că părerea mea despre tipu' ăla coincide cu a lui. M-a întrebat dacă l-am întîlnit cînd am fost la casa Belcher ca să te iau. l-am spus că nu, n-am avut această onoare. Am spus că l-am văzut pe Travis doar de la distanță, dar că mie mi s-a părut un tip mai degrabă interesat de poziția socială a unei femei, decît de poziția ei preferată în pat. Și după încă cîteva replici deocheate, pe care mă îndoiesc că vrei să le ascuți, i-am spus că atunci cînd am ajuns eu, Travis și cu tine discutați foarte serios despre ceva. M-a întrebat dacă știu despre ce era vorba. Detest să mint, Sage, dar de dragul tău, i-am spus că nu știu. Și această conversație între mine și

Lucky a avut loc de Crăciun, cu mult înainte ca tu să te gîndești că te reîntorci la Houston să-i ceri bani lui Belcher. Deci, dacă Lucky și Chase știu despre logodna ta ruptă, o știu de la altcineva.

Sage își mușcă cu dinții buza de jos și încercă fără succes să oprească șuvoiul lacrimilor. Acestea porniră totuși, rostogolindu-se spre temple și în păr.

– Am reușit din nou să mă fac de ris în fața ta. Te urăsc, șopti ea din adîncul sufletului.

– În clipa de față, singura persoană pe care o urăști ești tu însăși. Harlan clătină din cap cu tristețe, de parcă ar fi regretat sincer suferința la care o supunea mîndria ei încăpățînată. Nu mai fi așa severă cu tine însăși. Toți facem greșeli.

Una din mîinile lui încă îi fixa brațele pe saltea. Degetele celeilalte se cufundară în părul ei, cuprinzîndu-i capul. Să te rad pe cap, hm? Rîzînd încet, își lăsă capul și prinse cu vîrfurile limbii una din lacrimile ei, apoi își trecu buzele peste obraji ei umezi.

– Oprește-te. Ce faci?

– Îți dau ceea ce ceri demult.

– Nu știu la ce te referi. Mereu îmi vorbești enigmatic. Tu...

– Sage, stai liniștită și taci din gură.

– Am spus să... te oprești. Harlan... Harlan, nu. Vorbesc serios. Mmmm.

Gura lui se așezase ferm peste a ei și, cînd el îi despărți buzele cu limba lui agilă și și-o îngropă în gura ei, tăcu încîntată. Îi scăpară doar mici suspine de mulțumire. Furia i se risipise, precum ceața de

dimineață, după răsăritul soarelui.

Torcea.

El îi eliberă mâinile, dar ea nu-și dădu seama pînă nu-i simți brațele alunecîndu-i sub pulover, desfăcîndu-i sutienul și cuprinzîndu-i sînii. O mîngîie tandru, conturîndu-i carnea cu mâini puternice și totuși blînde.

Avînd mâinile libere, l-ar fi putut împinge sau zgîria din nou. Însă își puse un braț pe spatele lui gol, iar cu cealaltă mînă îi înconjură capul. Îi dădu gura să i-o exploreze și să o penetreze. Porni și ea în explorare, strecurîndu-și limba în căldura dulce a gurii lui, gustîndu-l, sorbindu-i buzele, pînă cînd se opriră ca să respire.

Mîngîierile lui deveniră mai îndrăznețe și mai nerăbdătoare. Ea zvîcni neliniștită sub el. În mod tacit, au ajuns la concluzia că are prea multe haine pe ea. Cînd o ridică pentru a-i dezbrăca puloverul, ea îl ajută.

Doar atunci observă că era gol. Trase repede aer în piept. El ridică din umeri cu nepăsare.

– Întotdeauna dorm așa.

Mușchii brațelor lui lungi erau bine conturați, ca și fiecare venă. Vîrtejurile de păr se îngustau spre talie, apoi se lărgeau din nou, negre și încîlcite, în jurul sexului înlărit. Avea un trup frumos.

Îi scăpă o mică exclamație de excitare, înainte să și-o poată opri.

Simți pe piele cearceafurile reci cînd se întinse din nou pe spate. Miroseau a Harlan. Aș fi vrut să se tăvălească prin ele dar nu i se permise.

El își coborî capul blond, ciufulit, peste sînii ei și îi

dezmierdă sfîrcurile cu limba, prinzîndu-le ușor între buze, provocîndu-i un spasm de dorință în partea de jos a corpului și o senzație de euforie în suflet.

Cînd îi absorbi un sîn în gură, spatele ei se arcui și gemu cu poftă lipsită de rușine. Își puse vîrfurile degelelor pe buzele ei; le sărută în timp ce gura lui o sugea cu infinită delicatețe. Fără să-i mai pese de nimic, se agăță de el, trecîndu-și unghiile prin părul auriu de pe pieptul lui.

– Să te scoatem din hainele astea înainte să mă faci să sîngerez din nou. O spuse glumind, însă ochii îi erau două puncte limpezi scînteind de o lumină intensă. Probabil așa arată și ai ei, se gîndi ea.

În timp ce zăcea goală lîngă el, Harlan o privi, blestemînd încet.

– Dumnezeuule, merită să se uite omul la tine, Miss Sage.

Buzele lui le cuprinseseră pe ale ei într-un nou sărut pătimaș. Doar pătrunderea degetelor lui în carnea ei moale, vulnerabilă, ar fi putut-o trezi din ceața aurie care plutea învîrtindu-se în jurul ei.

– Harlan, să nu-mi faci vreun rău, șopti ea respirînd greu.

El își înălță capul și o privi iscoditor.

– Să-ți fac vreun rău? Ce crezi despre mine? Nici nu-mi trece prin cap așa ceva. Zîbindu-i tandru, se aplecă să o sărute din nou, așezîndu-se mai bine între coapsele ei.

Sage simți capul mătăsos al penisului separînd, intrînd, lungindu-se, penetrînd-o.

Icni și țipă ușor.

Harlan încrămeni. Ridică repede capul. Cuprinzînd-o cu brațele încordate, se împinse sus și îi cercetă curios fața. În decurs de cîteva secunde, din adîncul ochilor săi porniră spre ea zeci de întrebări. Apoi și-i strînse, își dezveli dinții înclăștați și înjură copios.

Nu se mișcă și nu scoase nici un cuvînt atît de mult timp, încît Sage deveni nerăbdătoare. Își puse mîinile pe umerii lui și le coborî pe spatele lui cu mușchii puternic reliefați.

El șuieră printre dinți:

– Nu. Te rog, nu te mișca. Deschise ochii. Vezi tu, ești așa de ... strîmtă, scrișni el. Atît de... ah... atît de mică. Își aplecă capul, ochii fixîndu-i-se asupra sînilor ei apăsăți de pieptul lui. Atît de frumoasă, adăugă el cu glas scăzut.

Îi cuprinse sîinii cu palmele, frecîndu-și degetele mari de sfîrcurile gingașe și roz. Mîngîierea lui făcu să-i reacționeze instinctiv trupul, strîngîndu-l între coapse.

– Ah, Sage, gemu el, lăsîndu-se peste ea. Un braț alunecă sub talia ei înălțînd spre el partea de jos a corpului. Își îngropă fața în gîtul ei și își înfipse dinții în carnea fragedă.

Sage simți adînc în ea spasmele lui. Era o senzație tulburătoare, dar nu știa ce anume așteaptă el de la ea. Greșelile ei recente o făcuseră să fie nesigură. Zvîcnirile care pulsau înăuntrul ei erau alît de noi și pline de extaz, încît nu dorea să le oprească făcînd ceva stupid, așa că încercă să rămînă nemișcală.

Totuși trupul ei se opuse comenzilor minții. Soldurile i se ridică și se freacă de el într-o mișcare circulară. Strînse între coapse fesele lui încordate. Mîinile îi frămîntară tremurînd mușchii supli ai spatelui.

Mai multe clipe după ce terminară, Harlan nu se mișcă. Treptat își desfăcu degetele din păr și separă trupurile lor. Se dădu la o parte așezîndu-se pe marginea patului, cu coatele sprijinite pe genunchi și capul prins în mîini. Cu ochii în podă, blestema fără milă.

Acum, că se terminase, enormitatea actului o sperie pe Sage. Își adună repede halnele și, dintr-o singură mișcare dispăru în baie.

10

Nu putu face mare lucru cu petele roșii din jurul gurii și al gâtului. Cele de pe sîni nu se vor vedea. Își spală fața cu apă rece. Se curăță peste tot cu un prosop, se îmbracă și își trecu mîinile prin păr, încercînd să-l aranjeze cît de cît. În graba ei de a-l înfrunta pe Harlan, își uitase poșeta în mașină. Cu ce avea la dispoziție, făcuse tot ce era posibil.

Cîteva clipe apucă strîns clanța, adunîndu-și tot curajul înainte de a se reîntoarce în dormitor. De o parte și de altă a patului se afla un spațiu liber doar

de vreă treizeci de centimetri, așa că imediat ce ieși se trezi nas în nas cu Harlan.

Sau, mai degrabă, stomac la nas, pentru că el era încă așezat pe pat. Își luase totuși o pereche de jeanși. Sage își zise că ea trebuie să fie cea mai desfrînată femeie din întreaga istorie a speciei, pentru că – cu părul ciufulit, barba japoasă, pieptul gol și picioarele desculțe – înfățișarea lui Harlan o făcu să-l lase gura apă. Simți o durere în stomac și, deși încă nici nu începuse să se mustre pentru ceea ce se întîmplase, dorea să se întîmple din nou.

– Sage, începu el, ridicîndu-și brațele într-un gest de neajutorare. Nu știu ce să spun.

– Atunci e bine. Pentru că eu nu vreau să vorbesc despre asta. Trebuie să plec. La revedere.

Se strecură pe ușa îngustă și porni grăbită prin holul mic. O prinse din urmă în bucătărie și o întoarse cu fața la el.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Ea scutură din cap cu încăpăținare.

– De ce nu mi-ai spus că ești... că nu ai... că eu sînt primul?

– Pentru că nu e treaba ta.

– Poate nu era pînă acum zece minute. Dar acum este.

– Acum s-a terminat.

– Nu mai vorbi prostii. Te-a durut? Întinse mîna și îi atinse petele roșii din jurul buzelor. Dumnezeuule, Sage, aș fi putut să te rănesc.

– Ei, n-ai făcut-o, așa că nu mai face pe vinovatul.

– Ai... Se opri și înghiți cu dificultate. Sîngerezi?

Jenată și exasperată, ea își plecă ochii.

– Tu ești cel care singurează. Pe pieptul lui se vedeau încă patru linii roșii. Îmi pare rău că ți-am făcut așa ceva.

El făcu un gest neglijent cu mîna, neluînd în seamă zgîrieturile.

– Trebuie să știi dacă te simți bine.

– Da! strigă ea cu voce spartă. Decît să-i arate cît era de tulburată, prefera să recurgă la furie. Ar trebui să jubilezi. Acum ți-am dat ceva cu care să poți într-adevăr să te lauzi, nu-i așa?

Își eliberă mîinile din ale lui și părăsi rulota. Fusese tentată să o ia la fugă, dar nu o făcu, dorind să mențină măcar o urmă de demnitate. Pe de altă parte, n-avea vreme de pierdut. Prin ușa deschisă, Harlan o urmări plecînd, cu o expresie gravă, întipărită pe fața lui nebarbierită. Ea evită să-i întîlnească ochii, în timp ce întorcea mașina înainte de a demara. Nu ajunsese prea departe cînd îl întîlni pe Chase venind spre ea cu una din camioanele companiei.

– Sage, strigă el prin geamul deschis. Scoțîndu-și brațul, îi făcu semn să oprească. Ce s-a întîmplat? De ce ai plecat așa, ca o tornadă?

Avea de ales între două răspunsuri. Fie izbucnea în lacrimi și îi mărturisea fratelui ei mai mare că se îndrăgostise de cine nu trebuia, fie înfrunta cu tupeu tot ceea ce se întîmplase.

Din moment ce prima variantă era de neacceptat, nici măcar pentru ea însăși, se forță să zîmbească.

– Mi-am ieșit din fire.

– Din cauza lui Belcher?

- În mod indirect. Am crezut că Harlan e cel care v-a povestit despre mine și Travis.

- Cum de ți-a trecut așa ceva prin cap?

- A auzit discuția mea cu Travis în seara când a venit după mine la Houston. Agitată și nervoasă, își umezi buzele și simți gustul lui Harlan. Era oare gustul lui vizibil ca o mustață de lapte? L-am luat la rost pe Harlan, dar el... el pretinde că nu v-a spus nimic.

- Nu, nu am aflat de la Harlan. Doctorul Belcher a sunat în această dimineață să ne spună că este bucuros că putem lucra împreună, în ciuda celor întâmplate de curînd între tine și Travis. Habar n-am avut la ce se referea. Când i-am cerut să-mi explice, am aflat tot.

- Sînt convinsă că m-a prezentat ca pe o învinsă cu inima zdrobită, dintr-un triumghi al unei iubiri.

- Cam așa ceva.

- Ei bine, se înșală.

Chase ezită o clipă, studiînd-o, de parcă ar fi pus la îndoială adevărul afirmației ei.

- Aturci, de ce nu ne-ai spus, Sage? De ce ai jucat teatru în aceste ultime săptămîni?

- Pentru că n-am vrut să implic și restul familiei în problemele mele. Ar fi întunecat venirea pe lume a micuțului Jamie. Ar fi stricat sărbătorile. N-ar fi servit la nimic, decît să facă pe toată lumea să se simtă stînjenită și crispală.

- Puteai totuși să ne mărturisești, Sage, spuse el cu blîndețe. Sîntem familia ta. Dacă unul din noi suferă, ne doare pe toți. Știi bine. Rîse. De cînd a telefonat Belcher, Lucky tot amenință că va merge la

Houston și îi va poci mutra lui Travis.

Sage ridică ochii spre cer.

– Asta ar mai lipsi!

– Nu trebuie decît să spui un cuvînt și plecăm amîndoi.

Cu inima bătîndu-i puternic, zîmbind recunoscătoare, clătină din cap.

– Dar vă mulțumesc pentru intenție.

– Mama va face o criză de isterie.

– Oî, Doamne, Chase, ai dreptate. Mă îngrozește gîndul că trebuie să-i spun. Mă va îndopa cu ceai cald și cît mai multă mîncare.

– Fă-l pe plac. Se va simți mai bine dacă o lași să se agite în jurul tău. Întinse mîna spre spațiul care despărțea camioneta lui de mașina ei. Sage își scoase și ea brațul afară și îi prinse mîna. Ești sigură că totul e în regulă?

– Nu-ți face probleme pentru mine. Nu sînt atît de distrusă pe cît s-ar putea să presupună toată lumea.

– Mă bucur să te aud spunînd așa ceva, Sage. Travis nu e o mare pierdere.

– Știu. Cealaltă pierdere e mult mai importantă – contactele lui Belcher din lumea afacerilor.

Chase scutură din cap cu o încăpăținare pe care ea o recunoscuse.

– Nici vorbă. Vom supraviețui și fără ajutorul unora ca Belcher.

Era mulțumită să știe că frații ei erau atît de siguri, deși nu era o atitudine prea înțeleaptă din partea lor. Demonstra loialitatea lor și crea o legătură de familie în care era și ea inclusă.

Îi scutură mîna lui Chase înainte de a-i da drumul.

—Sînt în drum spre casă. Am plecat din Houston îngrozitor de devreme. Mă duc să trag un pui de somn.

— Arăți, într-adevăr, epuizată. Marcie știe să asculte, dacă vrei să discuți cu cineva despre ruptura dintre tine și Travis.

— Nu mai vreau să stărui asupra ei. Prefer să o consider o experiență nereușită și să-mi continui viața.

Expresia lui era încă plină de neîncredere. Își dădea seama că nu era ceva în regulă cu ea, dar nu știa ce anume.

— Du-te acasă și odihnește-te.

— Asta și vreau. Salut.

Ridică geamul mașinii, îi făcu cu mîna și porni mai departe. Ajunsă acasă, descoperi, bucuroasă, că toți plecaseră. Laurie și Devon erau, probabil, la cumpărături. Urcă scările, trăgîndu-și o mîină obosită de-a lungul balustradei lustruite, iar cu cealaltă tîrînd valiza după ea. Din obișnuință, se îndreptă spre fosta ei cameră, înainte să-și amintească că acum era ocupată de altcineva. Se retrase și o luă spre camera de oaspeți.

După baie, își examinează corpul în oglinda mare, prinsă pe spatele ușii de la baie. Arăta exact la fel. Nu părea posibil. Se simțea atît de schimbată, era un mister de ce transformările din ea nu erau vizibile.

Dar mult mai misterios era faptul că permisesese ca Axel „act” să se petreacă cu Harlan Boyd. Nenumărați tineri încercaseră să o cucerească, printr-o mulțime

de modalități, variind de la cele ridicole la cele romantice. Se aruncă pe pat.

Harlan. Depunînd un efort minim, săvîrșise ceea ce atît de mulți încercaseră și nu reușiseră.

Înainte, niciodată nu i se păruse ceva normal și natural. Firește, Travis încercase și el. La un moment dat, chiar îi propusese să-și ia un apartament împreună. Dorea să înnobileze intimitatea relației dintre ei, așa îi spusese. Motivele pentru care nu dorise să o facă erau vagi, chiar și pentru ea și luni de zile ezitase. În cele din urmă, el încetă să o mai bată la cap.

Apoi, apăruse acest hoinar cu ochi albaștri și umeri largi și ea se topise sub privirile lui. Nu avea nici o logică. Harlan reprezenta tot ceea ce ea nu-și dorea la un partener. Își dorea cel puțin o promisiune a unei viitoare prosperități. El nu părea să aibă mijloace sigure de a se întreține. Își dorea un orășean șmecher și rafinat. El era un necioplit ce trăia într-o rulotă.

În ultimele treizeci și șase de ore, se umilise în fața lui Belcher, dăduse greș în prima ei încercare de a ajuta *Compania de Foraj Tyler* și avusese o relație sexuală cu angajatul companiei.

– Te descurci grozav, Sage, murmură ea sarcastic, cu capul în pernă.

Poate că Harlan avea dreptate, era prea severă cu ea însăși. A greși era ceva omenesc. Poate că era doar o ființă omenească deosebită de ceilalți. Fiecare lucru rău își avea și părțile lui pozitive.

Deși trebuise să-și înghită mîndria pentru a se întîlni cu doctorul Belcher, acesta rămăsese im-

proslonată de curajul ei de a da ochii cu el, după respingerea lui Travis. Cu siguranță că-l convinsese că sistemul lor de irigare va găsi o piață de desfacere. Prezentarea ei îl convinsese. Acceptase bucuros să investească bani în prototip. Motivul pentru care afacerea eșuase se datora unor circumstanțe independente de ea și nu nepriceperii ei.

Doar ea și Harlan vor ști ce se întâmplase între ei în această dimineață. Nu va spune nimic pentru că nu dorea să-și sacrifice slujba și prietenia fraților ei.

Va trebui doar să strângă din dinți și să-i suporte îngîmfarea, ceea ce nu va fi prea greu pentru că, dacă lucrurile mergeau bine, va călători foarte mult în interesele companiei. Nu vor petrece prea mult timp împreună.

Se ghemui mai bine între cearceafuri, consolîndu-se cu simburile de optimism care începu să încolțească în sufletul ei. Acum, că toată lumea era la curent cu logodna ei ruptă – frații ei vor spune, cu siguranță, mamei ei și soțiilor lor – putea să se relaxeze. Dezamăgirea nu va mai fi ca un nor întunecat plutind deasupra capului ei.

Și așa cum îi spusese lui Chase, dorea să lase trecutul în urma ei și să se ocupe doar de viitor. Acum avea țeluri precise în privința carierei ei, care nu numai că-i vor ridica moralul, dar și afacerile familiei vor beneficia de pe urma lor.

În timpul anilor petrecuți la universitate, îi lipsise viața de familie. Acum avea o nepoată și un nepot de care să se ocupe. Mama ei va fi încîntată să o vadă reîntoarsă acasă. Vor putea petrece mai mult timp

împreună. Va fi ca pe vremuri. Mamei îi plăcea să o alinte și să o răsfete.

Consolîndu-se cu acest gînd, se lăsă în voia somnului.

Se trezi în aroma delicioasă a cărnii prăjite. Stomacul îi chiorăi, amintindu-i că nu mîncase nimic de douăzeci și patru de ore. În timp ce se îmbrăca, observă că soarele apunea. Dormise aproape întreaga zi. Simțindu-se proaspătă și odihnită, deschise ușa camerei și coborî sărind pe scări.

Îl întîlni pe Harlan care urca. Sage îngheță. El se opri. Privirile li se întîlniră. Sage ar fi rămas nemișcată sub intensitatea cu care o fixau ochii lui, dacă el nu și l-ar fi coborît pentru a cuprinde și restul corpului ei. În timp ce o cerceta, un val de căldură urmă calea ochilor lui, străbătîndu-i tot trupul.

Se forță să se miște. Pentru că amîndoi locuiau sub același acoperiș, așa ceva, probabil, se va întîmpla deseori. Nu va permite ca prezența lui să o intimideze și să o facă prizoniera camerei ei. Și, la urma urmei, a cui era casa asta, a lui, sau a ei?

Intenția ei fusese de a trece pe lîngă el mormăind un salut. Nimic mai mult. Nu-i prea reuși. Cînd ajunse la treapta de deasupra celei pe care stătea el, Harlan ridică mîinile și o cuprinse de umeri, oprind-o la mijlocul drumului. Palmele lui se fixară pe nodurile oaselor ei pelviene. Degetele urmăriră curba umerilor

spre spate.

– Sage? O privi stăruitor. Te simți bine, iubito?

Vocea lui era caldă și vibrantă și ar fi făcut-o să se oprească, fără ca el să mai fie nevoit să-și folosească și mâinile. Era extrem de conștientă de poziția lor pe corpul ei, pentru că îi aducea aminte de ce se întâmplase dimineață. S-ar fi aruncat în brațele lui și l-ar fi implorat să o strângă tare la piept, dacă nu ar fi văzut în ochii lui singura emoție care era ca un blestem pentru ea – mila.

– Scuză-mă, spuse ea rece. Îi împinse mâinile, îi ocoli, alergând în jos fără să privească înapoi. Mamă?

– Aici, strigă Laurie din bucătărie.

Obrajii îi erau roșii din cauza căldurii sobei de gătit. Un șorț vechi îi acoperea pantalonii de flanel și puloverul, dar niciodată lui nu i se păruse mai frumoasă.

– Mă bucur atât de mult că te-ai întors, draga mea.

Își desfăcu brațele, iar Sage se lăsă cuprinsă de ele.

– E așa de bine acasă, mamă.

Și-au prelungit îmbrățișarea fiecare simțind că cealaltă are nevoie de ea. Sage inhală parfumul cunoscut al lui Laurie și se simți din nou copil, căutând alinare și obținând-o de acolo, unde totdeauna o găsisese.

Cînd s-au despărțit, în cele din urmă, spuse:

– Știu că, probabil, ai aflat de la Chase și de la Lucky despre Travis.

– Da.

– Te asigur că mă simt bine. Am fost ușor

dezamăgilită la început, dar n-a durat mult.

– Pun rămăşag că ai fost mai mult decît dezamăgilită. Nu te-a durut aşa de mult ruptura voastră, cît faptul că ei a făcut-o.

– Mă cunoşti prea bine, mamă.

– Eu sint mulţumită de acest rezultat, spuse Laurie, fermă, înjepînd un cartof pentru a vedea cît e de moale. Puse înapoi capacul pe oală şi se întoarse spre Sage. Tu ai nevoie de un bărbat mai puternic decît Travis Belcher, ca să te satisfacă.

Interiorul ei porni într-o cădere liberă. Îşi amintea foarte bine cît de puternic era Harlan şi cît de tandru. Cît de lacom şi cît de generos. De fiecare dată cînd se gîndea la cum se alungise şi pulsase înăuntrul ei, i se înmuiau picioarele. Puţin mai devreme, nutrise o senzaţie prostească, că ceea ce simţea pentru el e iubire, cînd, de fapt, nu era decît un bărbat deosebit de talentat în a stimula sexul la o femeie.

Se întoarse cu spatele la mama ei, înainte ca aceasta să observe că şi obrajii ei se colorau în roşu. Nu putea folosi gătitul ca o scuză.

– Pentru cine faci atît de multă mîncare? Întrebă ea.

– I-am invitat la cină pe Chase şi pe Marcie.

Sage oftă.

– Sper că n-ai organizat un priveghi pentru iubirea mea moartă?

– Nici vorbă.

– Nu primesc condoleanţele nimănui, mamă.

– Chase a fost foarte explicit în această privinţă. Acum, încetează să te mai agiţi şi ajută-mă să pun

masa.

Pînă cînd terminară, Devon o aduse jos pe Lauren și o așeză pe scaunul ei înalt, în timp ce se ocupau cu aranjarea mîncării. Lucky se întoarse de la birou, își sărută soția și fiica și merse sus ca să se spele. Ieșind pe ușa de la bucătărie, se opri și întrebă:

– Supraviețuiești, răzgîiato? Sage scoase limba la el. El rîse cu gura pînă la urechi. Pari perfect normală.

Pat sosit împreună cu Chase și familia lui. În agitația care se crease, Sage nu observă clipa în care Harlan coborîse din camera lui. Însă în momentul în care se lovi de un corp puternic, știu că e al lui. Spatele lui se lovi de mijlocul ei.

Mîrîind surprins și încîntat, își ridică mîinile atînguindu-i ușor talia.

– Fii atentă.

– Scuze.

– Nu face nimic.

Mîinile ei erau ocupate de plătoul greu cu mîncare. Se îndepărtă repede de el și porni în fugă spre sufragerie. Atingerea lui o făcuse să tresară. Încă mai simțea amprente fierbinți ale degelelor lui. Tonul jos, confidențial al vocii îi amintea de tot ce-i spusese cînd își uniseră trupurile.

Se adunară toți în jurul mesei. Spre surprinderea ei, Sage fu trimisă să se așeze pe scaunul de lîngă Harlan. Printre aromele de carne friptă, legume fierte și cornuri cu marmeladă, simți mirosul coloniei lui.

Îi veni greu să ia parte la conversația din jurul mesei. Apropierea lui Harlan se dovedi dificil de ignorat. Își loviră genunchii de nenumărate ori. Cînd

întinseră în același timp mîna după solniță, degetele lor se atinseră.

Îl urmări pe furiș cum folosește tacîmurile. Erau aceleași mîini care îi stîmiseră frisoane și valuri de căldură, cînd îi mîngîiaseră pielea. Văzîndu-l ștergîndu-și buzele cu șervetul, își aminti că acele buze îi sărutaseră în mod repetat sfîrcurile, pînă se ridicaseră și se întăriseră, apoi le supseseră în căldura umedă din gura lui.

Toată lumea se purta ca de obicei, însă Sage simțea că familia ei o observa cu atenție, ca și cum indiferența ei privind respingerea lui Travis nu era decît o mască și în fiecare clipă urma să se prăbușească.

Posibil, dar nu din motivul pe care îl bănuiau ei. Nici nu visau că motivul pentru chipul ei încordat, zîmbetul fals și nervozitatea neobișnuită nu era Travis, ci bărbatul care era așezat lîngă ea.

Prefăcîndu-se plină de elan, mîncă cu o poftă nefirească mîncarea al cărei gust nici nu-l simțea. Ce simțea ea se numea excitare. Nu dorea să-l guste decît pe Harlan. Singurul lucru de care avea poftă era greutatea trupului său gol peste al ei.

În timp ce devorau un tort de ciocolată și beau cafea, Pat îi surprinse prin faptul că se ridică în picioare și lovi furculița de paharul cu apă. Toți tăcură și-l priviră curioși.

– Laurie crede că eu sînt cel care trebuie să vă spună...

– Sfinte Sisoe, Pat, remarcă Lucky, ultima dată cînd ai arătat atît de bolnav, ne anunțai că am fost

acuzat de incendiere.

Toată lumea rîse. Nu și Pat. De fapt, arăta de parcă îi venea să vomite. Își ridică degetul spre interiorul gulerului cămășii.

- Nu, de data asta nu e vorba de așa ceva. E... pîl... nol, Laurie și cu mine... of...

Laurie se ridică de pe scaunul ei și veni lîngă el. Îi înconjură mijlocul cu un braț.

- Ce încearcă Pat să vă spună și nu prea roușește, este că m-a cerut în căsătorie și eu am acceptat.

- Dacă nu aveți nimic împotriva, interveni Pat.

- Să avem ceva împotriva? Lucky sări primul de pe scaun. Mă simt ușurat. Mă temeam că va ajunge să aibă reputația unei femei ușoare pînă te hotărăști tu să te însori cu ea.

- James Lawrence!

Înăbuși muștrările mamei lui cu o îmbrățișare de urs. Chase îl dădu la o parte și o îmbrățișă și el. Devon și Marcie sărutau obrajii roșii ai lui Pat și își ștergeau lacrimile. Harlan își oferî și el felicitările strîngîndu-i mîna lui Pat și îmbrățișînd-o cu drag pe Laurie.

Sage se ridică încet de la locul ei și se îndreptă spre cuplul de vîrstă mijlocie, și ei zîmbeau fericiți cu niște copii. Nimeni nu putea pune la îndoială dragostea dintre ei.

Sage îl îmbrățișă mai întîi pe Pat.

- Sînt foarte bucuroasă că devii, în sfîrșit, un membru oficial al familiei noastre. Sîntem cam trăsniți. Ești sigur că știi în ce te bagi?

– Al naibii de sigur, spuse el cu afecțiune, trăgînd-o de o şuviță de păr.

Cînd Sage se întoarse spre Laurie, femeia mai în vîrstă privi neliniștită chipul fiicei ei.

– Știu că nu e momentul cel mai potrivit să-ți dăm această veste, Sage.

– E cel mai potrivit moment pentru tine și pentru Pat. Și asta are importanță. De ani de zile așteaptă clipa asta.

– Știi?

– Cum aș fi putut să nu știu? exclamă ea. Doar n-ai crescut copii crețini. Cu excepția lui Lucky.

– Te-am auzit, strigă el, printre țipetele micuței Lauren.

Sage își îmbrățișă mama, ținînd ochii bine închiși pentru a-și opri lacrimile. Pentru nimic în lume nu dorea ca ei să știe că o altă cracă îi fusese tăiată de sub picioare. Se întrebă cîte mai erau sub ea. Care va fi ultima, aceea care o va face să plonjeze în prăpastia neagră a disperării?

11

Nunta a avut loc peste două săptămîni, deşi nurorile se plînseseră că într-un timp atît de scurt abia dacă aveau posibilitatea să facă pregătirile necesare.

„Mai lăsaţi omu' în pace, răspunse Chase protestelor lor.

Lucky fu de acord cu el.

După cum arată Pat, nu mai are mult şi explo-
diază.

În ciuda acestei glume făcute la scurt timp după declaraţia lui Pat, Lucky şi restul familiei ştiau că

mama lor nu se va culca niciodată cu un bărbat, chiar și cu unul pe care îl iubea atât de mult ca pe Pat, decît atunci cînd va fi căsătorită cu el.

– Laurie, Pat, ați cerut familiei și prietenilor să se adune aici, astăzi, pentru a fi martori la căsătoria voastră și pentru a sărbători iubirea dintre voi.

Pastorul care oficia căsătoria cunoștea de ani de zile mirele și mireasa. Părea la fel de fericit de această căsătorie ca și ceilalți oaspeți care se aflau în primele rînduri de bănci din biserică.

Sage, ca domnișoară de onoare a mamei ei, încerca să se concentreze asupra cuvintelor care ieșeau de pe buzele preotului, însă ochii ei rătăceau peste umărul lui Pat, spre bărbatul din al doilea rînd de bănci.

Nici Harlan nu era atent la ceremonie. O privea pe Sage. De fiecare dată cînd se întorcea, cădea victimă ochilor lui, care păreau să o urmărească peste tot, pînă și în visele ei.

Nu o mai priveau lacom și nu o mai provocau cu îngîmfarea celui care le știa pe toate. Deși intensitatea care o înlocuise era și mai răscolitoare. Se temea că va vedea prea multe, va percepe lucruri pe care ea nu voia ca el să le știe.

În ultimele două săptămîni, îl evitase de cîte ori avusese prilejul. Împreună cu cumnatele ei fusese foarte ocupată cu pregătirile pentru nuntă.

Harlan își petrecea cea mai mare parte a timpului în garaj, lucrînd la prototip și nici haosul care precedase ziua nunții nu-l împiedicase în munca lui. Începuse să arate mai slab și tras la față. La început,

Sage își zisese că e doar imaginația ei, apoi o auzise pe Laurie cicălindu-l din pricina faptului că nu se odihnea destul, muncea prea mult și nu mânca mai nimic.

Astăzi avea cute adânci în jurul gurii, însă arăta extraordinar de bine. Părul îi era pieptănat, parcă. Era îmbrăcat elegant, în stilul său. Purta cizme curate și lucioase. Pantalonii negri erau călcați și, deși avea o jachetă de aviator în locul unei haine de costum, făcuse un compromis punându-și o cravată la gât. Cămașa era apretată și arăta de un alb imaculat, în contrast cu fața lui bronzată.

În timpul scurtei ceremonii, fără să vrea, privirea lui Sage fusese atrasă din nou, și din nou de ardoarea din ochii lui albaștri. Puterea lor magnetică făcuse ca rochia ei din lână de angora să i se pară neașteptat de caldă și strâmtă pe corp. Umerii căptușiți și decorați cu mărgelile îi păreau niște greutate care o trăgeau în jos. Nuanța de coniac a rochiei era una dintre culorile care o avantajau cel mai mult.

Știa că arată bine. Dar ultimul lucru pe care și-l dorea era să arate bine de dragul lui Harlan. Mai bine muria, decât să creadă el că încerca să-l atragă. Deși, după felul obsedant în care se uita la ea, se pare că-i plăcea nu doar ceea ce se vedea pe dinafară, ci și ceea ce se afla pe dedesubt.

Poți săruța mireasa, Pat.

Ochii lui Sage se umplură de lacrimi văzându-l pe prietenul înalt și voinic, cu ochii strălucind puternic, luând-o pe Laurie în brațe și sărutînd-o. Sage își aminti cât de mult suferise mama ei în timpul lungii boli a

tatălui ei și apoi după moartea lui. Merita această fericire. Se părea că iubirea lui Pat o făcuse să întinerească. Fericită și tulburată, se întoarse să dea ochii cu cei din biserică.

Sage avea îndatoriri de gazdă, așa că ea și Devon au plecat din biserică cât de repede au putut. Decoraseră casa cu flori și verdeață, și multe lumînări, pregătiseră toată mâncarea, cu excepția tortului de nuntă.

Oaspeții le lăudară călduros pentru eforturile lor. Din camerele casei răzbăteau râsete și conversații zgomotoase. Fusesse o zi minunată.

Petrecerea trecu neobservată pentru Sage, care era ocupată cu obligațiile ei de gazdă. O țineau departe de Harlan și o făceau să se gândească la altceva.

Înainte să-și dea seama cât de mult timp trecuse, toată lumea se adunase pe verandă pentru a-și lua rămas bun de la perechea căsătorită. Laurie își îmbrățișă fiecare copil în parte, apoi îi strinse pe toți trei la piept. Ochii îi înotau în lacrimi în timp ce se pregătea de plecare.

– Vă iubesc pe toți foarte mult. Vă mulțumesc că sînteți niște copii atît de minunați. Vă mulțumesc că sînteți fericiți pentru mine.

– Mai bine ia-o de aici, Pat, glumi Chase. Altfel se răzgîndește.

Printre râsete și urări de bine, Pat își conduse mireasa la mașina ei – nu ar fi putut pleca în luna de miere cu mașina lui de patrulare – și porniră la drum într-o ploaie de orez.

Oaspeții plecară pe rînd, pînă cînd nu rămase în casă decît familia. După ce amîndoi copiii au adormit, bărbații se oferiră să ajute la sarcina neplăcută a dereticatului prin casă.

Cînd totul fu pus la loc, se adunară în jurul mesei din bucătărie pentru a mîncă niște sandvișuri.

— Un tort de nuntă și aperitive nu sînt suficiente, spuse Chase, făcînd o piramidă din felii de șuncă și brînză pe o bucată de pîine.

— Poate n-ar fi fost rău să le dăm lui Laurie și Pat un pachet cu mîncare pentru prînz, spuse Devon. Au mîncat alit de puțin și au un drum lung de făcut.

Plănuiseră să plece la New Mexico, unde în munți era zăpadă. Nu aveau ei chef de schi, doar să se bucure unul de celălalt și de priveliștea din apartamentul confortabil al unei cabane elegante.

— Glumești, rîse Lucky. Probabil s-au oprit deja să-și petreacă noaptea la nici zece kilometri de aici. Parlez că Pat nu a ajuns mai departe de primul motel de pe autostradă.

— Mi-am dat seama cît sînt de romantici, spuse Marcie, privind cu subînțeles spre Devon și Lucky.

Lucky întinse mîna și-i strînse umărul lui Devon.

— Să flu ai naibii dacă n-ai dreptate, Marcie.

Devon era cunoscută ca o femeie care plătește cu aceeași monedă. Fără să se jeneze, îl prinse de gît pe Lucky, îl trase spre ea și-l sărută pe gură lung și apăsător. Cînd, în sfîrșit, îi dădu drumul, acesta abia mai respira.

— Ador nunțile. Excită ca dracu' muierile.

Sage privi, nervoasă, spre Harlan. El o studia cu

atenția încordată a unei pantere. Se ridică din scaun și se duse la frigider ca să-și umple din nou paharul. O ținută în mișcare era mai greu de nimerit, își zise ea, simțindu-se ca o pradă atacată din toate părțile.

Chase oftă.

– La ce-mi folosește mie dacă Marcie se excită.

– Țsta e singurul lucru neplăcut dacă ai copii. Cît mai aveți de așteptat? Întrebă Lucky, înțelegător.

– Încă două săptămîni, replică Marcie, punînd o mîna consolatoare peste umerii soțului ei. El își întoarse capul și și-l puse pe pieptul ei.

– Ceea ce leagă căsătoriile și femeile, spuse el, visător, este muzica de orgă. Le aduce aminte de sunetele pe care le scot atunci cînd fac dragoste.

Sage scăpă paharul din mîna. Acesta căzu pe podea și se sparse. Laptele se vărsă peste pantofi și cîerapi.

Marcie împinse capul lui Chase.

– Să-ți fie rușinel! O faci pe sora ta să se simtă jenată și nu o condamni.

Lucky rîdea atît de tare, încît se ținea de burtă.

– Ai zis-o. Aș vrea să-mi fi trecut mie prin minte.

Devon se chinuia la fel de mult ca și Marcie să nu izbucnească în rîs.

Sage nu îndrăzni să privească în direcția lui Harlan. Această conversație era pentru fericite perechi de căsătoriți care se simțeau în largul lor glumind despre sex. Era o tortură pentru doi oameni care aveau un secret de ascuns.

Șterse laptele vărsat și reuși să-și taie mîna cu o bucată de sticlă. Stînd aplecată peste grămada

lipicioasă, o pereche de cizme cunoscute apărură în timpului ei vizual.

Harlan se așeză pe vine lângă ea și începu să adune bucățile mai mari de sticlă.

- Lasă-mă să te ajut.

- Nu-l nevoie.

Îi împinse mîna.

- Sîngerezi.

- O nimica toată, spuse ea, trăgîndu-și mîna. Urcă să mă schimb.

Urcă în goană scările, își dezbracă rochia tremurînd, își aruncă pantofii și își scoase ciorapii. Se îmbracă într-o pereche de jeansi vechi, cizme de călărie și o jachetă groasă. În baie își puse un baridaj peste tăietură, apoi își vîrî mîinile în mănuși de piele. În cîteva minute, cobora deja scările, ducînd în mînă biclul primit de Crăciun.

- Mă duc să călăresc puțin, anunță ea, trecînd ca o vijolie prin bucătărie, fără să se oprească.

- Acum? Chase aruncă o privire spre ceasul din bucătărie. E aproape întuneric.

- Nu stau mult.

Înainte să o poată opri, deschise ușa și alergă spre grajd. Puse șaua pe calul ei preferat, într-un timp record. De îndată ce ieși din curte, îndemnă calul la galop.

Vîntul îi bătea prin păr. Îl simțea ca de gheață pe obraji, în locurile umede lăsate de lacrimile care-i cădeau pe față. Călări destul de departe pînă să-și dea seama că pieptul nu o mai durea din cauza presiunii interioare.

Trase în piept aerul rece. O ustura gîtul și acest fapt îl aduse alte lacrimi în ochi, dar cel puțin nu plîngea din cauza durerii. De două săptămîni, din clipa în care aflate despre căsătoria mamei ei, se tot lupta cu acest sentiment de inutilitate.

Era egoist din partea ei, o știa. Nu le purta pică, nici mamei ei, nici lui Pat, pentru fericirea lor. Dar căsătoria lor nu făcuse decît să adîncească înstrăinarea ei.

Ce va face ea acum? Unde va trăi? Cui îi aparținea?

Laurie le spusese că va locui în casa mică a lui Pat. Lucky se opusese.

– Asta e casa ta, mamă.

– Este casa *noastră*, îl corectă ea. Ne aparține tuturor. Însă tu și Devon o folosiți pentru a vă crește familia și sînt foarte fericită că locuiți aici. Iubesc casa asta. L-am iubit pe bărbatul care a construit-o. Dar acum iubesc un alt bărbat. Vreau să trăiesc în casa lui, cu el.

Sage știa că va fi întotdeauna binevenită în casa de la fermă. Era și căminul ei. Așa cum spusese Laurie, le aparține tuturor. Devon și Lucky nu o vor da afară.

Chiar și așa, acum se simțea ca o intrusă. Casa trebuia să fie căminul unei familii. Ea nu mai făcea parte dintr-o familie. Nu mai aparținea acestui loc. Și nici lîngă Laurie și Pat. Locul ei nu mai era nicăieri... punct.

Existau sute de mii de femei care trăiau singure. Nu asta o deranja. Ci faptul că se simțea îndepărtată

de tot ce îi era cunoscut și drag. Acum, Laurie se va ocupa, în primul rînd, de Pat. Și așa era normal. Chase și Lucky își aveau și ei familiile lor.

Ea ce avea? Nimic! Fără un cămin adevărat. Fără o carieră adevărată. Fără nimeni cărui să-l pese de ea.

Opri calul și descălecă. Lăsîndu-și obrazul pe botul lui, recunoscu că își plînge de milă. Înțelegînd-o; el o lovi ușor în umăr.

.. Nimeni nu are nevoie de mine. Ce voi face de acum încolo?

Armăsarul, a cărui rezervă limitată de simpatie se terminase, își plecă încet capul și începu să pască.

Dispariția grăbită a lui Sage lăsă un gol în bucătărie. Lucky vorbi primul.

- Ce-a apucat-o?

Harlan își luă jacheta din cuier și trase de ușă, mai sî o scoată din ijiini.

- Mă duc după ea. Plecă la fel de grăbit ca și flago.

- N-am vrut să aduc vorba despre asta, dar Sage se poartă foarte ciudat în ultimul timp, spuse Marcie.

- Tu de unde știi? Toți îl priviră încruntați pe Lucky. Păi, întotdeauna a fost cam trăsniță, nu? spuse el, apărîndu-se.

Chase îi spuse lui Marcie:

- Al mai pomenit despre asta. Am făcut tot

posibilul să fiu drăguț cu ea. Crezi că n-a folosit la nimic?

Marcie înălță din umeri.

– Ceva nu e în regulă cu ea.

– Și eu am observat, spuse Devon. Deși nu mi-a mărturisit nimic.

– Nici mie, spuse Marcie.

– Să fie Belcher?

Devon se încruntă.

– Nu prea îmi vine să cred, Lucky. De fapt, niciodată n-am fost convinsă că ar fi îndrăgostită nebunește de el. Bănulesc că aș recunoaște semnele. Schimbă o privire tandră cu soțul ei.

– Sînt de acord cu tine, Devon, spuse Marcie. Știu doar că nu mai e ea însăși, de cînd s-a întors acasă de Crăciun.

– Crezi că e geloasă pe Pat? Întrebă Chase. I-a luat mămica, a devenit mai important pentru ea decît Sage.

Cîteva clipe, meditară în tăcere la această posibilitate, apoi Marcie spuse:

– Căsătoria lor s-ar putea să fi contribuit la problema pe care o are Sage, dar nu cred că acesta să fie singurul motiv. Sage e prea cu picioarele pe pămînt, pentru ca această căsătorie să o dea peste cap.

Privi îngrijorată spre ușă.

– Mă simt prost spunînd așa ceva, dar nu sînt convinsă că Harlan e cel mai potrivit om care să plece după ea.

– Crezi că felul ciudat de a fi al lui Sage are vreo

legătură cu Harlan? Întrebă Lucky.

- Nu știu, răspunse Marcie, ambiguu. Se pare că există o ostilitate latentă între ei doi. De îndată ce pronunță aceste cuvinte, le negă cu o fluturare a minii. Probabil că-mi imaginez doar.

- Nu-ți imaginezi, remarcă Devon. Ieri l-am văzut întâlnindu-se pe scări. El a încercat să vorbească cu ea. Sage a trecut pe lângă el fără să-l bage în seamă. Atunci nu mi s-a părut ceva important, dar acum, că mi-ai adus vorba despre asta, de mai multe ori am văzut-o dându-i peste nas.

- El, să fiu al dracului, bombăni Lucky. E un tip așa de simpatic. Privi peste masă la Chase. Tu înțelegi ceva?

- Mai nimic. Poate e suferător că l-am primit în companie. Până acum a fost doar afacerea familiei. În orice caz, mai bine o găsesc eu înainte să o găsească el.

- Vin și eu.

Peste câteva minute, cei doi frați erau în mașina lui Chase urmînd cărarea care traversa pășunea.

Auzind zgomotul unor copite care se apropiau, Angelo își înălță capul de pe gîtul calului. Lumina apusului era atît de slabă, încît la început călărețul păru doar o umbră întunecată, în mișcare. Își frînă calul la pas și veni încet spre ea.

Recunoscînd forma pălăriei și lărgimea umerilor,

se întrebă dacă să fie furioasă sau încântată că el venise după ea. Harlan își aruncă piciorul peste șa și sări jos.

– Ce cauți aici?

El arătă cu capul în direcția din care venise.

– Erau îngrijorați din pricina ta. După cum ai zbughit-o afară, ne-am temut că o să-ți rupi gîtul. Sau pe al calului.

– Apreciez îngrijorarea ta, dar, după cum vezi, nici eu, nici calul n-am pățit nimic și n-avem nevoie de ajutor. Mai ales, de al tău.

– Sînt doar ușurat că nu va trebui să împușcăm nici calul, nici pe tine.

Sage, cu o expresie cruntă pe față, făcu un pas spre cal și își puse o cizmă în scara de la șa. Înainte să poată urca, Harlan o prinse de braț și o smuci spre el.

– Cît timp ți-ai pus în gînd să mă eviți?

– Pînă la sfîrșitul lumii.

– După tot ce s-a întîmplat între noi?

– Ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta.

– Ei bine, eu vreau, spuse el, ridicînd vocea. Am multe de spus în legătură cu acest subiect. Și, din moment ce mi-am riscat gîtul galopînd prin preerie în întuneric, ai face bine să stai naibii aici și să mă ascuți pînă termin ce am de spus.

După cum o ținea de braț, nu avea cum să plece. Nu că n-ar fi luptat ca să scape de el, dacă într-adevăr ar fi vrut. În ciuda hotărîrii anterioare, dorea să audă tot ceea ce părea să-l apese pe suflet.

– O.K. Te ascult, spuse ea rîspicat. Ce e așa de

Important și trebuie neapărat să aud?

· Ai fost virgină, Sage.

O știu mai bine ca tine.

Așa că acum trebuie să aflui dacă ai luat sau nu pilule anticonceptionale.

Sage respiră scurt. Când deschise gura să vorbească descoperi că n-are voce. Clătină din cap în semn că nu.

El își scoase pălăria și și-o lovi de coapsă.

· Isuse!

– Nu-ți face probleme, domnule Boyd, spuse ea tălos. Dacă va apărea vreo problemă, o voi rezolva uinșură. Te absolv de orice răspundere.

– Nu mai face presupuneri, Miss Sage, spuse el ou dinții încheștați. N-am cerut să fiu absolvit. Am vrut doar să știu la ce ne putem aștepta. Cum dracu de și-a trecut prin cap să te culci cu un bărbat care nu se protejează pe el și nici pe tine? Ar trebui să fi biciuită pentru această neglijență criminală față de tine însăși. După cit de puțin mă cunoști, aș putea să am vreo boală.

Ea se clătină și își puse mina pe crupa calului pentru a se sprijini.

– Dar sînt sănătos. Vocea i se mai îmbîlînzi puțin. Și întotdeauna am luat toate precauțiile necesare. Și, dacă îți aduci bine aminte, n-am avut nici un buzunar la mine cînd ai dat buzna în dormitorul meu.

Imaginea frumoasei lui golcluni o făcu să-l ardă obraji.

– Asta-l tot ce-ai avut de spus? Întrebă ea răgușit.

– Nu. Îl eliberă brațul și își vîrî ambele mîini în

buzunarele pantalonilor. Privi în gol un moment, apoi se uită din nou la ea. Când vorbi, respirația lui fierbinte formă în aerul rece un nor de vapori între ei.

– N-am vrut să ți se întâmple nici un rău, Sage. Trebuie să mă crezi. Am rămas șocat când mi-am dat seama că ești virgină. Și atunci, era deja prea târziu. Eram deja înăuntru. Ochii lor se întâlniră. Al lui Sage priviră repede în altă parte. Vocea lui era mult mai joasă, atunci când continuă. Mă gîndeam să, ăăă, hm, să ies afară.

Sage înghiți greu și se uită fix la un punct de pe gulerul cămășii lui.

– Dar erai... A fost... La dracu, nu trebuie să-ți spun eu cum a fost. Dădu drumul unui șulerat și mormăi o înjurătură. Te-al mișcat puțin, iubito, și m-am plerdut.

Cuvintele lui șoptite îl reamintiră de toate senzațiile care o asaltaseră atunci. Vocea lui și intensitatea cu care rostea cuvintele o făcură să i se pară din nou totul atît de real. Simțind că amețește, întinse mîna să se sprijine.

El îi prinse umerii, o trase spre el, apoi o înconjură cu brațele, strîngînd-o tare la piept. Buzele lui i se mișcau pe păr.

- Spune-mi că te simți bine. Liniștește-mă, Sage.
- Mă simt bine. Pe cuvînt. Totul e în regulă.
- Și nu te-am făcut să te doară?
- Nu.
- Juri?
- Jur.
- N-aș mai fi putut să suport dacă ți-aș fi făcut

vreau rău, Sage, dar, la naiba, a fost așa de bine. Și tu, AAA, ție ți-a plăcut?

Ea își înclină capul pe pieptul lui.

- Puțin?

- Așa cred, murmură ea, rușinoasă.

- Adică mai mult decât puțin?

Sage dădu din nou din cap.

Ottind „Ah, Sage”, îi luă câteva șuvițe de păr în pumni și îi trase capul pe spate. Buzele lui le căutară pe ale ei. Noaptea rece făcea ca gura lui să fie mai fierbinte, mai umedă, mai catifelată. Se sărutară iacom, pînă cînd el își retrase capul și îl apăsă fața în gulerul deschis al cămășii, unde ea îi mirosl pielea curată și îi simți bătăile puternice ale inimii în vena de la gît.

- Ascultă, știu că nu ai avut cînd să-ți dai seama dacă există sau nu un copil. Cu nunta și celelalte probleme, poate nici nu te-ai gîndit la așa ceva.

Avoa dreptate. Actul în sine o răscolise atît de mult, încît mintea ei nu se mai gîndise la altceva, nici măcar la consecințe.

- Vreau să spun, continuă el, că dacă treci peste un ciclu, vreau să aflu imediat. Vreau să fac ceea ce trebuie, Sage. Mă însor cu tine.

Căldura trupului său, siguranța pe care o simțea în brațele lui, tonul jos al vocii, toate astea îi dădură o falsă senzație de calm. Realitatea dură fusese estompată de mîngîierile lui, sărutul adînc și respirația lui caldă pe părul ei.

Dar cînd sensul cuvintelor lui străpunse această stare de vrajă, o spulberă imediat și în întregime. Vălul

roz de romantism fu rapid înlocuit de pîcla roșie a furiei.

Sage îl împinse de lingă ea și în același timp vârful cizmei îl pocni zdravăn în tibie.

– Ticălosule! Începu să-l lovească cu pumnii țintindu-i capul, însă pe cele mai multe lovituri Harlan reuși să le evite. N-am nevoie de mila ta. Pot să mă descurc și singură. Pe cine crezi tu că ajuți? Nu m-aș mărita cu tine...

– Sage, calmează-te. N-am spus-o așa cum trebuie. Adică...

– Știu ce-al vrut să spui. Îl lovi din nou.

– Termină! Fir-ar să fie. Oprește-te. Nu vreau să te fac să suferi din nou.

– Să sufăr! urlă ea. De cînd te-am întîlnit, doar asta faci, spuse ea, negînd asigurările date cu cîteva clipe în urmă.

El reuși să-i prindă ambele încheieturi, ceea ce o înfurie și mai mult. Se zvîrcolea să scape, îl lovea cu picioarele și își curbă degetele ca, odată eliberată din strînsoare, să-i scoată ochii.

Amîndoi tresăriră cînd două faruri brăzdară întunericul luminîndu-i ca un reflector. În cîteva secunde, siluetele lui Chase și a lui Lucky se detașară în lumina puternică.

– Ce naiba se petrece aici? întrebă Chase.

– Sper că ai un motiv serios ca să o jîi așa, Harlan, lătră Lucky.

– Am. Dacă îi dau drumul mă tem că mă omîoară.

– Fii sigur! Sage își aruncă umărul în coastele lui. El gemu și se aplecă din talie.

Gîndind, el spuse:

– Sage, poate e...

– Nu! Îngheță, rămînînd nemișcată, ridicînd privirea spre Harlan, implorîndu-l.

– Trebuie să le spun, Sage. O privi cu regret, apoi se întoarse spre frații ei. S-ar putea să fie însărcinată cu copilul meu.

Pentru o clipă aerul vibră în așteptare, ca și scurgerea timpului între lumina fulgerului și bubuitul lunetului.

– Netrebnicule!

Lucky se aruncă asupra lui Harlan. Harlan o împinse pe Sage tocmai la timp. Pumnul lui Lucky îl lovi în stomac. Se îndoi dar imediat fu adus în poziție verticală de un upercut tras în bărbie.

– Lucky, nu vreau să mă bat cu tine. Vreau să...

Indiferent ce-ar fi dorit să spună, fraza îi fusese întreruptă de un alt pumn tras în umăr. Evitîndu-l, își pierdu echilibrul. Ateriză pe spate în praf.

Își smuci capul în sus și-l privi fioros pe fratele ei. Bage făcu un pas înapoi văzîndu-i furia.

– Fir-ar să fie, am spus că nu vreau să mă bat cu tine, dar nu-mi dai altă șansă. Apoi se ridică în picioare, își feri capul și se aruncă asupra lui Lucky.

– Chaso, strigă Sage, fă ceva!

Chaso nu era așa de iute la minie ca fratele său mai tînăr, dar era la fel de plin de forță, puternic și rapid. Niciodată nu se dăduse înapoi de la o bătăie, mai ales dacă era în joc onoarea familiei.

Dar, deși ea însăși amenințase cu cîteva clipe în urmă că îl va ucide pe Harlan, Sage se simți ușurată

că nu va fi o luptă de dol contra unu. În loc să participe, Chase încercă să-i despartă.

Lucky și Harlan nici nu voiau să audă de așa ceva. Își cărau la pumni cu ferocitate. Amândoi refuzară încercările de împăcare ale lui Chase. Se alesese cu nasul sîngerînd pentru eforturile lui. Sage nu ştia sigur care dintre cei doi îl lovise.

La început, Lucky părea cel mai tare. Harlan se mulțumea doar să se apere. Apoi rolurile se schimbă. Harlan porni la atac. Îl lovi cu forță pe Lucky în piept, făcu o pauză, apoi trimise un pumn zdravăn în bărbia lui. O lovitură de campion. Capul lui Lucky zvicni pe spate. Se clătină înapoi, se întoarse și căzu lateral peste bara din fața camionetei. Chiar și din locul în care se afla, Sage auzi trosnind osul antebrațului. Părînd să atîrne în aer timp de o eternitate, Lucky începu apoi să alunece în jos. Legănîndu-și pe stomac brațul drept, se prăbuși în praf.

12

Sage crezuse că știe definiția cuvîntului nenorocire.

Așa complet cum era dicționarul Webster, definiția cuvîntului era departe de a-i explica în întregime înțelesurile. Pînă în seara asta, Sage nu-și dăduse seama de dimensiunile nenorocirii, de culmea și complexitatea ei. Nenorocirea te pătrundea pînă în oase. Ca un ger aspru, te putea face să te ghemuiești sub mai multe straturi de păături fără nici o speranță să-ți fie mai cald. Nenorocirea te putea face să-ți clănțane dinții. Îți putea provoca crampe ale mușchilor

care te dureau enorm.

Se uita fix, cu ochii larg deschiși, în întunericul de deasupra patului, trecînd în revistă evenimentele bizare care se petrecuseră în ultimele ore.

Dacă închidea ochii, încă îi mai vedea pe Harlan și pe Lucky luptîndu-se în lumina ireală a farurilor camionetei, ridicînd nori de praf ca niște vîrtejuri amețitoare în fața razelor gemene. Auzea din nou sunetul înfundat și dureros al pielii crăpate și al osului rupt. Își amintea clar de fața fratelui ei, chinuită, cu buzele albe de durere.

Chase îi împinse pe ea și pe Lucky în mașină, apoi conduse ca un nebun scăpat de la balamuc. Un drum plin de zdruncnături. Lucky înjurase de mama focului la fiecare zgîlțire a mașinii.

Sosirea lor produsese panică și dezlănțuise iadul în întreaga casă. Hainele le erau pătate de sînge, deși nu era clar al cui sînge era. Pe lîngă brațul rupt, falca lui Lucky era plină de julturi, un ochi i se umflase și nu vedea nimic cu el, iar buza îi era crăpată. În cîteva minute, era deja în drum spre spital, însoțit de Devon și Chase. Marcie și Sage au rămas să aibă grijă de copii, care fuseseră deja culcați.

Trecu destul de mult timp pînă ce Sage își aminti de caii care fuseseră lăsați pe pășune. Alergă la grajd. Caii erau la locul lor, fără șei și țesălați. O făcuse Harlan, evident, dar el nu se vedea prin preajmă și camioneta lui dispăruse.

Pe la miezul nopții, Chase și Devon se întoarseră fără Lucky. Ruptura de la braț fusese curățată și se va vindeca fără complicații, însă doctorul îl sfătuisese să

rămână peste noapte la spital.

- N-a vrut, le povestii Devon. Dar eu am insistat. Aș putea să vă rog să rămâneți aici peste noapte? Dacă va fi nevoie de mine la spital... termină ea jalnic.

Chase și Marcie au fost de acord să rămână acolo. Bage făcu un duș și se pregăti de culcare, făcând totul din obișnuință. Corpul și mintea îi erau amorțite. Nimeni nu o arătase cu degetul și nu o considerase vinovată pentru ce se întâmplase, dar tăcerea tuturor o desemna pe ea ca principală responsabilă.

Chase bătu la ușa ei tocmai când se pregătea să stingă lumina.

- Există posibilitatea să fie adevărat ceea ce a spus Harlan?

- Doar o posibilitate, Chase, răspunse ea sfloasă, incapabilă să-l privească în ochi și e foarte puțin probabil.

- Te-a violat, Sage? Pentru că dacă a făcut-o, nu mă deranjez să chem poliția. Îl aranjez singur pe ticălos.

- Nul Nu face nimic, Chase. Nu suporta gândul să provoace familiei ei alte dureri, suferințe și probleme. Nu m-a forțat. Nu a fost deloc așa.

- Te-a constrins în vreun fel?

- Nul Am... am făcut-o de bunăvoie.

Chase rămase în prag câteva clipe. Aproape că-l alungă ochii străpungându-i capul plecat, încercând să afle adevărul.

- În regulă, spuse el, în cele din urmă. Noapte bună.

- Noapte bună. Și, Chase, spuse ea, chemându-l

înapoi. Nu vei încerca să-i anunți pe mama și pe Pat, nu-i așa?

– Am discutat despre asta în drum spre spital și am hotărât să nu le stricăm luna de miere.

Ușurată, ea îi spuse:

– Așa m-am gândit și eu. Noapte bună.

Conversația avusese loc cu mai multe ore în urmă, dar ea tot nu dormea. Lucky era în spital din cauza ei. Chase ameninșase că-l va căuta pe Harlan, pentru a-i da o lecție, poate chiar mai rău. Cumnatelor ei li se povestise motivul bătăii. Îi vorbiseră plecând ochii, fie din milă, fie din dispreț. Nu era sigură.

Întreaga familie suferea și era doar vina ei. Cum se ajunsese la această harababură? Cu o săptămână înainte de Crăciun, fusese convinsă că știe ce vrea de la viață. Când planurile ei se năruiseră, întreaga ei existență se schimbase dintr-odată.

Luase niște hotărâri nepotrivite, care o afectaseră nu numai pe ea, ci și pe cei din jurul ei și afacerile familiei. Amintindu-și de asta, scînci și-și îngropă capul în pernă.

Chase și Lucky erau optimiști în privința sistemului de irigare. Îl considerau un mijloc de a-și redresa afacerile. Dar acum, ce șanse mai aveau? După cum stăteau lucrurile, nici nu mai putea fi vorba să lucreze din nou cu Harlan. Afacerile se vor scufunda rapid. Iar vina va apăsa pe umerii ei.

Frigul din oase îi dispăru brusc. I se făcu foarte cald și azvîrli de pe ea pătura electrică. Sărind din pat, începu să se plimbe încoace și-ncolo prin cameră.

Nu putea permite ca afacerile familiei să se

prăbușească. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva din cauza deciziei ei greșite, nu-și va recăpăta niciodată respectul față de sine. Bunicul ei pusese bazele companiei. A naibii să fie dacă va ajunge să se spună oă a dat faliment pentru că strănepoata lui a avut hormoni care o făcuseră să nu reziste tentației reprezentate de doi ochi albaștri și o pereche de jeans Levi's, strînși pe picioare.

– Mai bine mor, jură ea în întuneric.

Trobula să facă ceva, indiferent ce, pentru a împiedica asta. Dar ce? Mai că îl era teamă să facă altceva decît să stea nemișcată. În ultimul timp, fiecare pas al ei fusese greșit. Dacă dorea să se arate demnă de numele Tyler, nu mai putea face alte greșeli.

Dar, nici un câștig nu venea fără suferință.

Iar pentru a reuși, îi trebuia și curaj.

Ceva începea să prindă contur în mintea ei. Era periculos să se gîndească la așa ceva, pentru că ideea care se forma încet în creierul ei era cel puțin riscoantă, dacă nu și imposibilă. Să o ia în considerare?

Nu știa decît că nu putea să se întorcă în pat și să își tragă pătura peste cap. Trebuia să se miște acum, înainte ca lumina zilei și rațiunea să o facă să se răzgîndească.

Fără să-și mai dea timp de gîndire, se duse repede la dulap, își scoase valiza și începu să împacheteze.

- Mii de dracil

Harlan își vîrî în gură degetul rănit și îl supse tare. Încercînd să atașeze rulota la camionetă, își zdrobi degetul între două bucăți de metal. Cuplarea rulotei se dovedea dificilă. Nu se putea aștepta ca lucrurile să se desfășoare normal, după seara pe care o petrecuse.

- Ca să vezi ce înseamnă să fii cinstit și deschis cu oamenii, îi spuse el rulotei, pe care reuși, în sfîrșit, să o cupleze.

Auzi o mașină apropiindu-se înainte să-i vadă farurile luminînd printre trunchiurile pinilor din jur. Se ridică ușor în poziție verticală, deși a sta perfect drept îi provoca dureri în unele părți ale corpului său zdrobit bine. Firește, cîteva tăieturi și jolituri nu mai aveau importanță, dacă băieții Tyler veneau cu puști, de data asta.

Resemnîndu-se la gîndul că va trebui să se bată din nou, își încordă toate puterile, fizic și moral. Nici prin gînd nu-i trecu să se relaxeze cînd văzu că Sage și nu frații ei coboară din mașină. Dimpotrivă, se pregăti și mai bine pentru un atac.

- Înainte să spui ceva, ascultă-mă, începu ea.

- Mai bine pleacă de aici, Sage, n-ar fi bine să te prindă cu mine. Sau te-au trimis ca momeală, să vadă dacă mușc?

- Ți-am spus să mă ascuți, se răsti ea. Am venit singură. Chas e acasă și doarme demult, iar Lucky e la spital.

- Isuse. Își trecu mîna peste față. Nu avusese de gînd să-l lovească așa de tare. Zgomotul făcut de

ruperea osului îi întorsese stomacul pe dos. Ar fi dorit să plece cu el și să-i ajute, însă ajutorul lui nu era binevenit.

– Nu mai face mușcă asta suferindă, spuse Sage. Se putea la fel de bine să fii tu în locul lui. Doctorul îl lino la spital doar pentru siguranță. Își trase mai bine jacheta în jurul ei. E frig afară. N-am putea sta de vorbă înăuntru?

– Nici vorbă. Și apoi, în caz că n-ai observat, mă pregăteam să plec. Peste cinci minute nu m-ai mai fi găsit aici.

– Atunci ai fi pierdut o șansă formidabilă.

– Nu zău? Și care anume? Să mă las făcut terci de unul din nebunii ăia de fraji ai tăi? Nu, mulțumesc. Mă lipsesc. Acum, nu-mi rămîne decît o singură posibilitate, să plec.

Își îndreptă un deget spre ea.

– Dar, jur pe Dumnezeu, Sage, că mă voi întoarce. Și atunci, dacă porți copilul meu, îmi revendic drepturile asupra lui, chiar dacă va trebui să te leg de mîini și de picioare ca să te iau cu mine. Te voi păstra pe tine și copilul și nu-mi pasă dacă frații tăi vor veni după mine cu toți copoii din oraș.

– Nu există nici un copil, spuse ea enervată. Întru înăuntru.

Trecu pe lîngă el și păși în rulotă. Știind că era o hotărîre periculoasă pe care o va regreta, cu siguranță, Harlan o urmă. Ușa se trînti în urma lui. Nici în rulotă nu era cu mult mai cald. Oprise deja generatorul și închisese căldura.

Sage își freca mîinile de brațe, însă el își dădu

seama că o făcea din cauza nervozității și nu a frigului. Era agitată, mișcându-se neliniștită ca un minz la linia de pornire în prima sa cursă.

– Spune ce ai de spus, apoi șterge-o, îi zise el. Mi-ai adus o mulțime de necazuri.

– Vreau să-ți fac o propunere.

– Nu o face de obicei bărbatul?

– Nu genul acela de propunere.

Ochii lui se îngustară bănuitori.

– Atunci ce fel de propunere?

– Răspunde-mi la o întrebare mai întâi.

– Pui deja condiții și nici măcar n-am auzit despre ce e vorba.

Ea se încruntă, dar nu-i luă în seamă sarcasmul.

– Cît mai ai pînă să termini prototipul?

Harlan își încrucișă mîinile pe piept și se sprijini de ușa.

– De ce?

– Vreau să-l vînd.

– Nu e o surpriză. Doar ăsta a fost țelul nostru de la început, nu-i așa?

– Nu, eu mă gîndeam să-l vînd acum. Eu și cu tine. Împreună. Vom începe să căutăm clienți și să încercăm să-i convingem. Dacă vor să vadă prototipul, putem să le arătăm ceva? Și, înainte de a merge mai departe, vreau să-mi garantezi că afurisita aia de instalație funcționează.

Mai multe gînduri îi trecură imediat prin minte, dar unul le domina pe celelalte. Era cea mai dată dracului femele pe care o cunoscuse vreodată. Trîntește-o la pămînt, ea se ridică și mai cere. Luptînd sau făcînd

dragoste, era fascinantă. Totuși, ideea ei era cam neaăbultă.

Docl, vrei să pornești la drum și să începi să vinzi din casă în casă un sistem de irigare?

Nu-ți bate joc de mine, Harlan. Vorbesc serios. Țin foarte hotărâtă.

Da, cred că vorbești serios. Și tocmai de aceea locul tău e la spitalul de nebuni.

Nalba să te ia, nu-ți dai seama că lupt pentru viitorul meu și cel al companiei? Nu mai face glume stupido și răspunde la întrebările mele. Poți să-l faci să funcționeze?

Funcționează deja.

Serios? Rămase cu gura căscată câteva clipe. Ochii i se lărgiră, neîncrezători. Chiar funcționează?

Îhi. În timp ce toată lumea era ocupată cu nunta, am reușit să pun mîna pe un computer.

Să pul mîna?

Nu mă întreba.

O.K. Nu vreau să știu. Continuă.

N-a intrat în locul prevăzut pentru el, dar am reușit să-l conectez totuși. Am încercat instalarea altălori. Dacă aș fi legat-o la țevi, tot cîmpul ăsta ar fi fost ud acum.

Vocea ei era ascuțită din cauza bucuriei și a entuziasmului.

De ce n-ai spus nimic?

Așteptam momentul potrivit, cînd agitația în legătură cu nunta se va mai potoli. Și apoi, am vrut să mi corectez cîte ceva și să încerc de mai multe ori, înainte să vă anunț marea veste.

- Dar nu ai nici o îndoială că va merge?

El rîse, fericit de propriul lui succes.

- Nici o îndoială. Va merge.

Sage bătu din palme.

- Oh, Harlan, asta e o veste minunată! Plină de energie, îl împinse de îngă uşă şi dădu să apuce clanşa. Să nu mai pierdem timpul. Plecăm cu camioneta ta pînă la Austin şi de acolo luăm maşina mea.

- Hei! Hei! Ia stai puţin. Nu pleci nicăieri. Îi bară drumul. Ea se întoarse spre el, privindu-l ironic. Corectează-mă dacă greşesc, Miss Sage, dar cred că n-ai discutat cu nimeni despre această idee a ta. Te-ai furişat afară din casă în mijlocul nopţii, cu ideea asta trăsniţă în cap şi te-ai gîndit să le faci o surpriză mai tîrziu, așa-l?

- Fireşte că n-am discutat cu nimeni. După ce s-a petrecut în seara asta, nu mă vor lăsa să merg nicăieri cu tine.

- Aha. Şi ce te face să crezi că eu te voi lua totuşi cu mine? Ar trebui să fiu nebun să te invit la o cafea, darămite să plecăm din oraş cu o destinaţie necunoscută. Nu vreau ca toţi poliţiştii din stat să mă urmărească cu un mandat de arestare într-o mină şi cu o puşcă în cealaltă.

- Nu-ţi face probleme în această privinţă.

- Ei bine, îmi fac. Cînd vine vorba de siguranţa mea, mă port destul de caraghios.

Ea oftă exasperată.

- Le-am lăsat un bilet. Le-am scris că am plecat cu tine pentru că așa am vrut şi să nu ne caule. Am

promisă să-i sun regulat ca să știe că sînt bine.

- Dar n-ai de gînd să le spui ce pui la cale.

Ea clătină ferm din cap.

- Nu, pînă nu reușesc să obțin un contract. Nu mă întorc fără unul.

- Uii ceva, Sage. Se aplecă mai aproape de ea. N-ai nimic de vînzare.

- Asta depinde de tine. Vreau să-ți aduci toate schițele și desenele. Mai întîi, vom convinge potențialii clienți de reputația excelentă a *Companiei de Foraj Tyler*, despre care trebuie să fi auzit că este cea mai bună din lumea petrolului. Apoi le arătăm schițele tale privind adaptarea pompelor de forare la un sistem de irigare și îl lăsăm să creadă că instalația e deja în funcție și că ar fi bine să o cumpere, dacă și-o doresc olt mai repede.

- Ceea ce e o mare minciună.

- Dar nu o crimă! Sage se înfurie. De îndată ce vom obține un contract, vom trece la producerea instalației. Între timp, tu poți să-ți bați capul să găsești o soluție pentru computer.

Harlan se zgîia la podea, la locul dintre cizmele lui, clătinînd din cap și rîzînd.

- Cel mai trăsnit și îndrăzneț plan de care am auzit vreodată.

- Vom reuși.

- Asta e cel mai groaznic.

- Harlan, spuse ea, apropiindu-se de el și punîndu-și mîna pe brațul lui. Știu că nu vrei să-i dezamăgești pe frații mei, la fel ca și mine. Mi-ai spus că nu vrei să le trădezi încrederea. Ce s-a întîmplat

între noi, continuă ea cu o voce mai groasă, a fost și vina mea și a ta. Eu nu te învinovățesc, însă Chase și Lucky, cu învechitul lor cod al onoarei, cred că da. Făcînd asta, fiecare dintre noi va avea posibilitatea să le recîștigăm respectul și încrederea. Își mușcă buza de jos și se uită la el rugîndu-l din priviri.

– Și cum rămîne cu ce s-a întîmplat între noi, Sage?

– Un incident izolat, nimic mai mult.

– Așa crezi tu? întrebă el blînd. Ea nu-i răspunse, dar el știa că nu era convinsă de afirmația ei. Vom călători împreună, zi de zi... și noapte de noapte.

– Sîntem adulți, spuse ea cu glas scăzut. De acum încolo, sîntem doar parteneri de afaceri. Ești de acord, Harlan? Te rog?

El îi studie chipul care îl vîrîse în încurcătură, făcîndu-l să piardă încrederea a doi bărbați pe care îi respecta enorm. Pînă se va termina totul, probabil va avea și mai multe necazuri, dar al naibli să fie dacă se putea abține.

Sage i se strecurase pe sub piele, îi scormonise sufletul și i se încolăcise în jurul inimii. Se îndoia că-i va putea refuza ceva cînd îl privea așa, rugîndu-l stăruitor cu ochi de culoarea coniacului. Se îmbătase și făcuse destule prostii din cauza coniacului, dar nu amelișe ca din cauza acestor ochi.

Ce naiba? Oricum, nu avea o destinație precisă în minte atunci cînd se hotărîse să plece de aici. Nu se gîndise că va pleca atît de repede, așa că nu-și făcuse nici un plan. Și apoi, detesta să lase o treabă neterminată. Întotdeauna își găsisese ceva de făcut,

Înainte de a pleca dintr-un loc. Fusesse atât de important pentru el. Nu lăsase pe nimeni dezamăgit de munca lui Harlan Boyd.

- O.K., Miss Sage, încuviință el oftând. Mișcă-ți oțatrafusele în camionetă. Dar, să n-aud că-ți bați joc de ea, că zbori afară.

Lucky Intră pe propriile picioare în bucătărie, șchlopătînd ușor, însă Chase venea în urma lui gata să-l sprijine dacă ar fi avut nevoie. Lucky ieșise din spital în acea dimineață și îl sunase pe Chase, rugîndu-l să vină după el. Văzîndu-l intrînd, Devon își duse mîna la gură pentru a-și opri exclamația de surpriză.

- Arăți mai rău ca aseară, murmură ea cu simpatie. Îmbrățișîndu-l ușor, îl sărută într-un punct neatinș de pe frunte și îl conduse la un scaun.

- Ihi, dar să-l vezi pe celălalt cum arată, glumi el cu buzole umflate.

Își cîștigase faimia de mare bătauș în adolescență și și-o menținuse pînă o cunoscuse pe Devon. Trecuseră cîțiva ani de cînd nu mai avusese o buză apa tă sau un ochi umflat. Tresărînd, se lăsă să cadă pe un scaun.

- To doare brațul? Întrebă Devon, îngrijorată.

- N-o să mor.

- Poți minca?

- Acum aș vrea doar niște cafea. Scoase cava din

jachetă. Mi-au dat asta la spital. Le arată un tub de pai îndoit. Un biberon pentru răniți.

Gluma lui nu-i prea făcu să ridă. Ceea ce se auzi suna forțat. Atmosfera din bucătărie era tensionată. Marcie privi cu prudență spre Chase, în timp ce-l legăna pe Jamie. Lauren dormea sus. Devon turnă cafea la toată lumea.

Bîndu-și cafeaua, Chase le povesti femeilor ce-i spusese doctorul.

– Lucky va trebui să poarte atela de la șase la opt săptămîni. Va arăta ca dracu' cîteva zile...

– Mulțumesc, îi aruncă Lucky.

– Dar apoi îi va reveni frumusețea fatală.

– Să sperăm că înainte ca mama ta și Pat să se întoarcă din luna de miere, comentă Marcie.

Devon îi ciufuli lui Lucky părul, care i se lipise de cap de la perna de spital.

– Mă îndoiesc că vor fi prea șocați. Din cîte știu eu, arăta așa destul de des.

– Dar nu și de cînd te-am cunoscut pe tine. Întinse mîna, i-o luă pe a ei și i-o strînse ușor, apoi sorbi din cafea prin firul de pai. Sage s-a sculat? Aș vrea să stau de vorbă cu ea.

Cîteva momente, nimeni nu spuse nimic. Ceilalți evită să-l privească în ochi. Pînă la urmă, Chase își drese glasul și spuse:

– Sage a plecat.

– A plecat? Unde a plecat?

– Nu știu precis. Doar că a plecat.

Lucky fulgeră cu privirea cercul de fețe care se fereau de el.

Îmi ascundeți ceva și, indiferent ce e, mă răciți deja pe suflet.

- A plecat cu Harlan.

Lucky înjură și-și trânti pumnul vinăt pe marginea mesei, apoi începu să blesteme pentru că îl durea.

- Și ai lăsat-o să plece?

- Nu-l vorba de lăsat. Furios, Chase se ridică din scaun și începu să străbată în lung și-n lat bucătăria. Nu mi-a cerut permisiunea, Lucky. Și-a făcut valiza și a furișat afară, lăsându-ne un bileț ca să nu ne facem probleme și că va suna regulat și nici să nu ne treacă prin cap să pornim după ea. Am verificat și rulota lui Harlan a dispărut. Ca și toate schițele lui de la prototip. Apropo, știi că a legat un computer la instalație? Întrebă el, fără nici o legătură cu cele spuse anterior.

Lucky își trecu degetele prin păr.

- Nu-mi vine să cred că ai lăsat-o s-o șteargă de aici cu trântorul ăla destrăbălat. Să fi fugit împreună?

- Să fiu al naibii dacă știu. Poate că și-a luat schițele pentru a le vinde unei alte companii.

- Nu pot să cred ce-mi aud urechile! exclamă Marcie, sărind de la locul ei.

- Nici eu, spuse Devon. De v-ați auzi cum vorbiți. Îi incluse pe cumnatul și soțul ei într-o privire critică. De luni de zile n-am auzit altceva decât cât de deștept și minunat este Harlan Boyd. „Are niște idei extraordinare”. „Ideea este grozavă”. „Dacă reușește, ne vom reangaja toți oamenii”. „Treaba asta ne va salva”.

- Devon are dreptate, spuse Marcie. Exact asta

am auzit. Chase, doar cu cîteva seri în urmă mi-ai spus cum te pregătești să te ocupi de producție, în timp ce Lucky se va ocupa de instalarea țevilor.

– Și tu mi-ai spus același lucru, îi reaminti Devon soțului ei. Erai încîntat că va trebui să muncești din nou la un proiect dificil. Ați preluat ideea lui Harlan ca pe un dar ceresc. Nu te-am mai văzut așa de plin de optimism și energie din ziua în care te-am cunoscut.

Marcie continuă cu reproșurile.

– Și doar pentru că Harlan a găsit o cale să readapleze echipamentul vostru și avea cunoștințele necesare pentru a-și pune în practică ideile. Acum, dintr-odată, a devenit o persoană *non grata*. Ieri era un erou. Putea face miracole.

– Un erou care, pe la spatele nostru, murmură Lucky cu buzele umflate, a sedus-o pe surioara noastră.

– Ei și?

– *Ei și?* repetă el nevenindu-i să creadă.

– Da, și? spuse Marcie. Nu e surioara ta. E o femeie matură. Dacă a vrut să se culce cu Harlan și viceversa, nu e treaba ta. Sau a ta, spuse ea, împungîndu-l cu degetul în piept pe Chase.

– Trăgînd concluzii greșite, îl faci lui Sage, ca și lui Harlan, un mare rău, spuse Devon. Sînt îngrozită de lipsa voastră de încredere în ei, mai ales în sora voastră. Și, pe deasupra, vă comportați ca niște imbecili.

– Cum adică? întrebă Chase.

– Eu înțeleg ce vrea să spună, răspunse Marcie. Nu aveți încredere în propria voastră judecată? Pînă

acum douăzeci și patru de ore ai crezut în acest bărbat.

– Acum douăzeci și patru de ore n-am știut că a profitat de Sage.

– Nici acum nu știi, strigă Marcie la soțul ei. Poate că Sage a profitat de el. Așa ceva nu ți-a trecut prin cap?

– Iar tu, Lucky Tyler, spuse Devon furioasă, te-ai gândit tocmai tu să acuzi un bărbat că profită de o femeie!

– Ei, halde, Devon. Vorbi repede ca să se apere și trezări când tăietura de la buză i se redeschise. Atingînd-o ușor, mormăi: Nu poți să-i compari pe ei cu ce s-a întîmplat între noi în noaptea cînd ne-am cunoscut.

– Știu doar, strigă Chase, acoperind vocile celorlalți, că Sage este mai sensibilă acum din cauza despărțirii de Travis. Probabil se simte părăsită și din cauza căsătoriei mamei. Altfel, niciodată nu s-ar lăsa atrasă de un tip ca Harlan.

– De ce nu? Harlan e un tip splendid și sexy.

Falca decolorată a lui Lucky se lăsă în jos. Hămaso trăsniț de afirmația soției lui.

– Ei na, frumos îți stă, femeie măritată și cu copil, să vorbești așa despre un bărbat!

– Sînt măritată, nu oarbă, sări la el Devon. Și e într-adevăr splendid și sexy. Pînă și Laurie e de aceeași părere.

Mama? țipă Lucky.

Da, mama ta. Ea mi-a spus.

Și ce te face pe tine expert în genul de bărbat de

care ar trebui Sage să se simtă atrasă? îl întreabă Marcie pe Chase. Lucky și Devon, ocupați să-și arunce priviri ucigătoare, renunțaseră și îi permisese celeilalte perechi să la cuvîntul. Aceștia luară poziția de atac, bărble la bărbie.

– O cunosc, spuse Chase. O cunosc de mai mult timp decît tine. Harlan, cu lipsa lui de rafinament și educație, este ultimul bărbat cu care Sage s-ar fi culcat, dacă ar fi avut capul pe umeri.

– Ei, dragostea mai face și lucruri din astea, spuse Marcie, cu un aer de superioritate. Îi face pe oameni să-și piardă capul.

– Dragoste? Cine vorbește aici de dragoste? În cel mai bun caz, e vorba de pasiune.

– Indiferent ce-ar fi, are un puternic efect asupra oamenilor. Îi pune să facă lucruri nebunești, neobișnuite.

– Cum ar fi fuga de acasă în mijlocul nopții, fără nici o explicație?

– Cum ar fi Chase Tyler însurîndu-se cu Gîsculița Johns, strigă ea. Ce șanse de reușită crezi că am avut noi doi? Strunindu-și temperamentul de roșcată, își privi soțul cu răceală. Înainte ca tu și Lucky să vă apucați să organizați o poteră ca să o salvați pe Sage, ar fi bine să vă gîndiți mai întii la faptul că poate ea nu vrea să fie salvată. Trase aer pe nas și rosti cu falsă smerenie: Mai bine vino cu mine sus, Devon. Cred că am auzit-o pe Lauren plîngînd.

Cu Jamie în brațe, Marcie se năpusti afară din cameră. Devon o urmă. Lucky își ridică ochiul bun spre fratele său și îi spuse descurajat:

Te-am prevenit eu că dacă astea două fac front
comun, o să dăm de dracu'.

Chase oftă și se lăsă să cadă pe un scaun.

El, am dat.

13

Camioneta lui Harlan nu rezistă pînă în Austin.

Cam la cincizeci de kilometri de capitala statului, motorul începu să șulere. După încă cincisprezece kilometri din capota lovită și peticită începu să iasă fum alb.

Sage deschise gura să spună ceva, dar amintindu-și de amenințarea lui că o va azvîrli din mașină, o închise la loc. Îl privi pe furiș. Harlan rîdea, plin de sine.

– Văd că mi-ai luat în serios amenințarea, spuse

el, părînd mulțumit:

Sage nu se putu abține și-l întrebă cu țință:

– Și al de gînd s-o lași să explodeze și să ne arunce și pe noi în aer?

– Caut un loc potrivit pentru parcare.

Mai făcură vreo două sute de metri apoi Harlan leși do pe autostradă și o luă spre un parc din apropiere. Camioneta fumega și gîfîia, arătînd jalnic pe lîngă celelalte mașini parcate în jur. Lui Sage îi venea să se ghemuiască jos și să-și acopere capul.

Harlan nu păru deloc jenat cîr d coborî și merse agale spre capota mașinii. Metru ruginit scrișni protestînd la încercarea lui Harlan de a ridica capota. Un nor de fum alb se înălță în vînt.

El așteptă, înlăturîndu-l cu mîna, apoi își vîrî capul înăuntru, aplecîndu-se deasupra motorului. După cîteva minute, înconjură mașina și veni spre locul pasagerului. Pentru că Sage nu avea geam pe care să-l lase jos, împinse ușa cu umărul și reuși să o deschidă.

– Care-l diagnosticul?

– S-a spart rezervorul de apă, îi raportă el.

– E grav?

Harlan își sprijini un cot de ușă și o privi amuzat.

– Este, dacă nu ți neapărat să-ți arzi motorul.

El îl păru o soluție atrăgătoare să scape de vehiculul detestat.

– Presupun că rabla asta nu e asigurată.

El o aprobă.

– Presupui bine.

– Și atunci, ce propui?

El începu să-și desfacă nasturii de la cămașă. După ce termină, și-o trase din pantaloni, o dezbracă și i-o întinse.

– Ține-o.

Sage prinse cămașa pe care i-o aruncă și urmări, fără să scoată nici un cuvânt, cum el își încrucășează brațele pe piept, smucind de tricoul alb, simplu, pe care și-l trase apoi peste cap, rămânând cu pieptul gol.

Se vedeau urnele bății cu pumnii din noaptea trecută. Razele soarelui de dimineață îi străluceau pe părul de pe piept. Vântul răcoros îi făcu sfîrcurile să se contracte.

Stomacul lui Sage îi urcă rapid în gît.

Cu ambele mîini își rupse tricoul în două, apoi îi smulse mînecele. Se duse din nou în fața camionetei, permițîndu-i lui Sage să-i admire spatele gol, care era aproape la fel de ispititor ca și pieptul. Părul blond deschis i se răsucea pe ceafă. Pielea era bine întinsă peste mușchii supli.

Curioasă, se aplecă pe ușă afară ca să vadă ce face sub capota ridicată. Cu gura uscată, urmări fascinată cum mușchii brațelor se contractă și se relaxează, în timp ce înfășura bucăți din tricou în gaura din rezervor. Venele îi leșeau în evidență. Mîinile îi arătau puternice și pricepute. De la o pompă din apropiere, înlocuise apa care se scursese.

Trînti capota și porni spre clădirea pătrată de cărămidă care adăpostea toaleta publică.

– Vin imediat, îi strigă el peste umăr. Mă spăl pe mîini.

Sage întoarse repede spre ea oglinda retrovizoare. Imaginea care se reflectă în ea o șocă neplăcut. Nu numai că se simțea de parcă nu dormise toată noaptea, dar așa și arăta. Pentru că nu mai putea fi vorba de un somn de opt ore, folosi cosmeticele din poșetă.

Așa cum Harlan improvizase pentru a-și repara mașina, improviză și ea un machiaj al feței, mișcându-se repede pentru ca el să nu-și imagineze că vanitatea ei avea vreo legătură cu el. Tocmai când el dădu colțul clădirii, ea își ascunse pieptenul în poșetă și încercă să pară nerăbdătoare și plictisită din cauza întârzierii.

La câteva clipe după ce el urcă în mașină, mirosi aerul.

- Se simte un parfum?

- Am vrut să mă aranjaz puțin. Sper că n-ai nimic împotriva?

- Firește că n-am. Arătai ca dracu' înainte. Îmbunătăț, îl întinse cămașa. El o prinse și începu să ridă. Nu știi ce înseamnă o glumă?

Lăsându-și brațele pe volanul neobișnuit de mare, se întoarse spre ea și o privi atent.

- Dacă asta îți ridică moralul, Sage, mi-a fost foarte greu să-mi țin mîinile pe volan.

Schimbară o privire neașteptat de lungă. Sage se forță să-și reamintească că le jătura dintre ei era doar una de afaceri. Fusese regula ei. Ea o decretase, așa că nu putea fi prima care să o încalce. Și apoi, nimic nu o putea distra de la țelul final. Harlan nici măcar nu trebuia să se străduiască prea mult ca să o

distragă. De fapt, nu trebuia să se străduiască deloc.

În sfârșit, își luă privirile de la el și, arătînd cu capul spre capotă, întrebă:

– Și acum va merge?

– Oh, da, va merge, replică el răgușit.

– Crezi că va exploda?

El înghiți cu greu.

– S-ar putea. Va trebui să mă asigur că nu se înfierbîntă prea mult.

Avînd senzația că vorbesc despre două motoare complet diferite, Sage își umezi buzele, nervoasă.

– N-ai de gînd să-ți iei cămașa?

– De ce? Te deranjează să privești la pieptul meu gol?

– Absolut deloc.

El rîse în felul lui, care o făcea să se simtă transparentă. Conectînd cele două fire pentru a porni motorul, Harlan adăugă:

– Miss Sage, nu știi nici să minți, nici să înțelegi o glumă.

– E așa de plăcut. Mă simt atît de liberă. Tu nu?

– Eu sînt liber de la cincisprezece ani, nu-ți mai amintești?

Treceau în viteză pe autostrada care traversa Texasul, de la Red River spre Sud, spre granița cu Mexicul.

– A trăi fără un plan precis poate nu înseamnă

nimic nou pentru tine, dar pentru mine, da, spuse
Iago. Mă simt nepăsătoare total.

Din Austin ea insistă să-și continue drumul cu
mașina ei, care rămăsese parcată în fața
apartamentului ei din ziua în care Travis o luase cu
mașina lui și o dusesse la Houston, pentru sărbători.

În timpul ultimelor luni petrecute la colegiu, își
mutase treptat lucrurile din apartamentul care-i fusese
casă de-a lungul a trei ani. Cele două colege de
cameră îl cumpărară, bucuroase, partea ei de mobilă
și alte lucruri pentru că plănuiau să locuiască și în
continuare tot în acel apartament. Cele câteva lucruri
personale promiseseră să i le depoziteze într-o
debara, până când va avea timp să vină să și le ia.

La bancă își lichidă contul și-și retrase toate
economii. Nu era o sumă mare, dar nu va muri de
foame un timp. Cât timp ea își aranjase treburile,
Harlan plecase cu camioneta lui și se întorsese la
apartament pe jos.

În câteva ore, erau în drum spre Sud. Îi ceruse lui
să conducă pentru că era prea agitată și nervoasă, ca
să se poată concentra. Acum, că tăiase toate
legăturile, misiunea fiind bine definită în mintea ei,
planul în plină desfășurare, Sage nu-și mai încăpea în
piele de energie și entuziasm.

Călătoreau deja de ceva timp când îi veni în minte
să îl întrebe despre rulotă. Fusese necesar să renunțe
la ea pentru că mașina ei nu avea un mecanism de
remorcare.

— Am lăsat-o la un prieten, îi spuse el. Are o stație
de benzină. Mi-a dat voie să o parchez în spatele
clădirii.

- Ești sigur că va fi tot acolo când te vei întoarce?

El se încruntă la ea.

- Am spus că mi-e prieten. Am lucrat pe aceeași platformă de foraj. E ca și cum am fi făcut războiul împreună.

- Și camioneta? Ai lăsat-o, pur și simplu, la marginea drumului?

- Ar fi fost păcat, nu crezi? Am vândut-o cu două sute de dolari.

- Două sute de dolari! Care idiot ți-a dat două sute de dolari pe vechitura aia?

- Un negustor de vechituri.

- Oh. Își zîmbiră. Ochii lui se întoarseră la șosea. Sage întrebă: Întotdeauna ai lucrat în domeniul petrolier?

- Cea mai mare parte a timpului.

Așteptă ca el să continue. Nu o făcu. Reticența lui o enervă, așa că stăruie cu întrebările.

- Dacă ar trebui să completezi un formular, ce-al trece în dreptul ocupației?

- Niciodată nu completez formulare.

- Dar dacă ar trebui?

- Dar nu trebuie.

- Harlan! strigă ea, nemulțumită. Să zicem că ar trebui.

El scoase un oftat adînc.

- O.K. Aș zice că sînt un tehnician expert în remedierea defectelor de funcționare. Dacă cineva are o problemă, mă duc la el și încerc să o rezolv.

- Cineva? Adică oricine?

- Dacă îmi plac și el mă plac și dacă cred că-l pot ajuta.

- Deci, tu ești în căutare de oameni cu probleme?

Era evident că lui Harlan nu-i plăcea să discute despre acest subiect. Ridicînd din umeri, îi răspunse:

- Da, cred că ai putea să spui așa. Spre exemplu, anul trecut, cînd l-am întîlnit pe Chase la Houston. Mi-a plăcut imediat. Simpatia dintre noi a fost reciprocă. Mi-a povestit despre compania lui care era pe cale să dea faliment. Atunci nu eram liber ca să-l ajut, dar nu l-am uitat. Și de îndată ce am avut timp, am venit în Milton Point.

- Și odată problema rezolvată...

- Spre satisfacția tuturor...

- Tu...

- Îmi caut alta.

- Fără să prinzi rădăcini nicăieri.

- Exact.

- Niclodată?

- Niclooață.

- Hmm.

Sage contemplă un moment întinderea autostrăzii, simțindu-se brusc singură și respiră. El se scăpa de lucruri - rulote, camioane - ușor și fără remușcări. Cînd venea vremea să plece, lăsa în urma lui și oameni, fără să regrete. Sage se întrebă oare cîte femei lăsase în urma lui, femei care îl iubiseră.

Gîndul ăsta îi tăie toată vioiciunea. Următorii kilometri îi parcurseră în tăcere.

- Ulte un restaurant *Dairy Queen* chiar în față,

arătă Sage cu degetul semnul roșu și alb, atât de bine cunoscut. Hai să oprim. Sînt moartă de foame.

– Sage, ne-am oprit acum o oră pentru că trebuit să mergi la baie. Și din nou, acum treizeci de minute, pentru că nu rezistai fără să mănînci un baton *Snickers*.

– E timpul să cinăm. Hai să oprim, mîncăm și apoi călătorim toată noaptea.

Și-au propus ca destinația lor să fie valea Rio Grande, pentru că era o zonă agricolă. Se gîndiseră că fermierii din regiune, cultivatori de bumbac și citrice, ar putea fi interesați de sistemul lor de irigare.

Restaurantul era foarte aglomerat. Au trebuit să aștepte la rînd pentru a comanda mîncarea.

– Sînt așa de flămîndă, că aș putea mîncă și un cal, spuse ea studiind meniul.

– Îmi pare rău. Nu e trecut pe listă.

Nu se mai lăsă atinsă de tachinarea lui și spuse:

– Vreau un *cheeseburger* cu de toate. O mulțime de cartofi prăjiți. Cremă de ciocolată. Și o porție de *nachos*.

– Cu ardei iuți?

– Firește că vreau și ardei iuți. Ce gust ar avea *nachos* fără ardei iuți. Mulți, mulți ardei iuți.

Și atunci o sărută. Într-o secundă zîmbea, lîngîndu-și buzele lacomă, așteptînd mîncarea condimentată, iar în următoarea, el își duse mîna la ceafa ei, trăgîndu-i gura spre a lui pentru un sărut adînc și lung care făcu să dispară toată larma din restaurant. Sage își puse într-o doară mîinile pe talia lui, apoi îl înconjură cu brațele și-l îmbrățișă strîns.

Harlan pusese capăt sărutului cu mult înainte ca ei să-l fi fost de ajuns. O privi un moment, spunându-i cu ochii că buna-cuviință și nu dorința îl făcuseră să se oprească.

Îl înconjură umerii cu brațul și o trase spre el. Ea își lăsă un braț în jurul taliei lui și ridică cealaltă mână pentru a și-o pune în palma lui care-i cuprindea umărul. Sage se gândi că, pentru toți cei din restaurant, arătau ca o pereche de îndrăgostiți, la o întâlnire obișnuită.

În acel moment, își dori cu disperare ca acesta să fie adevărul.

Cînd le veni rîndul să comande, Harlan îi zîmbi în timp ce vorbea cu chelnerița:

Domnișoara vrea o porție de *nachos* cu ardei iuți. Mulți, mulți ardei iuți.

Sage se îndopă fără rușine. Mîncarea nu mai avusese un gust atît de bun de... Nici nu-și putea aminti de cînd și se întrebă dacă sărutul lui Harlan îi dăduse acest gust delicios.

- Mai vrei un *cheeseburger*? o întrebă el, după ce ea culesese și ultimele firimituri din farfurie.

Rîzînd, Sage își șterse gura cu șervețelul.

- Nu, mulțumesc. A fost delicios. Au trecut secole de cînd n-am mai mîncat așa ceva.

- Don Juan nu te-a dus niciodată la un astfel de restaurant?

- Travis? Pînă și pronunțarea acestui nume îi suna ciudat acum în urechi, de parcă el aparținea unei alte vieți. Și, într-un fel, așa și era. Viitorul doctor Belcher nu s-ar duce nici mort într-un astfel de restaurant. Un

timp s-a apucat să mănânce doar hrană sănătoasă și a încercat să mă forțeze să mănânc chestii cu zeamă de fasole și tofu.

– Tofu? Asta-i un fel de gem de copite?

Sage rîse pînă o duru stomacul... dar lui Harlan nu părea să-i pese că se dă în spectacol în public. Dimpotrivă, se bucură de rîsul ei.

Se întunecase deja cînd porniră din nou la drum. Stomacul plin, buna dispoziție și sunetul monoton al motorului o făcură să-i fie somn. Și nu peste mult timp, abia mai reuși să-și țină capul sus și ochii deschiși.

– Hal aici, spuse Harlan, arătînd cu mîna coapsa lui dreaptă. Pune-ți capul aici și nu te mai chinui să rămîi trează.

Prudentă, Sage privi spre șanțul dintre coapsele lui unde jeanșii erau moi, uzați și mult prea strînși.

– Mai bine nu, spuse ea stînjenită. S-ar putea să adormi în timp ce conduci.

El rîse pe înfundate.

– Cu capul tău pe picioarele mele n-am nici o șansă să adorm. Izbucni într-un rîs zgomotos cînd îi văzu expresia feței. Glumeam doar. Haide. Își lovi ușor coapsa și ea nu mai rezistă.

Sage se întinse pe scaun și își puse cu grijă capul pe coapsa lui.

El îi aranjă spre spate părul de pe gît, apoi i-l acoperi cu mîna. Degetul mare îi mîngîia bărbia.

– Somn ușor, Miss Sage.

– N-am să adorm. Vreau doar să-mi odihnesc puțin ochii.

El continuă să-î mîngîie ușor gîtul, bărbia și lobul urechii.

Apoi, pe neașteptate, simți cum cîneva o zgîlție ca să se trezească.

- Sage, hai, ridică-te. Mi-a amorțit piciorul.

Amețită, Sage se ridică, dar nu fu capabilă să-și deschidă ochii.

- Cît e ora? mormăi ea. De ce ne-am oprit?

- E aproape de miezul nopții. Am oprit pentru că vîd deja două linii de demarcaj în loc de una. Mi-e somn și nu vreau să intrăm în statisticile de accidente pe autostradă. Apropo, știi că sforăi?

- Mai taci din gură, spuse ea, bosumflată, rotindu-și umerii și frecîndu-și gîtul. Unde sîntem?

- La un motel drăguț și curat.

Pentru că cuvîntul curat suna plăcut, deveni imediat bînuitoare. Se forță să-și deschidă ochii și privi în jur. Căsuțele așezate la distanță unele de altele erau luminate cu tuburi de neon roz. În curtea din mijloc, un păr sălbatic și cîteva tufișuri de oleandru se luptau să supraviețuiască în jurul unei piscine atît de mocirloase, oă puteai să o traversezi cu piciorul. Biroul complexului arăta sinistru și întunecat în spatele unei stele albastre care se aprindea și se stîngea. O pereche de coarne erau prinse deasupra ușii.

- Grozav. Transpunere în stil Texas a motelului *Hatos*¹. Proprietari Norman Bill, y Bob Bates și mama

1 Aluzie la filmul „Psycho” de Alfred Hitchcock, cu Anthony Perkins în rolul unui ucigaș psihopat.

lui, moartă.

– E un loc simpatic. Am mai stat aici.

– Într-un fel, asta nu mă surprinde.

– Rămii aici. Mă duc să văd dacă au o căsuță liberă.

– Poftim, glumești?

Peste câteva clipe se întoarse, legănînd în mînă o cheie. Pe drumul scurt de la birou pînă la căsuța primită, Sage spuse:

– Nu ne-am putea petrece noaptea într-un loc mai luxos?

– Vom rămîne aici doar pentru câteva ore. Nu vom folosi decît paturile.

– Ai perfectă dreptate. Eu, cu siguranță, nu voi face un duș aici. După cîte am văzut, recepționarul seamănă leit cu Anthony Perkins.

Camera avea două paturi despărțite printr-o masă mică, rotundă, și un scrin cu sertare. Fără telefon. Fără televizor. Era totuși călduroasă și curată. Sage miroși cearceafurile de pe pat și, satisfăcută că sînt igienice, se culcă complet îmbrăcată.

Era prea somnoroasă ca să se mai dezbrace. Era prima noapte din viața ei cînd se culca fără să se fi spălat pe dinți, dar nu-i păsa. Nu dorea decît să doarmă.

Harlan intră în baie. Peste câteva secunde, Sage auzi curgînd apa de la duș. Făcea duș doar ca să-i facă în ciudă, se gîndi ea. Dar un zîmbet îi apăru pe față. O cuprinse un sentiment de adîncă mulțumire. Ciudat, mai ales dacă lua în considerare sub ce auspicii neplăcute începuse această zi.

Plecaseră de acasă cu un bărbat pe care îl cunoștea de mai puțin de o lună, călătorind într-o camionetă care abia se țira și care fusese vîndută la flără vechi.

Își lichidase contul de la bancă, toți banii ei, ce reprezentau o sumă jalnic de mică.

Se îndopase cu mîncare fără să-i pese de multele calorii și valorile nutritive scăzute.

Părăsise tot ce însemna siguranță și familiar și pornise într-o misiune care s-ar putea să nu-i ofere decît umilință și dușmănie din partea celor pe care îi iubea.

Și își petrecea noaptea într-o obscenă cameră de motel, care fusese, probabil, scena a numeroase întâlniri amoroase.

În ciuda tuturor acestor lucruri, se simțea bine și zîmbea în timp ce se ghemuia sub cearceafuri, aranjîndu-și perna sub cap.

Harlan era încă la duș, cîntînd destul de fals un gîlgăr al lui Rod Steward. Cînd va ieși de acolo se va așeza lîngă ea și își va pune brațele în jurul ei sau va folosi celălalt pat?

N-ar fi avut nimic împotrivă dacă celălalt pat ar fi rămas gol toată noaptea.

Niciodată nu se simțise mai fericită.

— Sage, vrei să termini, te rog? Nu ne ajută cu nimic.

- Nu-mi pasă, spuse ea printre hohote de plîns, ștergîndu-și nasul. Am chef să plîng, așa că voi plînge. Și acum, dă-mi pace și lasă-mă să plîng în voie.

- Am fi putut iriga toate parcelele de pămînt din Texas cu lacrimile tale. Poate n-ar fi rău să le căutăm o piață de desfacere.

Se uită urît la el, cu ochii roșii și umflați.

- Zău că m-am săturat de glumele tale, Harlan.

- Păi, glumele sînt mai folositoare decît smiorcăielile tale.

De două săptămîni erau împreună pe drumuri, fără nici un rezultat și răbdarea le ajunsese la limită. Pe cînd se întorceau pe aceeași autostradă pe care veniseră atît de plîni de optimism în urmă cu cincisprezece zile, pumnii lui Harlan se albiseră de la încordarea cu care strîngea volanul mașinii.

Dacă avea vreo destinație în minte, nu o informase pe Sage. Ei îi era oricum indiferent în ce parte o vor lua. Călătoreau fără o țintă precisă, kilometru cu kilometru, ea plîngînd și el fierbînd de minie. Harlan părea să aibă chef de ceartă. Sage, și ea arțăgoasă, era pregătită să-i facă față.

- Nu-ți poți imagina cît de important e pentru mine să reușim.

- Pot ghici, strigă el. Ai vrut să te întorci acasă triumfătoare. Ai vrut iubirea și respectul familiei tale.

- Ce știi tu despre iubirea unei familii?

Sage văzu un fulger de minie în ochii lui, dar nu-i răspunse la întrebare. În schimb, contraatacă:

- Îți imaginezi că păcălești pe toată lumea, dar eu

te văd așa cum ești, Sage. Crezi că nimeni nu te respectă. Ei bine, greșești. Ar fi trebuit să-i auzi pe ai tăi cum se lăudau cu tine, ridicându-te în slăvi pentru cât de mult ai muncit ca să-ți iei diploma. Înainte să te cunosc, mă săturasem deja să tot aud vorbindu-se despre tine.

- Poate că vorbesc despre mine, dar nu mă iau în serios. N-au făcut-o niciodată.

- Poate pentru că ești întotdeauna atât de repezită și nu știi să-ți ții gura.

- Oh, mulțumesc. Mă simt mult mai bine acum, că am stat puțin de vorbă.

El își desprinsese ochii de la șosea și o studie o clipă.

- Ești în competiție cu frații tăi, nu-l așa?

- Firește că nu!

- Pe dracu', nu. Ascultă, Sage, ești un Tyler din cap până-n picioare. Ai aceeași natură neînduplecată, ca și Chase și Lucky. Doar că ambalajul e diferit. Ești plină de energie, curaj și integritate. Ești o ființă omonească foarte de treabă, și, cu siguranță, nu-ți lipsesc farmecul, personalitatea sau inteligența.

- Atunci de ce n-am reușit să obțin nici un amărît de contract? Doar câțiva oameni au acceptat să discute cu mine. Alții mi-au rîs în nas cînd le-am explicat de ce vreau să vorbesc cu ei.

- Nu e vina ta, accentuă el. Ai făcut tot ce s-a putut. Ai plecat în fiecare dimineață îmbrăcată ca să-ți dai gata pe toți, arătînd plină de profesionalism și totuși feminină. Ți-ai repetat prezentarea pînă ai adus-o la perfecțiune. La dracu', de fiecare dată cînd

te ascultam, îmi venea să semnez imediat.

– Atunci, de ce n-au semnat cei care trebuiau?

– Ghinion. O economie slabă. Și astea n-au nici o legătură cu ce ai făcut sau n-ai făcut. Pînă și cel mai grozav pescar, folosind cea mai bună momeală, nu poate prinde un pește dacă acesta nu vrea să muște.

Sage se mai consolă auzindu-l vorbind așa. În secret, era convinsă că se descurcase admirabil. Cu ajutorul asociațiilor de fermieri făcuse o listă cu clienții potențiali. Împreună cu Harlan, îi vizitase pe rînd. Eforturile lor nu avuseseră nici un rezultat, nici măcar nu reușiseră să stoarcă o promisiune. Făcuse tot ce știa să facă.

Nu putea să dea vina pe Harlan pentru eșecul lor. O surprinsese că purta cravată în fiecare zi. Explicațiile date de el privind funcționarea sistemului de irigare fuseseră complete și detaliate. Cîștigase încrederea tuturor celor cu care vorbise. Oamenii păreau să-i aprecieze opinile în numeroase alte domenii. Era băiatul bun și isteț care fermeca pe toată lumea.

Oamenii îl simpatizau imediat și lui îi plăceau cei cu care stătuseră de vorbă. La fel ca și Laurie, accepta oamenii așa cum erau și aștepta ca și el să fie tratat la fel. Își făcuse prieteni peste tot, pe unde trecuseră. Nevoia lui de prietenie se datora, fără îndoială, lipsei unei familii.

Dar, cu toată bunăvoința lui Harlan, păraseau valea cu mîinile goale. Era ghinionul lor că fermierii și cultivatorii de fructe își redusese răcoltele din cauza înghețurilor din anul trecut. Afacerile din domeniul

agriculturii nu erau nici ele mai grozave decât cele din domeniul petrolului. Cultivatorii de fructe erau îngrijorați că nu vor reuși să o scoată la capăt pînă la sfîrșitul anului. Nici unul nu dorea să investească și să intre în datorii, chiar dacă produsul lor le trezise interesul.

– Toată lumea a fost de acord că avem o idee grozavă, îi reaminti Harlan.

– Încearcă să plătești notele de plată cu idei grozave.

El șulera o înjurătură.

– Și ce vrei să fac? Ne întoarcem acasă? Te dai bătută?

– Nu. Nici nu-mi trece prin cap. Așa face doar Harlan Boyd. Cînd o situație devine neplăcută, dispare, pur și simplu. Se spală pe mîini și pornește la drum.

– Ce naiba știi tu despre ce face Harlan Boyd?

– Și n-am dreptate? strigă ea, luîndu-l la rost. De ce te sperie așa de mult să prinzi și tu undeva rădăcini și să-ți faci o casă ca orice om normal? Fusese o întrebare retorică, așa că nu așteptă nici un răspuns. Eu sînt altfel decât tine. Eu nu dau bir cu fugiții din fața problemelor mele.

– Nu, tu, fie le eviți spunînd adevărul doar pe jumătate, fie le ascunzi făcînd pe isteața și adoptînd o atitudine pompoasă.

Ea îl învrednici cu o privire disprețuitoare, apoi întoarse capul și privi pe geam. Cîmpurile pe lîngă care treceau zăceau necultivate. Rămășițele uscate ale recoltei de anul trecut așteptau să intre în pămînt

odată cu aratul de primăvară.

Cultivarea cîmpurilor îi aminti de irigare, aceasta îi aminti de invenția lui Harlan, care ar putea fi salvarea *Companiei de Foraj Tyler*, cel puțin pînă cînd afacerile cu petrol vor prospera din nou. Și atunci – Sage era convinsă că va veni și această vreme – frații ei s-ar putea să-i lase ei întreg sistemul de irigare. Ar putea fi o filială a companiei de bază.

Înainte ca imaginația ei să-și ia avînt, își reaminti cu amărăciune că banii le erau pe terminate. Și atunci va trebui să se întoarcă acasă, nu doar învinsă ci și fără nici un ban.

Cît timp vor mai putea călători împreună, ea și Harlan, fără să se omoare unul pe altul? Alternativa era să facă dragoste din nou, dar așa ceva era cu desăvîrșire interzis. Sage trebui să recunoască că o parte din lacrimile ei se datorau abstenenței sexuale.

Cu cît se aflau mai aproape unul de celălalt, cu atît erau mai rezervați. Cu cît era camera mai mică, cu atît păstrau o mai mare distanță între ei. Evitarea asta nu fusese alegerea ei. Ea nu făcea decît să-i accepte comportamentul.

Harlan nu o mai sărutase din seara de la restaurant. Nu făcuse nici măcar o aluzie la faptul că i-ar plăcea, poate, să doarmă în același pat cu ea. Discuțiile dintre ei se învîrteau în jurul afacerilor pe care trebuiau să le rezolve, și erau lipsite de tachi-nările cu dublu înțeles pe care crezuse că le disprețuiește dar cărora acum le ducea dorul. Sage era confuză și dezamăgită.

De ce nu făcuse nici o încercare de apropiere în

două săptămîni? O pregătea deja pentru ziua în care va ieși din viața ei, la fel de brusc pe cît intrase?

Acest gînd o făcu să se simtă și mai nenorocită și își propti cotul de marginea geamului, sprijinindu-și hărbla în palmă, privind afară la priveliștea care defila prin fața ochilor săi.

La marginile orașului Waco, au trecut pe lîngă un teren foarte verde și bine îngrijit. Se vedeau alei pentru plimbări și mici cărucioare albe care goneau în diferite direcții. Steaguri triunghiulare, prinse de stîlpi subțiri, care se legănau în bătaia vîntului, păreau să fluturo în direcția ei, pentru a-i atrage atenția.

Sage își îndreptă brusc spinarea.

- Golf.

14

– Pottim?

– Golf. Golf. Golf.

Harlan privi peste ea spre terenul de golf.

– Vrei să oprim ca să joci o partidă?

– Harlan, noi am încercat să pescuim într-un râu fără pești. Entuziasmată, întinse mîna peste scaun și-l strînse de coapsă. Momeala e bună, dar n-am aruncat-o în ape potrivite.

Ochii lui albaștri se luminară imediat, înțelegînd despre ce vorbea ea.

- Terenuri de golf.
- Da. Și... zone de agrement unde există teren de golf, căsuțe de vacanță și mult spațiu verde.
- Comunități retrase întinse pe suprafețe mari.
- Zonele de agrement.
- Parcuri industriale.

Da! Desfăcându-și centura de siguranță, se rezezi la el, îl luă de gît și-l sărută zgomotos pe obraz. Ar fi trebuit să discutăm cu proprietari de terenuri și constructori, nu cu fermieri. Va trebui să luăm legătura cu investitorii, cu cei care semnează contractele de amenajare a acestor zone, cu cei care trag sforile între proprietari și beneficiari.

- Vrei să ne întoarcem în Houston?
- Nu țin în mod neapărat. De ce?
- Belcher. Am putea porni de la el.

Sage medită puțin la această propunere, apoi o dezaprobă.

- El e pe undeva pe la margini. Eu vreau să merg direct la sursă. Și apoi, nu vreau să risc să dau ochii eu el, după ce Chase și Lucky l-au spus ce-au avut de spus. Ceva mă face să cred că n-au fost prea amabili.

- Presupun că ai dreptate. Și atunci, încotro?
- Dallas.
- Do ce tocmai Dallas?
- Pentru că e un oraș în expansiune, cu multe zone ca acelea despre care discutăm.
- Așa e și San Antonio. Și Austin.
- Dar sîntem mai aproape de Dallas și e cel mai aproape de Milton Point. Putem ajunge acolo doar în

cîteva ore:

Entuziasmul ei era contagios. Zîbindu-i şmechereşte, Harlan spuse:

– Pune-ţi centura, şi apăsă pe accelerator.

Au intrat în Dallas peste două ore. În timp ce ea admira cerul argintiu, lûcînd ca o oglindă, Harlan o şocă oprînd în faţa unui hotel care le depăşea cu mult în eleganţă pe cele în care locuiseră pînă acum.

– Ce căutăm noi aici?

– Cred că ar trebui să ne facem cînst.

– Adică rămînînd aici?

– Tu eşti casiera. Ne putem permite?

– Probabil că nu, dar hai să ne facem de cap, spuse ea, cu ochii strălucînd de bucurie.

– Şi să mîncăm la un restaurant elegant. Şerveţele de bumbac, tacîmuri, toate cele. Poate ajungem şi la un film.

– Oh, da, Harlan, da. Abia aştept.

– Dar mîine ne întoarcem la ocnă, Cenuşăreaso, o avertiză el.

– Acum, că avem un nou plan de atac, abia aştept bătălia.

– Aşa că, am crescut crezînd că nu înseamnă mai mult pentru fraţii mei, decît una din mingile lor de fotbal, ceva cu care te joci şi o arunci înapoi şi încolo.

Sage era într-o stare de spirit meditativă, cu ochii

fixați pe luminarea care ardea în mijlocul mesei portabile. Camera de hotel era un palat în comparație cu altele pe care le ocupaseră recent. Televizor și video. Iar meniul care se putea servi în cameră era foarte variat și bogat.

Camera prezenta atât de multe avantaje încât au optat pentru a nu mai ieși la un restaurant. Erau obosiți de drumul lung. Să se relaxeze în cameră li se păru mult mai plăcut decât să se îmbrace și să plece undeva. Au servit o cină din patru feluri de mâncare, care le fusese adusă în cameră. Acum zăboveau la ciocolată și cafea.

- Do fapt, nu mă simt în competiție cu ei, Harlan. Vreau doar să fiu recunoscută ca o parte esențială a familiei și a companiei noastre. Vreau să fiu mai mult decât aora lor mai mică, răzgâțată.

- Îți înțeleg punctul de vedere. Desfăcu staniolul de pe o ciocolată amăruie și și-o vîrî în gură ca să se topească încet. Dar, trebuie să-ți dai seama, Sage, că vei fi întotdeauna copilul familiei, așa cum Chase va fi întotdeauna cel mai în vîrstă.

- Vorbești ca dintr-un curs de psihologie pentru anul întâi.

- L-am urmat, recunosc eu el rîzînd. Ca un curs facultativ la A&M.

- Deci, observațiile tale nu se bazează pe o experiență proprie?

Nu.

Nu ai nici frați, nici surori?

- Nu.

Se juca cu staniolul argintiu al ciocolatei ei.

Cîntărea în minte dacă e înțelept să-și bage nasul, însă știa că dacă nu o face, el nu va divulga nimic de bunăvoie.

– Bănulesc că ai fost foarte nefericit acasă, Harlan. Îl privi peste flacăra lumînării. Fața lui rămase neschimbată. Nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei. Se opri din nou, dîndu-i o șansă de care el însă nu profită.

– Nu vreau să-ți spun nimic.

Sage era dezamăgită că nu-i cîștigase încă încrederea și își ascunse nemulțumirea zicînd:

– Îmi pare rău că ai avut o viață grea. Pentru mine, familia este o temelie a vieții mele. Nu-mi pot imagina o copilărie fără părinții mei și frații mei gălăgioși.

– Ai avut noroc.

– Știu, recunoșcu ea încet. Așa enervanți cum pot să fie cîteodată, îi iubesc foarte mult.

– Și ei te iubesc. Își propti coatele de marginea mesei, se aplecă înainte și îi spuse tărăgănat: Ce să nu iubească?

Cînd ea ieșise, în sfîrșit, din bala fierbinte și înspumată, cina sosise deja în cameră. Decît să se răcească, Harlan îi propuse să vină la masă cu părul încă ud, fără fard și înfășurată într-un halat de baie foarte simplu.

Acum, cînd ochii lui o măsurau leneș, Harlan întinse mîna, o ridică în picioare și o trase spre el, pe după masă. Își depărtă genunchii și o ținu între ei. Fixîndu-i mîinile lateral, își frecă nasul de locul unde reverele halatului treceau unul peste celălalt.

– Miroși bine.

Măruntaiele ei începură să se agite. După două săptămîni fără măcar un flirt, atingerea lui era la fel de vocantă ca un curent electric. Totuși, nu voia ca el să creadă că o poate avea așa de ușor. Credea că nu trebuie decît să-i facă semn cu degetul și ea va veni alergînd?

- Harlan, ce faci?

- Dacă taci puțin din gură, mi-ar plăcea să te conduc.

- Nu e o idee prea grozavă. Ai fost de acord să păstrăm între noi o relație de afaceri. Și în legătură cu ce s-a întîmplat înainte, Harlan, nu vreau să crezi...

- Singurul tău defect e că vorbești prea mult.

Nu-l opri gura cu o sărutare și cu un semn din ochi, la fel de convingător. Cînd se uită în jos spre privirea lui insistență în care dorința ardea mocni, protestele îi muriră pe buze, stomacul i se strînse, iar hotărîrile bine gîndite se evaporară. El continua să o fixeze cu privirea în timp ce-i desfăcu nodul gordonului și halatul.

- La dracu', Sage, spuse el cînd mîinile îi alunecară înăuntru, dacă știam că ești goală pe dedesubt, nu mi-aș mai fi pierdut vremea cu mîncarea.

Cu degetele pe talia ei, o trase mai aproape de el și își puse gura deschisă chiar în centrul pleptului. Carnea ei tresări la contactul umed cu limba lui. Din reflex, își lăsă mîinile pe umerii lui. Îi strînse tare cînd el îi sărută mai întîi un sfîrc, apoi celălalt, plesnindu-i alene cu vîrfurile limbii.

Sage gemu și aproape că-și pierdu echilibrul. Harlan se ridică și el, o prinse și o lipl de pleptul lui.

– Desfă-mi jeansii.

Urgența șoaptei nu o convinse să se grăbească. Dimpotrivă, ezită înainte să-i atingă, timidă, șlițul. Cu capsă de sus îi fu ușor. Nasturii îl desfăcu mai greu, mai ales pentru că el îi frământa sinii și, cu limba lui cu gust de ciocolată, făcea dragoste cu gura ei. Miria de plăcere ori de câte ori pumnii ei se loveau de carnea rigidă, de dincolo de țesătura moale a pantalonilor. În sfârșit, termină și cu ultimul nasture. Își retrase mâinile.

– Mulțumesc, spuse el oftând ușurat. Vrei să-mi scoți și tricoul, te rog?

Harlan făcuse un duș înainte ca ea să pună stăpânire pe baie pentru a se răsfăța în voie în apa cu spumă. Leșise afară îmbrăcat în jeansi, parcă lipiți de corpul lui suplu, și un tricou, bine întins peste pieptul musculos și umerii largi. Acum, prin materialul subțire, Sage îi văzu sfîrcurile mărite. Imaginea pieptului său gol reușea întotdeauna să smulgă un răspuns din adîncul ființei ei.

Apucă marginile de jos ale tricoului, le ridică spre mușchii fermi, peste vârtejurile de păr maroniu, și apoi i-l trase peste cap. Părul îi reveni la loc ușor încîlcit. Cîteva șuvițe îi atîrnau peste sprîncene.

– Așa e mult mai bine, șopti el, strîngînd-o în brațe, apropiînd piepturile lor goale.

Sărutul dură o eternitate și o făcu pe Sage să aibă o și mai mare poftă de mîngîierile lui. Se mișcă lipită de pieptul lui, desfătîndu-se cu atingerea senzuală a părului de pe corpul lui pe plelea ei catifelată. Contactul îl stîrni sfîrcurile. El observă imediat și le mîngîie ușor, mai întîi cu vîrfurile degetelor, apoi cu

buzele care îi hoinăreau în jos pe corp.

Harlan se așază din nou pe scaun și îi sărută burta, buricul și fiecare șold. Trăgându-se în spate, îl studio câteva clipe petecul de păr dintre coapse, apoi își trocu degetele prin el.

Inima lui Sage bătea să-i spargă pieptul. Totul se întunecă în fața ei, de parcă câmpul periferic al privirii ei s-ar fi concentrat într-un singur punct luminos în care se aflau Harlan, ea și flacăra unei singure luminări.

Cînd buzele lui atinseră cuibul arcuit, Sage scoase un sunet înăbușit și își înfipse degetele în părul lui. Plăcerea provocată de săruturile lui dulci era atît de copleșitoare, încît deveni de nesuportat.

Harlan căzu în genunchi. Separă tandru carnea fragedă, apoi îi făcu ceva minunat cu gura lui.

Țipătul ei slab era unul de dorință și îndoială. Bienzații, cum nu mai trăise pînă atunci, îi străbătură tot corpul. Și, în timp ce o făcură să tremure de un extaz sălbatic, am ploarea lui o sperie.

Se îndepărtă de Harlan și se aruncă pe pat cu fața în jos, ascunzîndu-și chipul între perne. Degetele apucară cearceaful pentru că spasmele nu se mai opreau. Se rostogoleau prin ea ca valurile unei mări agitate. Și nu-și putea opri gîfiielile scurte, rapide.

Salteaua se lăsă în jos sub greutatea lui Harlan. Își puse o mîină pe ceafa ei.

- Ce s-a întîmplat, Sage? De ce ți-e frică?

Ea se întoarse pe spate, încă respirînd greu, încă roșie în obraji, încă răscolită. Dar era în joc mîndria ei.

Nu mi-e frică de nimic.

– Atunci, de ce nu te-ai lăsat să termini?

Rușinată, întoarse capul. El o prinse de bărbie și o făcu să se uite la el.

– Vibrai de dorință. Erai atât de aproape. Am simțit. De ce nu ți-ai dat drumul? Ochii lui cereau un răspuns.

– M-a surprins, replică ea cu voce groasă.

– Cu Travis n-ai făcut așa ceva?

Ideea i se păru dezgustătoare. Clătină din cap cu vehemență.

– Tipu', fie că-i un mare idiot, fie homosexual, mormăi el. De ce n-ai făcut dragoste cu Travis, Sage? Cu nici un alt bărbat? Sînt convins că mulți au încercat.

– Da, mulți au încercat.

– Atunci, de ce?

– Nu știu, Harlan. Nu mă mai cicăli.

El îi luă capul între mâini.

– Ascultă-mă. De două săptămîni mă chinui să mă port decent cu tine. Nu mi-a fost ușor. Tot ce faci, tot ce spui, fiecare mișcare a capului și fiecare zîmbet și expresie a feței mă fac să mi se întărească. Iar acum, fir-ar să fie, cred că am dreptul la un răspuns la o întrebare simplă.

Sage era ea însăși încă foarte excitată. Iar cuvintele lui erotice nu o ajutară să-și revină.

– Nu e o întrebare simplă, Harlan. E complexă. Nici eu nu știu răspunsul.

– Eu bănuiesc însă. N-ai dat posibilitatea nici unui bărbat să facă dragoste cu tine pentru că ți-a fost frică că-l vei dezamăgi și te vei dezamăgi și pe tine

Însă!

Ea îl privi mirată.

– De unde ai mai scos-o și pe asta?

– Ai auzit toate poveștile despre succesul la femei al fraților tăi. Știai că nu-i poți întrece în acest domeniu, decât dacă te transformi într-o tîrfă în călduri.

– Ce explicație idioată!

– Poate. Însă cred că am dreptate. Ai ajuns la concluzia că sexul este o activitate în care nu are sens nici măcar să încerci să fii la fel de grozavă ca și el.

– Niciodată nu mi-au trecut prin cap asemenea năzbitii.

– Sînt sigur. Totul se află în subconștientul tău. Ei bine, ascultă-mă. Îi strînse mai tare capul în mîini. Se întinse peste ea, punîndu-și un picior între ale ei, țesătura pantalonilor apăsînd-o teribil de aspru și plăcut în același timp. Aici sîntem doar noi doi, Sage. Nu voi prezenta nimănui o dare de seamă asupra comportării tale. Nu trebuie să-mi demonstrezi absolut nimic, Sage. Știu că și tu ești capabilă să te înfloribinți dacă ți-ai da odată drumul. Dar dacă nu vrei, și așa e bine. Nu-mi voi schimba părerea despre tine. Știi bine că te doresc enorm, dar depinde de tine. Cum să fii? Ce anume ai vrea să faci?

– Vreau... tăcu, incapabilă să continue.

– Ce? Spune la ce te gîndești. Măcar o dată fii Bago, femeia, fără să-ți mai faci probleme de ce se apleacă de la Sage Tyler, fiica lui Bud și Laurie, sora mai mică a lui Chase și a lui Lucky.

Ea respiră adînc de cîteva ori, apoi spuse repede:

- Vreau să mă atingi.

- Unde?

- Peste tot.

- Mai precis.

- Adică să pronunț cuvintele?

- Adică să pronunți cuvintele.

Sage o făcu. Ochii lui se întunecară de patimă.

- Și? spuse el cu voce gîtuită.

- Cînd mă săruți...

- Da?

- Ia-mi toată gura. Devorează-mi-o de parcă ar fi
ultimul tău prînz.

- Sună bine pînă aici, șopti el cu voce joasă.
Continuă.

Senzualitatea îi pompa prin vene ca un drog
puternic. Nervii îi erau întinși, furnicînd-o delicios.
Plutea debordînd de pasiune, simțindu-se minunat de
vie.

- Vreau să-mi plimb mîinile peste tot corpul tău
frumos. Vreau să te strîng în brațe pînă nu mai poți
respira. Vreau să fii din nou în mine, Harlan.

El fluiera încetîșor.

- Pentru o începătoare, vorbești al naibii de bine,
Miss Sage.

Primul sărut înflăcărat o făcu să-și pună în practică
cuvintele îndrăznețe. Își vîrî mîinile în jeanșii lui și îi
cuprinse fesele.

Scoțînd un sunet jos, avid de dorință, Harlan se
rostogoli într-o parte și-și trase jos jeanșii. Pieptul i se
ridica și cobora rapid cu fiecare respirație, dar o lăsă
pe ea să facă următoarea mișcare.

Ochii ei îi examină trupul. Curioasă, îi atinse un sfirc cu un deget. Harlan își ținu respirația, dar nu o grăbi.

Sage își aplecă capul pe pieptul lui și își apăsă gura de mugurul ridicat, apoi își trecu limba peste el. El îi murmură numele și-și îngropă degetele în părul ei. Ea cedă fiecărui capriciu și, dădu viață fanteziilor păstrate în secret de atâtea săptămîni. Gura îi valsă pe pieptul lui, sărutînd la întîmplare, mușcînd în joacă, lingînd ușor, sugînd cu tandrețe.

Cu cît îl ațîța mai mult, cu atît era mai lacomă. Îngenunchind lîngă el, își puse palmele pe coapsele lui, sărutîndu-i coastele. Își înfipse limba în misterul pufos din centrul lui.

Harlan gîfîl, rostîndu-i numele și îl înfășură părul în jurul degetelor.

Sage își frecă fața de căldura din jurul sexului lui și atinse ușor cu buzele vârful catifelat.

– Mor, iubito, gemu ei, trăgînd-o sus, pecetluindu-și gurilo cu un sărut sălbatic, nesățios. Ea îi frecă între coapse bărbăția. Harlan își ridică capul, privind-o pierdut. Va trebui să o faci mai încet. Nu are rost să ne grăbim, doar dacă arde hotelul. Nu vreau să te doară din nou.

– Nu o să mă doară. Te rog, Harlan. Acum.

Cu tot îndemnul ei, Harlan o penetră încet, cu blîndețe, și lotuși ferm.

– Ești așa de umedă. Oftă, cufundîndu-se în ea. Doamne, te simt așa de bine.

– Și eu.

Își zîmbiră în timp ce el se împinse și mai adînc.

- Simți?
- Îhm. Da.
- Și acum?

Închizînd ochii, Sage murmură un „da” incoerent.

- Bine. Acum, trage-ți în sus genunchii. Așa. Ah, Sage.

În cîteva clipe uită propriul sfat de a nu se grăbi. Sage nu i-l reaminti ci îi întîmpină dornică fiecare izbitură. Golindu-și mintea, se lăsă desfătă de senzațiile tulburătoare, savurîndu-le înfometată.

Îl trase în ea cu corpul, mintea și sufletul ei pînă cînd formară o singură ființă.

Cînd extremitățile începură să-i vibreze în felul acela pe care acum îl recunoștea, nu se mai luptă, ci îl strînse pe Harlan mai lare. Se concentrează asupra trupurilor lor înlănțuite, în frecare și arșiță, la mișcările lui care pulsau și dăruiau, pînă cînd se topi în gingășia și scăpărarea eliberării finale.

Peste cîteva minute, Harlan vru să se întoarcă într-o parte. Ea șopti:

- Nu pleca.

Rămînînd în aceeași poziție intimă, el se lăsă pe spate, aducînd- o după el, lipită de trupul și fața lui.

- M-ai convins să rămîn.

Își zîmbiră și se sărutară ușor, tandru, apoi ea își cuibări capul la gîtul lui.

- Harlan?
- Hmm?
- Mulțumesc.
- Mi-a făcut plăcere.

Sage zîmbi cu buzele lipite de pielea lui fierbinte.

- Harlan?

- Hmm?

Nimic. Îți spuneam doar numele cu voce tare.
Oftind adînc, mulțumită, închise ochii și adormi.

În dimineața următoare, cînd Sage intră plină de energie în cameră, Harlan era în pat, întins pe spate, cu mîinile sub cap.

- Deci te-ai trezit, în sfîrșit, spuse ea zîmbindu-i fericită.

- Unde ai plecat? Începusem să-mi fac probleme.

- M-am trezit devreme și nu mi-am mai găsit locul. Am așteptat să te scoli, dar cum n-ai făcut-o, am plecat să cumpăr gogoși fierbinți și cafea, așa cum îți place ție.

Puso pe masă două pachete albe, lîngă resturile de la cină și lumînarea care arsese toată noaptea, în timp ce ei făcuseră dragosle. Ațipiseră și se treziseră să facă din nou dragoste de atîtea ori că Sage le pierduse numărul.

Venind spre pat, Sage se aplecă peste el și-i mîsură pe frunte, pe șuvițele de păr blond, apoi pe gura. Ridicînd cu degetele un colț a cearceafului, aruncă o privire dedesubt.

- Vai, Harlan, ești gol! Ce desfrînat.

- Țasta-i un cuvînt elegant pentru excitat?

- Doar ai fost la colegiu. Știi ce înseamnă desfrînat.

- Și tu știi ce înseamnă excitat. Vino aici. Mîrîind în joacă, o apucă de mîini și o trase peste el. Sage se prefăcu că-l rezistă, apoi se lipi de el, modelîndu-și corpul moale după cel puternic.

- Iar? șopti ea seducător. Credeam că dacă o faci prea des ajungi să orbești.

- Orbești doar dacă nu o faci destul de des.

- Vai de mine. Păi, nu putem permite să se întîmple așa ceva, nu? spuse ea frecîndu-și gura de a lui.

Între săruturi înfocate, își scoase hainele de pe ea și rămase întinsă deasupra lui, atîngîndu-și pielea de piele, cea acoperită de păr de cea netedă, virilitate masculină de feminitate. Sage tresări, surprinsă, cînd el își coborî mîinile pe șezutul ei pînă la coapse, despărțindu-le, ridicînd-o ușor pentru a-l încăleca.

- Nu știu ce să fac, spuse ea cu neliniște sinceră.

- Ba da, știi.

- Așa? Făcu o mișcare care aduse o sclipre în ochii lui.

- Îhm, se chinui el să spună. Exact așa.

După ce se termină, Sage rămase pe pieptul lui, abia respirînd, ca victima unui naufragiu, dusă la țarm de valurile mării.

Harlan o îmbrățișă cuprinzîndu-i cu brațele talia. Expresia feței îi era blîndă și plină de afecțiune.

- Cine mai are nevoie de fantezii cînd ești tu prin preajmă, Sage?

- Și tu mi le-ai îndeplinit pe toate.

- Toate?

- Păi, ar mai fi una...

Harlan îi prinse câteva şuvițe de păr și îi ridică capul de pe pieptul lui.

– Ei?

– Pot să te spăl pe spate când faci duș?

Pe fața lui se așternu un zîmbet isplitor.

– Miss Sage, poți să speli tot ce-ți dorește inima.

Sage ieși prima de la duș lăsîndu-l pe Harlan să se bărblerească. Fredonînd, adună de pe jos hainele împrăstiate în jurul patului și se îmbracă din nou. Tocmai turna cafeaua cînd Harlan își făcu apariția, încheindu-și blugii.

– Mă tem că s-a răcit deja cafeaua, se scuză ea, întinzîndu-i o ceașcă.

– A meritat. Prefer oricînd dragoste fierbîntă în locul unei cafele fierbinți.

Ea zîmbi sfioasă.

– Sînt ferm convinsă.

O sărută înainte de a sorbi din cafeaua călduță.

– Gogoșile sînt încă proaspete, îi spuse ea. Potîm.

I-o vîri în gură. El mușcă o bucată apoi, cu gogoșă în mină, arată spre grămada de hîrtii de pe masă.

– Astea ce sînt?

– Înainte de a ieși afară, am aruncat o privire asupra revistei de afaceri din oraș pe care am găsit-o în hol cînd am venit. Am găsit câteva articole inter-

esante, așa că am făcut o listă cu posibili clienți.

– Foarte bine, spuse el, urmărind cu ochii numele celor trecuți pe listă.

Cu ceva ce semăna a venerație, Sage îi evalua, visătoare, trăsăturile feței, când îl văzu oprindu-și ochii asupra unuia din numele de pe listă. Se opri din mestecat și rămase cu bucata de gogoasă în gură câteva secunde, înainte să o înghită.

– Șterge penultimul nume de pe listă. Lăsă jos repede bucata de hîrtie.

Ea o ridică și citi numele.

– Ce ai împotriva lui *Hardtack and Associates*?

– Ce importanță mai are un nume? Sînt o mulțime de companii trecute pe lista aceea.

Ea îl privi perplexă. Harlan își pusese jos cafeaua și restul de gogoasă și se mișca agitat prin cameră, apucînd diferite obiecte, apoi lăsîndu-le jos la fel de repede. Nu-l mai văzuse niciodată purtîndu-se așa. Părea încordat ca un animal în cușcă.

– Harlan? De ce te-a supărat așa de mult acel nume?

– Nu sînt supărat.

– Nu mă minți, strigă ea. Văd că ești. Știi ceva despre Grayson Hardtack, de care ar trebui să flu și eu încunoștințată?

– Las-o baltă, O.K.? Șterge-i numele de pe listă și totul va fi în regulă. Omite-i numele.

– Fără nici o explicație, de ce aș face-o? Nici nu mă gîndesc. Conform articolului scris despre el, e băgat în toate afacerile orașului. Este exact clientul de care avem nevoie.

El se răsuci ca să o privească. Trăsăturile îi erau încordate și dușmănoase.

- Scutește-te de oboseală, Sage. Hardtack nu te-ar primi niciodată, dacă ar ști că lucrez cu tine. Crode-mă.

- De ce?

- Mă privește.

- E o problemă personală?

- Poți să-i spui și așa.

- Ce fel de problemă? V-ați certat?

- Las-o baltă, Sage.

- De ce te-ai certat cu Hardtack? insistă ea.

Harlan își mușcă buza de jos. Când se holări să-i răspundă, îi vorbi scurt și răspicat.

- Un timp am avut ceva ce-i aparținea.

Sage medită la explicația lui dar nu pricepu nimic.

- Vrei să spui că ai furat ceva de la el?

Enervat de insistențele ei, Harlan își trecu degetele prin păr.

- Ți-am zis să o lași baltă.

- Nu, pînă nu primesc un răspuns de la tine, Harlan. Ce-ai avut ce-i aparține lui Hardtack?

O străfulgeră cu o privire rece, pătrunzătoare.

Soția lui.

15

Sage întorcea nervoasă paginile revistei, fără să rețină nici un cuvânt. Biroul directorilor executivi de la *Hardtack and Associates Incorporated* era auster și ultramodern, cu pereții tapetați, mai ales în negru și gri, cu nuanțe de maron.

O privi pe furiș pe secretara lui Grayson Hardtack. Femeia-îi acordă un zîmbet de plastic.

– Sînt sigură că nu mai aveți mult de așteptat, Miss Tyler.

Buzele purpurii, creionate cu grijă, abia dacă se

mișcară. Nici o rafală de vînt nu i-ar fi deranjat părul bine dat cu spray, care avea aceeași culoare ca și peretele din spatele ei.

- Mulțumesc.

Sage parcă stătea pe cuie. În fiecare secundă se aștepta ca Harlan să năvălească prin ușile lăcuite și să o acuze că-l păcălise. Pentru că exact așa făcea acum și, pe măsură ce minutele treceau, era tot mai nervoasă.

După cearta lor de acum două zile, cînd lansase bomba cu soția lui Hardtack, s-au mutat din hotelul luxos în altul pe măsura bugetului lor. Deși banii erau pe terminate, Sage își luă camera ei. Și își petrecuse cea mai mare parte a acelei zile încuiată înăuntru, singură.

So mustrase ore în șir, dar apoi ajunsese, în sfîrșit, la o concluzie: trebuia să-și lase deoparte sentimentele. Misiunea pe care și-o alesese era mult mai importantă. După ce luă această hotărîre, se duse la ușa lui Harlan și bătă.

El nu se grăbi să deschidă. De fapt, se mișcase îngrozitor de încet. Trase de ușă, se sprîjini de ea și așteptă, lăsînd-o pe ea să vorbească prima.

- Am dat cîteva telefoane, spuse ea cu răceală. Avem întîlnire cu oamenii aceștia mîine dimineață. Îi pun în palmă o listă cu nume. El o privi. *Hardtack and Associates* nu era pe ea.

- În regulă.

- Te mai interesează să lucrezi cu mine la această problemă? Întrebă ea, jîlnoasă.

- Tu ești cea care s-a supărat, nu eu.

- Am fost doar șocată că ai avut de-a face cu soția altui bărbat.

El își dădu ochii peste cap și îi aruncă o privire sfioasă care o făcu și mai furioasă. Cum de îndrăznește o face pe ea să se simtă vinovată? Nu ea era cea care avea un trecut dezgustător și dubios.

- Dar asta nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat aici și acum, cu noi doi, spuse el.

- Greșești, Harlan. Tot ce aparține trecutului cuiva este important și hotărârilor. Trecutul nostru ne face ceea ce sîntem astăzi.

Harlan clătină trist din cap.

- Dacă crezi în așa ceva, Sage, eu nu sînt bărbatul potrivit pentru tine.

Într-o fracțiune de secundă, Sage își aminti tot ce făcuseră în pat, tot ce o învățase, felul în care o antrenase ca să le producă maximum de plăcere amîndurora. Rușinea îi îmbujoră obrajii, dar ochii îi rămaseră necliniți.

- Ce bine pentru tine că ți-ai dat doar acum seama, după ce m-am culcat cu tine.

Plecase mîndră și-și petrecuse noaptea în camera ei, singură, simțindu-se mizerabil, deja fiindu-i dor de el și urîndu-se pe sine și pe el din această cauză. În timpul întîlnirilor cu oamenii de afaceri care au avut loc în zilele următoare, se purtasera respectuos unul cu celălalt și reușiseră cu succes să pună capăt dușmăniei dintre ei. Fiecare își juca rolul în prezentarea produsului lor, așa ca înainte.

Majoritatea vicepreședinților răspunzători de una sau de alta i-au trimis la plimbare într-un mod cît mai

politicos. Au promis să-și amintească de *Compania de Foraj Tyler* și să ia legătura cu el cândva, în viitor, ceea ce, probabil, nu se va întâmpla niciodată.

În dimineața aceea, după încă o întâlnire fără nici un rezultat, s-au reîntors la hotel, descurajați și doprimați. Sage îi spuse lui Harlan:

– Dacă nu vrei să pleci nicăieri, aș dori să iau mașina în după-amiaza asta să-mi aranjez undeva pârul și unghiile.

El se alertă imediat.

– Întotdeauna ți le faci singură.

– Și așa și arată.

El o săgetă cu o privire aspră și dură. Ea încercă să nu se lase intimidată.

– În regulă, spuse el, în cele din urmă. Totuși, înainte de a pleca, luă de pe bancheta din spate dosarul cu schițele și desenele lui.

– La revedere.

– La revedere.

Sage se îndepărtă destul de mult, apoi își viră mîna sub scaunul din față și scoase un alt dosar cu copii ale schițelor, făcute cu o săptămînă în urmă, cînd avusese acces la ele. Desenele erau mult micșorate, dar ușor de înțeles. Dacă Harlan se hotăra să plece, nu voia să se trezească cu mîna goală. Datorită ultimelor evenimente, se bucura că fusese prevăzătoare.

Din fericire, Harlan fusese la fel de prevăzător ca și ea, însă în altă privință și acum se simțea mulțumită. De fiecare dată cînd făcuseră dragoste, eficient și hotărât, Harlan o protejase să nu rămînă însărcinată.

Alindindu-se la mîngîierile lui tandre și pasionale, îi

apărură lacrimi în ochi, așa că clipi des, înainte ca formidabila secretară a lui Hardtack să le poată observa.

Nu fusese o surpriză pentru Sage că Harlan avusese și alte legături sentimentale. Era mereu ademenit cu priviri așijătoare și invitații tăcute.

Oriunde ar fi mers, Sage era conștientă de interesul pe care îl provoca în rîndul femeilor. Cu unul din zîmbetele lui dezarmante putea zăpăci o casieră eficientă. O căutătură pătrunzătoare putea transforma o chelneriță certăreață într-o domnișoară simpatcă. Un tras cu ochiul șmecherește o putea face pe cea mai obișnuită femeie să zîbească radioasă, ca o regină a frumuseții. Harlan Boyd avea un efect impresionant asupra femeilor.

Și se pare că doamna Grayson Hardtack nu era o excepție.

Harlan avusese o aventură cu ea, probabil cînd lucrase pentru Hardtack. Acesta aflase și se dezlănțuise iadul. Bineînțeles, Sage făcea doar presupuneri, dar era convinsă că avea în mare parte dreptate.

Ceea ce o durea cel mai mult, era că Harlan încă nu trecuse peste acest episod din viața lui. Indiferent ce se urzise între doamna Hardtack și el, încă nu se terminase în ce-l privea pe el.

Încă o mai iubea? Și dacă nu, atunci de ce se purtase așa de ofensat? Ar fi putut să ridă și să-l spună: „Mal bine du-te singură la întîlnirea aceea, Sage. Vezi tu, doamna Hardtack n-a fost prea discretă cu infidelitățile ei. Hardtack s-a înfuriat și, știu

cum merg lucrurile astea”.

Dar el nu se comportase ca și cum ar fi fost vorba de o afacere trecătoare, fără complicații emoționale. Se mișcase înapoi și încolo prin cameră ca o marionetă manevrată de un păpușar beat. Personalitatea lui suferise o schimbare radicală. Ca să se poarte atât de irațional, însemna că pentru el legătura lor nu luase sfârșit.

Oare câte aventuri sentimentale neîncheiate avea Harlan în trecutul său? Zece? Douăzeci? Oricare ar fi fost numărul, se mai putea adăuga una, își zise Sage, cu un sarcasm usturător.

Îi spusese că este un expert care rezolva problemele altora. Ea nu era decât o altă problemă pe care el o descoperise. O virgină frustrată, a cărei mândrie fusese adânc rănită și avea o nevoie disperată de înțelegere sexuală. Nici dacă ar fi dat un anunț la ziar nu și-ar fi putut face o reclamă mai grozavă.

Harlan, dotat cu echipamentul necesar și pricepere în a-i rezolva problema, reacționase la cererea ei tactic. Îi făcuse cunoscută propria ei senzualitate și o scăpase de încordarea de a și-o exprima. Acum, că îi demonstrase cât de dezlănțuită putea fi în pat, va considera rezolvată problema ei și va pleca mai departe, gata să abordeze dilema altuia.

Se întrebă dacă își va lua rămas bun de la ea, dacă o va înșelînța de plecarea lui. Sau se va trezi într-o dimineață și va observa că el plecase deja? Probabil a doua variantă. Nu și-l putea imagina într-o scenă de despărțire tristă și cu multe lacrimi. Indiferent cum va fi această scenă, îi va frânge inima.

Se îndrăgostise de un ticălos.

– Domnișoară Tyler?

Sage tresări și reveni imediat în prezent.

– Da?

– Domnul Hardtack vă poate primi acum.

– Mulțumesc.

Își luă poșeta și dosarul de pe sofa și o urmă pe secretară de-a lungul unui acru de podea din marmură lustruită, printr-o ușă înaltă cît peretele, în sanctuarul lui Hardtack.

Austeritatea lui era parțial atenuată pe marginile laterale acoperite de covoare orientale care formau insule prețioase și scumpe. Un perete întreg era doar din sticlă oferind o priveliște spectaculoasă asupra zgîrie-norilor din Dallas. Pentru că se informase în prealabil, Sage știa care din acele clădiri îi aparțineau lui Hardtack. Imensitatea bogăției și puterii lui o intimidă pentru o clipă. Ce căuta ea în acest templu al comerțului?

Ei și, de ce nu? argumentă o voce dinăuntru ei. Orgoliul familiei ieși la iveală. Era un Tyler. Familia Tyler era la fel de grozavă ca oricare altcineva.

Îndreptîndu-și umerii, se apropie de masă și întinse mîna. Un bărbat robust, încărunțit, îmbrăcat impecabil într-un costum elegant, se ridică puțin de pe scaun și îi strînse mîna peste masă.

– Bună. Mă numesc Sage Tyler. Vă mulțumesc că ați acceptat să vă întîlniți cu mine în această după-amiază.

– la loc, domnișoară Tyler. În timp ce Sage se așeza, secretara îi întinse lui Hardtack o foaie de hîrtie. El o cili, apoi dădu din cap. I-ai spus asistentel

mele că dorești să mă vezi în legătură cu ceva urgent și personal.

Hardtack era un bărbat trecut de cincizeci de ani, lat în piept și cu o burtă respectabilă, deși era formată mai mult din mușchi decât din grăsime. Nasul îi era mare și borcănat și avea rumeneala din obraji a unui om căruia îi place să bea câte un pahar la intervale regulate, în decursul unei zile. Avea un obicel pe care se străduia să și-l stăpânească, de a privi pe sub sprâncenele groase și argintii.

Sage, șocată de propria-i cutezanță, afirmă cu îndrăzneală:

– Am mințit, domnule Hardtack. Am venit aici să vă vînd ceva.

El rămase surprins de candoarea ei. O studie un moment. Apoi se așează mai bine în scaunul de piele, își încrucșă mâinile peste stomac și rîse amuzat:

– Ei, al tupeu, domnișoară Tyler. Ia să vedem cu ce faci comerț? Mi-a expirat abonamentul la programele de televiziune?

Nesigură de cît îl va ține buna dispoziție, îi zîmbi din nou și deschise dosarul pe marginea mesei.

– Vreau să vă prezint un nou sistem de irigare. Am aici desenele.

El nici măcar nu privi la desenele lui Harlan. Nu privi la nimic altceva decât la punctul dintre ochii ei.

– Domnișoară Tyler, sînt un om ocupat. Am o armată de angajați care se ocupă în locul meu de mii de probleme.

– Știu asta, spuse ea repede, simțind că e pe cale să o dea afară. Dar am întîlnit atît de mulți vineproședini și directori tineri, toată săptămîna. Ei

sînt mult mai interesați să rămînă la bugetul pe care îl au, decît să facă o investiție. Nimeni nu vrea să tulbure apele unei corporații în aceste vremuri dificile, așa că nimeni nu ia nici o decizie. M-am gîndit să vin direct la omul cel mai important, cel care semnează cecurile și cel care ia și hotărîrile. M-am săturat să tot fiu trimisă de la un subordonat la altul.

Cîteva clipe interminabile, el se holbă la ea, apoi își consultă ceasul de la mînă și spuse:

– Ai cinci minute la dispoziție.

Sage împinse spre el dosarul cu schițe, în timp ce ridica în slăvi reputația *Companiei de Foraj Tyler*. La cîteva secunde după ce ea se opri, el o întrerupse.

– Cunosc reputația familiei tale în domeniul petrolului. Spune-mi ce ai de vînzare și de ce ar trebui să cumpăr.

– Ați semnat deja un contract pentru sistemul de irigare de la Shadow Hills?

Defrișarea abia începuse pentru cartierul care urma să se construiască la nord de Dallas. Sage citise că atunci cînd va fi gata, se va întinde pe mai mulți kilometri pătrați, va avea un teren de golf, un teren de polo, pistă de aterizare, un centru comercial, un club elegant și case obscen de scumpe.

– Nu, nu-mi amintesc să o fi făcut, îi spuse el.

– Aș vrea să ne dați posibilitatea să licităm pentru obținerea acelui contract. Avem exact ce vă trebuie.

– Referințe ai? Cine mai folosește sistemul vostru?

– Nimeni. Dacă îl cumpărați, veți fi primul nostru client.

Nu voia să-și înceapă cariera cu o minciună. Chiar dacă ar fi fost tentată să o facă, Hardtack ar fi aflat. Îl

privi drept în ochi, așteptînd să-l spună că nu-l interesează și apoi să-i facă semn secretarei să o conducă afară.

Însă el spuse:

- Te ascult.

Sage începu să explice, turuînd tot ce-l auzise pe Harlan spunîndu-le celorlalți potențiali clienți.

- Putem instala stropitori deasupra pămîntului și, de asemenea, putem construi un sistem subteran de irigare. Și o putem face mult mai ieftin decît altă companie, pentru că avem echipamentul necesar, jvile și pompele pe care nu le mai folosim de cînd a n prăbușit piața petrolului.

El studie desenele mult mai mult timp decît îndrăznise ea să spere. De fapt, le studie pe fiecare cu foarte mare atenție. Fără să-și ridice capul, o întrebă privind-o pe sub sprîncene:

- Cine a făcut desenele astea?

- Designerul nostru, replică ea în doi peri. Frații mei se vor ocupa de producerea și instalarea sistemului.

- Hmm.

Deși era foarte curioasă să afle dacă Hardtack ar reacționa la auzirea numelui lui Harlan la fel de violent, pe cît reacționase acesta la numele lui, Sage nu îndrăzni să-și asume acest risc. Hardtack era o yansă mult prea importantă, pentru a-i da cu piciorul. Un contract semnat cu el va aduce după sine o mulțime de alte contracte. Ar putea să-l ofere credibilitate *Companiei de Foraj Tyler*, mai mult decît oricine altcineva.

Asta fusese principalul motiv pentru care dorise să

se întâlnească personal cu el. Celălalt era că dorea să știe cum arată soțul înșelal.

– Le păstrez, spuse el brusc, adunînd desenele.

– Ăăăă... în regulă, se bîlbîi ea. Va trebui să-l pună imediat pe Harlan să-și ceară o diplomă de inventator.

– Aș dori să le studiez mai atent și să discut cu cei care se pricep.

– Firește.

– Cum voi putea lua legătura cu *Compania de Foraj Tyler*?

Inima îi bătea să-l spargă pieptul. După alîtea dezamăgiri, nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Deci vă interesează.

– Voi fi sincer cu dumneata. Un sistem de irigare pentru Shadow Hills nu este o problemă urgentă. Cineva din corporație, al cărui nume nici nu-l cunosc, ar putea cumpăra oricînd așa ceva dintr-o mie de alte surse.

– Dar nici unul nu va avea...

– Scutește-mă de reclamă. Am auzit-o. Își îndreptă degetul arătător spre ea. Îți ofer un sfat pe gratis. Învață cînd să-ți ții gura, domnișoară Tyler.

– Da, domnule, spuse ea sfioasă. Și altcineva îi spusese de curînd că vorbea prea mult.

– Vreau să spun că nu mă interesează așa de mult acest produs, pe cît mă interesezi dumneata. Ți-a trebuit mult curaj ca să vii astăzi în acest birou. Îmi place să răsplătesc oamenii care știu să-și asume riscuri. Și, de asemenea, îi admir pe cei care nu-și pierd vremea degeaba, ci merg drept la țintă. Își verifică ceasul. Ai depășit cu treizeci de secunde timpul acordat. Lasă numărul de telefon secretarei

mele. La revedere.

- La revedere și mulțumesc.

Sage se ridică și îi strânse mîna, plină de încredere în sine. Dar, pe cînd se pregătea să plece, se opri brusc. Pe peretele din spate, pe care nu-l văzuse pînă atunci, era un portret-fotografie reprezentînd o femeie frumoasă.

Valuri de păr blond îi încadrau chipul luminos. Era îmbrăcată într-o rochie de seară, cu paiete, care îi scotea în evidență silueta perfectă. Se afla în capul unei scări care cobora în spirală, cu mîna plină de bijuterii sprijinindu-se neglijent de balustrada sculptată. Pietre prețioase îi străluceau la urechi și la gît. Arăta extrem de cochetă și elegantă.

- Cine e?

Din spatele ei, Hardtack îi replică:

- Soția mea, Marian.

Marian.

- E frumoasă.

- Da, este.

Sage zîmbi strîmb, apoi ieși afară din birou. După ce se opri la masa secretarei pentru a-i lăsa numărul de telefon al companiei, plecă.

În drum spre ascensor, ar fi dansat pe coridor, ar fi cîntat în gura mare și ar fi sărit într-un picior de bucurie, dacă Marian Hardtack nu ar fi fost una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată.

Grayson Hardtack o urmări pe tînăra femeie ieșind

din biroul lui. Îi dădu timp să discute cu secretara, înainte de a vorbi cu ea la interfonul de pe biroul lui.

– Dă-mi-l pe Harry, te rog.

– Da, domnule. A sosit persoana cu care aveți întâlnire la trei treizeci. Să o trimit înăuntru?

– Peste cinci minute.

– Da, domnule.

Așteptînd, se uita fix la portretul de pe perete. Nu așteptă mult. La telefon se prezentă Harry, unul din agenții de securitate care patruleau prin clădirea cartierului central al *Hardtack and Associates*.

– Harry, urmează să coboare o tină. Blondă. Talor negru. Drăguță. Picioare frumoase.

– O văd, domnule. Tocmai iese din ascensor.

– Urmărește-o cîteva zile. Voi aranja să-ți țină locul cineva. Vreau să știu unde merge, cu cine se întâlnește, tot ce poți afla despre ea. Să-mi dai raportul peste șaptezeci și două de ore.

– Da, domnule.

Își plătea bine oamenii și îi angaja doar pe cei mai buni. Știînd că ordinul lui va fi executat cu cea mai mare grijă și în mare secret, Hardtack se întoarse la desenele de pe masă. Ar fi putut jura că erau făcute de un proiectant, ale cărui lucrări le cunoștea.

Cînd secretara îl introdusese pe următorul vizitator, el privea încă încruntat la foile de hîrtie împrăștiate pe masa de obicei ordonată și imaculată.

16

- Sage vine acasă mâine, -puse Chase.

Marcio ridică privirea de la farfuria cu *lasagna*. Ea și Chase luau o cină liniștită acasă. Jamie dormea într-un leagăn portabil care se afla lângă ei.

- Ți-a telefonat?

- A sunat în această după-amiază din Dallas.

- Credeam că sînt undeva prin Sudul Texasului.

- Acolo nu au avut noroc. S-au întors și au pornit-o spre Dallas cu o nouă strategie de sondare a pieței. Îl povestii lui Marcie ce-i spusese Sage la

telefon. E atât de entuziasmată. După câteva zile în Dallas a reușit să alcătuiască o listă de șase potențiali clienți care sînt aproape siguri.

– Asta înseamnă că a făcut o treabă extraordinară!

– Și eu l-am spus-o.

Marcie îi zîmbi fericită.

– Foarte bine, Chase. Are nevoie să o audă de la tine. A pomenit de Harlan?

– Ne-a sunat de – cîte ori? – trei sau patru ori de cînd a plecat. E prima dată cînd i-a pomenit numele. M-a întrebat dacă eu și Lucky îl vom lua la bătaie dacă se va întoarce și el cu ea.

– Ținînd seama de ce s-a împlîplat, cred că a fost o întrebare logică.

Chase se încrunță. Pacea nu se restabilise complet între ei după cearta de acum două săptămîni.

– Nu ne poți condamna că am vrut să ne protejăm sora, Marcie. Am fi făcut-o pentru oricare membru feminin al familiei.

– Admir faptul că te simți răspunzător pentru noi. Dar nu asta are importanță. Important e că dacă Sage s-a culcat cu Harlan, a făcut-o de bunăvoie și nu are nevoie să fie „protejată”. Lucky nu a cerut nimănui permisiunea înainte de a se îndrăgosti de Devon, deși atunci ea era încă căsătorită, legal, dacă nu și practic. Lucky a fost îngrozit cînd i-ai spus că vrei să te însori cu mine. Atunci erai într-o stare destul de labilă și încă foarte îndrăgostit de Tanya. Din punctul lui de vedere, ți-a dat un sfat înțelept. Însă tu ți-ai ascultat inima și te-ai căsătorit cu mine. Ai avut mai mare încredere în instinctul tău decît în al lui. Iadul, potopul sau propria

voastră mândrie încăpățînată nu v-au putut împiedica să vă îndrăgostiți de femeile de care v-ați îndrăgostit. De ce-ar fi Sage diferită de voi? Și ea e un Tyler. Își cunoaște inima mai bine decît oricine altcineva. Nu ai nici un drept să intervii.

– Vrem doar ca ea să nu sufere.

– Nici eu nu vreau așa ceva. Dar dacă suferă, n-ai fi putut s-o împiedici, indiferent ce-ai fi făcut. Se gîndi puțin privind vinul din pahar. Crezi că incidentul acela cu Harlan a fost izolat sau încă mai dorm împreună?

– Auzind-o astăzi, am avut impresia că s-a terminat între ei. A vorbit despre „camera lui Harlan”. Și ori de cîte ori a adus vorba despre el, ea a fost doar într-un context referitor la afaceri.

– Hmm.

– Pari dezamăgită. Crezi că are vreun viitor legătura dintre ei?

– S-au întîmplat lucruri și mai ciudate.

– Vorbești ca o femeie, bombăni Chase, exasperat. Ce-ți spune faimoasa ta intuiție feminină?

– Că e foarte inteligent, mai mult decît lasă să se vadă. Că nu se teme de o muncă grea.

– În ce privește femeile?

– Ah, în ce privește femeile. Își uni degetele arătătoare și se lovi ușor cu ele pe buze. Ei bine, așa cum a spus Devon, enervîndu-l pe Lucky, e un bărbat sexy și splendid. Ochii ei urmăriră privirea aspră pe care l-o aruncă Chase. Dar nu la fel de sexy și de splendid ca tine.

– Ei, lasă, bombăni el, liniștit într-un fel.

– Cred că a trecut printr-o experiență foarte

dureroasă. Încă mai fuge de ea. Ceva sau cineva l-a făcut să sufere foarte mult. De aceea rămîne mereu neatașat de nici un grup de oameni. Își are personalitatea sa, e prietenos, dar se ferește. Un observator, dar nu un participant direct.

– Și eu am băgat de seamă. Crezi că o femeie l-a făcut să sufere?

– E doar o bănuială.

– Ce fel de bănuială?

– Că a fost o femeie.

– Și eu m-am gîndit la același lucru. Sper că nu va pedepsi întreaga populație feminină, inclusiv pe Sage, pentru ce-a putut să-i facă o afurisită de femeie.

– S-ar putea să fie vorba exact de contrariul. Chase o privi ironic, așa că ea își expuse teoria. O astfel de durere poate fi provocată de o cruzime extraordinară sau de o sensibilitate extraordinară. Eu nu mi-l imaginez pe Harlan purtîndu-se crud cu cineva, dar tu?

– Nu, nici eu. Dar cine poate ști? Poate că încă nu ne-am dat seama de ce e în stare.

– Posibil, dar treci cu vederea un amănunt din caracterul său.

– Și anume?

– El a fost cel care s-a îngrijorat că poate Sage a rămas însărcinată, nu? Nu mi-ai spus tu că a recunoscut că s-a culcat cu Sage, înainte să-l învinovățească cineva? Mie nu mi se pare atitudinea unui om fără scrupule, care nu dorește decît să frîngă inima unei femei.

– Da, al dreptate. Dumnezeuule, spuse el, trecîndu-și

mîna peste față. Cred că nu putem face nimic decît să așteptăm și să vedem ce se va întîmpla.

– Începi să înțelegi.

– Așa că, înapoi la afaceri. Unde am rămas? Ah, da, Sage mi-a spus că Harlan vrea să se întoarcă și să instaleze un sistem. Vrea să pună la punct toate amănuntele, înainte să primim o comandă. Surioara mea trebuie să fie un grozav agent de vânzări, spuse el, zimbînd mîndru. Cine ar fi crezut că își va lua zborul și le va aranja pe toate?

– Eu, spuse Marcie, hotărîtă.

– Se pare că nu există nici o îndoială în privința primului cîtract. Sper din tot sufletul să fie așa. Pentru binele tuturor. Își dădu la o parte farfuria și ridică paharul cu vin. N-am uitat înțelegerea noastră, Marcie.

– Despre ce înțelegere vorbești?

– Oh, aceea...

De fiecare dată cînd aducea vorba despre ea, Marcie manevra cu pricepere conversația spre un alt subiect. De data asta, nu o va mai lăsa să o facă.

– Ne-ai ajutat enorm, Marcie și eu n-am uitat. Fără banii tăi...

Banii *noștri*. Au devenit și ai tăi cînd ne-am căsătorit.

Au fost banii tăi. Pentru care ai muncit foarte mult. Ți-am spus atunci că-ți voi da înapoi fiecare cent. Pînă în prezent, nu am reușit s-o fac. Dar dacă reușim să punem mîna pe unul din contractele despre care pîlăvrăgea astăzi Sage, îți voi da banii înapoi.

Ridicîndu-se de pe scaun, Marcie înconjură masa

și i se așează în brațe.

– Crezi că-mi pasă de ei, Chase?

– *Mie* îmi pasă.

– Integritatea ta este de admirat. Este doar unul din milioanele de motive pentru care te iubesc. Încă de la grădiniță.

Își lăasă capul și-l sărută cu înțeles. Când, în sfârșit, se separară, Marcie îi spuse încet:

– Am primit enorm de mult în schimbul investiției mele, Chase. Un băial frumos și sănătos și un soț care mă iubește.

– Da, sint soțul tău și te iubesc. Deși câteodată mă intimidă creierul tău ca un computer și sint complet zăpăcit de logica ta ciudată.

– Gîndește-te cît de plictisit ai fi altfel.

– Plictisit? Cu tine? Niciodată. Își strecură mîinile pe sub puloverul ei. Hmm. Ești întotdeauna așa de caldă și dulce. Sînii ei erau grei de lapte. Îi mîngîie cu blîndețe. Ea îl sărută pe ureche, trasîndu-i marginile cu vîrfurile limbii. Te rog, Marcie, gemu el. Fie-ți milă. Termină.

– Ți se scoală? șopti ea, tachinîndu-l.

– Hal! Mă simt mizerabil de săptămîini întregi.

– Și nu crezi că a venit vremea să facem ceva în această privință? Întinse mîna spre șlițul lui și îl deschise.

Ochii lui priviră brusc spre chipul ei.

– Vrei să spui că?

– Îhm.

– Avem verde?

Ea îl strînse în palmă și îi zîmbi seducător.

- Mai verde nici că se putea.

- Ai o mutră tare spășită în dimineața asta, comentă Lucky, când fratele său intră în birou în ziua următoare.

Chase fredona încetișor. Și pășea sprinten. Își turnă o ceașcă de cafea de la automat și se întoarse cu ceașca ridicată spre fratele său.

- Pentru iubire și căsătorie.

Lucky rîse și își ridică și el ceașca.

Nu își terminaseră cafeaua când au auzit o mașină oprindu-se în fața biroului. Chase privi pe fereastră.

- E Sage cu Harlan. Îl avertiză cu privirea pe fratele său. Rămii calm.

Sage intră prima, urmată de Harlan, care arăta neliniștit și nesigur de el. Sage îl îmbrățișă pe Chase.

- E așa de bine să vii acasă! Milton Point n-a arătat niciodată atît de minunat. Mi s-a ridicat un nod în gît cînd am trecut prin oraș.

Toate observațiile ei de pînă acum îi erau adresate lui Chase. Se întoarse.

- Bună, Lucky. Zîbind, Sage traversă biroul și-l îmbrățișă și pe el. Ce-ți mai face brațul?

- E în regulă, spuse el laconic. Brațul încă îi era în atele. Mă bucur că te-ai întors, răzgîiato.

Chase făcu un pas înainte și îi strînse mîna lui Harlan, care încă rămăsese lîngă ușă.

Nu vrei niște cafea?

– Nu, mulțumesc. Ne-am oprit de mai multe ori venind înapoi. Îl privi precaut pe Lucky, apoi se îndreptă spre el. Îmi pare al naibii de rău de ce s-a întâmplat cu brațul tău.

– Eu am tras primul pumn, dar mi-am închipuit că-l meriți.

– Ei bine, ai greșit, spuse Sage, intervenind înainte ca ei să sară din nou unul la celălalt. Ce-ar fi să uităm problema asta. Avem mult mai multe lucruri de discutat, decât relația mea cu Harlan și implicațiile ei posibile. Adăugă cu timiditate: Și, liniștiți-vă, nu sînt însărcinată. Deci, putem discuta despre afacerile noastre?

– Mi se pare o idee grozavă, spuse Chase, trăgînd un scaun pentru ea. Ia, spune-ne ce-ai rezolvat.

În următoarea oră le povesti despre călătoria făcută, prezentîndu-le și eșecurile, și succesele.

– Harlan și cu mine sîntem convinși că este o piață pentru noi.

– Aceștia sînt oamenii cu bani, adăugă el. Și dacă nu-i au, știu de unde să facă rost.

Studînd lista de clienți posibili, Lucky fluieră:

– Țștia sînt grangurii cei mari. Sînt impresionat.

– Un timp, totul ne-a mers pe dos, recunosc Harlan. Nu reușeam să obținem nici un rezultat. Apoi, alaltăieri – nu-i așa, Sage? – lucrurile s-au schimbat. Cei pe care i-am contactat au început să asculte și au fost mult mai receptivi.

Sage se trase de o șuviță de păr.

– Am mizat totul pe o carte.

– Nu înțeleg, spuse Chase, arătînd încurcat.

- Doar o glumă. Sage flutură mîna, de parcă ar fi vrut să alunge ceva din fața ei. Toate companiile de pe listă știu de noi și urmează să ne sune. Următorul pas va fi să găsim un avocat care să întocmească un contract standard, pentru ca, dacă primim un telefon, să fim pregătiți să negociem. Înainte de a pleca din Dallas, l-am pus pe Harlan să-și facă o cerere de brevet.

- Pe numele cui?

Harlan își îndreaptă umerii privindu-l dur pe Lucky.

- Pe numele *Companiei de Foraj Tyler*. Poate că am rulnat reputația unei fete, dar nu sînt un delapidator.

- Verificam doar.

Chase își ridică sus mîna dreaptă într-un gest de pace.

- Calmați-vă, voi doi. Se întoarse spre Harlan. Și cum stăm cu instalația în sine?

- Aș dori să montez cîteva țevi și să încerc sistemul. Știu că pompa va funcționa, dar aș vrea să o instalez, în cazul că ar dori cineva să o vadă funcționînd. Firește, ne trebuie un dispozitiv de programare care să fie computerizat.

Lucky te poate ajuta în această privință, spuse Chase. Povestește-i, Lucky.

- Cît timp ați fost plecați, am încercat să găscem cîteva soluții. Un vechi prieten de-al meu a intrat în afacerea cu computere. E plin de avînt și cred că am putea ajunge la o înțelegere cu el dacă cumpărăm o cantitate mai mare.

Dar e fantastic! exclamă Sage.

– Între timp, îi spuse Chase lui Harlan, am luat legătura cu câțiva dintre vechii angajați care abia așteaptă să se apuce din nou de lucru. Am pus să se elibereze câțiva acri în jurul fermei pe care te poți juca. Numai să ne spui când ești gata și îți arăt unde să sapi.

– Sînt gata, dar am nevoie de un mijloc de transport.

– Unde ți-e camioneta?

– Și-a dat duhul în Austin, spuse Sage, ridicîndu-se și închizînd dosarul. I-am făcut o înmormîntare pe cînte. Haide, Harlan. Te duc pînă în oraș. Chase, cum se numește avocatul lui Marcie? Aș vrea să discut cît mai repede cu el despre contractul standard.

Chase îi scrisese numele avocatului. Îi dădu cîteva informații lui Harlan, de unde își putea cumpăra o camionetă bună dar ieftină și îl preveni împotriva celor care s-ar putea să-l înșele. Apoi frații se așezară pe veranda biroului și urmăriră plecarea celor doi.

– Se pare că totul e în regulă cu Sage, remarcă Lucky.

– Da, pare să se simtă bine.

– I-a trebuit curaj ca să se întoarcă cu ea.

– Îhm.

– Trebuie să respecți un bărbat cu un asemenea caracter.

– Așa cum spunea aseară Marcie, replică Chase, n-am fi aflat niciodată că s-a culcat cu Sage dacă nu ne-ar fi spus-o chiar el.

– Doar dacă ar fi rămas însărcinată.

- Slavă Domnului, că nu s-a întâmplat așa.
- Slavă Domnului, repetă Lucky.
- Discută doar despre afaceri acum.
- Doar despre afaceri.
- Cred că ceea ce s-a petrecut între ei s-a

terminat.

- Și eu cred la fel.

Urmăriră mașina luînd-o pe șosea și dispărînd din vedere.

- Deci, întrebă Lucky, ce crezi, de fapt?
- Cred că sînt nebuni unul după celălalt și se străduiesc din răspuțeri să nu se vadă.
- Îhî, îl aprobă Lucky, sumbru, așa cred și eu.

Harry, agentul de securitate, intră neanunțat în biroul lui Hardtack. Era dimineața devreme, înainte de începerea programului de lucru. De obicei, șeful lui șosea cu mult înaintea celorlalți, lucrînd în biroul lui cît timp nu era nimeni prin preajmă care să-l întrerupă. Înăuntrul lui nu-l va deranja.

- Co ai aflat? întrebă Hardtack. Întinse mîna să ia plicul pe care se aștepta să i-l dea angajatul lui, ceea ce acesta și făcu.

Hardtack desfăcu clapele metalice și puse pe birou tot ce găsi înăuntru. Agentul era un fotograf foarte prost, dar cei pe care îi fotografiase erau ușor de identificat. Cuplul apărea în mai multe fotografii, mereu împreună. Hardtack nu păru surprins de ceea

ce vedea, dar își ascunse cu grijă reacția în fața angajatului său.

– Sînt amanți? întrebă el.

– E greu de spus, domnule Hardtack. Au stat în aceeași cameră la un hotel, apoi dimineață s-au mutat la un altul. Aici și-au luat camere separate.

– Interesant. Continuă.

– Fata a plătit notele de plată la ambele hoteluri, cu bani gheață.

– Unde sînt acum?

– Au părăsit orașul ieri dimineață. I-am urmărit pînă în Milton Point. Locuiesc amîndoi în aceeași casă a unei familii.

– Deci nu e o impostoare?

– Nu, nici vorbă. Trecu în revistă pentru șeful lui toate informațiile pe care le adunase despre *Compania de Foraj Tyler*. Coincidea cu tot ce Hardtack știa deja.

– Au dus-o destul de greu în ultimii ani, dar au o foarte bună reputație. Cel de-al doilea fiu – i se spune Lucky – a avut de-a face cu agenții federali acum cîțiva ani. În legătură cu un incendiu.

Hardtack ridică brusc capul. Își privi angajatul pe sub sprîncene, cerînd amănunte.

– S-a dovedit o învinuire falsă. Cei care au provocat incendiul sînt încă la închisoare. Soția celui mai în vîrstă a murit într-un accident de mașină. În prezent sînt căsătoriți și au cîte un copil. Fata din fotografie tocmai și-a luat diploma la Universitatea din Austin. Nu e căsătorită. A avut o legătură cu un anume Travis Belcher din Houston. O influentă familie

de doctori. Nimic suspect. Laurie Tyler, mama lor, văduvă de peste cinci ani, s-a căsătorit recent cu șeriful orașului, un vechi prieten de familie.

– O familie respectabilă, spuse Hardtack, drept încheiere. Agentul pricepu și porni spre ușă. Mulțumesc, Harry. Sînt sigur că ai făcut aceste cercetări cu cea mai mare discreție.

– Bineînțeles, domnule.

– Veți fi compensat și vi se vor rambursa cheltuielile. Treci pe la secretara mea puțin mai tîrziu. Și, mă bazez pe discreția ta.

– Da, domnule Hardtack.

După ce agentul se retrase, Grayson Hardtack studie mai bine fotografiile, cercetîndu-le pe fiecare în parte.

Era Harlan Boyd, nici o îndoială.

Ei să o fi trimis pe fata aia Tyler? Sau era un plan născocit de ea? Intenția ei era să-i vîndă un sistem de irigare sau să-l șantajeze?

Sau nu era decît o bizară coincidență? Era complet novinovată, neștiind de vîșparul pe care îl atîrnase?

Alina capul și privi portretul soției lui, agățat de cealaltă parte a impunătoarei încăperi. Aceste întrebări neliniștitoare aveau nevole de răspunsuri pe care el era hotărît să le găsească. Nu putea trimite pe altcineva în locul său. Va trebui să afle singur ce se punea la cale, chiar dacă rezultatul va fi o confruntare neplăcută.

Apăsînd pe un buton al telefonului, făcu legătura cu o linie exterioară și formă un număr. Cînd i se

răspunse lătră un ordin:

– Vreau ca avionul să fie pregătit pentru un zbor la Milton Point, mâine la prima oră.

Închizînd telefonul, studie din nou fotografiile neclare, și în special chipul frumos al bărbatului care frînsese inima soției sale.

17

Calul lui Sage șchiopăta spre camionetă.

- Bună. Își aruncă piciorul peste șă și se lăsă să alunece jos.

Harlan ora în genunchi, studiind îmbinarea țevilor care fusese ră așezate pe sol. Își împinse pălăria pe spate și o privi.

Ți-a întâmplat ceva?

M-au trimis să te caut. Și pe drum, calului meu i-a intrat o piatră în copită. Cu multă prudență, așa cum fusese învățată, păși în spatele calului și îl ridică

picioarul drept, fixându-l între genunchi. Hmm, și încă una destul de mare. Piatra intrase între copită și potcoavă. Nu cred că o voi putea scoate fără o unealtă potrivită. Lovi ușor calul pe crupă. Va trebui să mă duci înapoi, îi spuse ea lui Harlan.

– Nici o problemă. S-a făcut târziu deja. Se întunecă. Termin într-o clipă.

În timp ce el fixa mai bine legătura dintre cele două țevi, Sage înconjură camioneta dînd cu picioarul în cauciucuri, așa cum îi văzuse pe frații ei făcînd, dar neavînd nici o idee la ce servea această manevră ciudată, masculină.

– Rabla asta arată la fel de rău ca și predecesoarea ei.

– Dar te ajută să nu mergi pe jos.

După ce-și legă calul de bara de protecție, lăsă jos capota ruginită și sări pe ea ca să stea și să-l aștepte pe Harlan. Era o seară plăcută. Cerul se întunecase destul pentru ca luna să poată fi văzută.

Își scoase mănușile de călărie și își desfăcu jacheta. Galopul îi desfăcuse coada de cal. Șuvițe subțiri îi treceau peste față cu fiecare adiere a vîntului.

– Cine te-a trimis după mine? Harlan se ridică, își scoase mănușile de lucru din piele și le lovi de coapsă pentru a scutura noroiul de pe ele, apoi le îndesă în buzunarul de la jeansi. Cînd îi zîmbi, Sage se bucură că el nu știa despre întîlnirea secretă cu Hardtack.

Deoarece rulota îi era încă parcată în spatele unei stații de benzină din Austin, Harlan locuia în casă. El și Lucky nu ajunseseră încă la stadiul să se bată din

nou pe umeri, dar se străduiau să devină din nou prieteni. Toți erau preocupați de țelul lor comun. Sentimentele personale fuseseră lăsate deoparte.

El bine, nu chiar toate, se corectă ea în minte. Harlan și cu ea afixau o mască a indiferenței, însă ea își amintea mult prea bine țelul în care făcuseră dragoste. Noaptea și le petrecea zvîrcolindu-se agitată în pat, fără să poată dormi și se întreba dacă și pentru Harlan nopțile erau la fel de lipsite de somn.

Nu-și făcea iluzii. Harlan nu va mai rămîne mult timp. După ce-și va primi banii la semnarea primului contract, va pleca, cu siguranță. Banii nu însemnau nimic pentru el. Nu va rămîne cu ei, așteptînd să profite de contracte mai mari și mai bune.

El își va fi atins țelurile. *Compania de Foraj Tyler* va sta din nou pe propriile picioare și va prospera. Deși nu va mai trebui să-și țină în frâu impulsurile sexuale, nu va fi inclusă în nici unul din planurile lui de viitor. Cu cît îl va uita mai repede, cu atît mai bine.

Dar asta nu o împiedica să-l iubească. Așa cum arăta acum, cu pălărie, cizme și vestă, ca atunci cînd îl văzuse pentru prima oară pe veranda familiei Belcher, îi intensifica dureros pasiunea arzătoare și o făcea să uito complet de motivul pentru care se afla acolo, pînă cînd el îi reamintea de el.

- Oh, da, mama și Pat au sunat azi-dimineață din oraș, replică ea repede. Trebuie să sosească în orice clipă.

- Ce vorbești? Și ce-au mai spus?

- Au trîncănit despre o mulțime de lucruri, ca niște gâlce, fără să vorbească prea coerent. Ca doi

proaspăt căsătorii, presupun.

Harlan rîse.

– Alunci e bine.

– Devon a insistat ca toți să fim prezenți la cină, ca să-i auzim povestindu-ne despre călătoriile lor.

– Toate amănuntele?

– Cele pe care le pot povesti. Tresări plăcut la auzul modulației răutăcioase din vocea lui. Băieții au plecat să cumpere niște collete de la *Sammy's Smokehouse*. Marcie aduce fasole. Devon pregătește o salată de cartofi. Eu am pus la cuptor niște cornulețe, înainte de a veni să te caut.

– M-ai dat gata.

– Nu te lăsa impresionat. Erau semipreparate.

– Și eu ce să aduc?

– Pe tine însuși. Devon s-a temut că vei rămîne aici să lucrezi toată noaptea și vei pierde petrecerea, așa că m-a trimis după tine.

El veni spre ea, oprindu-se chiar în fața ei.

– Mă bucur că a făcut-o.

Hotărîrea ei de a începe campania de retragere dispăru imediat sub căldura din privirile lui. Îi lipsea enorm și ziua, și noaptea. Îi lipsea pînă și enervanta lui înclinație spre tachinări. Îi lipseau săruturile și mîngîierile lui și tînjea cu disperare după ele.

Dar, să fie a dracului dacă îl va lăsa să afle.

– Ei, spuse ea, mișcîndu-se repede înainte pentru a putea sări de pe capolă, cred că ar fi bine să plecăm.

Înainte să-l poată da peste mină, el trase de bentița care îi ținea părul strîns și își trecu degetele prin părul care i se revărsă pe umeri. Gura lui,

ierbinte și pricepută, o acoperi pe a ei. Ea îl întoarse
sărutul pentru câteva secunde, apoi îl împinse.

Harlan, sint încă supărată pe tine.

Cu cât ești mai supărată, cu atât arăți mai bine. Fă
neva folositor cu energia asta și sărută-mă așa cum
trebuie.

Sage o făcu, în primul rînd nu rezista provocării
din ochii lui. În al doilea, abia aștepta să-l înfulece. Își
aruncă brațele în jurul gîtului lui și își arcui trupul spre
el.

Ținînd gurile lor unite, Harlan urcă neîndemînat
în camionetă, trăgînd-o pe Sage după el. Ajunse să
se sprijine de cabina șoferului, iar Sage, care zăcea
întinsă pe spate, îi înhăță din nou gura.

- La dracu, Sage, mai trebuie să și respir, spuse
el, eliberîndu-și, în sfîrșit, buzele.

- Mi-ai spus să te sărut așa cum trebuie. Am făcut
ce mi-ai spus.

- Și ce bine-ți stă cînd mă ascuți. Zîbind, își
trece repede degetul arătător peste buzele ei umede.
Ești cea mai afurisită femeie pe care am întîlnit-o
vreodată.

- Nici nu mai știu ce să fac, să-ți trag o palmă, sau
să te sărut.

Hizind pe îfundate, îi desfăcu jacheta și își aplecă
capul frecîndu-și nasul de sinii ei. Ea îi scoase
cămășa din pantaloni, vîrîndu-și miinile pe dedesubt,
atingîndu-i pielea.

Buzele lui îi mîngîiau sinii prin țesătura bluzei. Cu
respirația tăiată, ea spuse:

Aș putea să te omor pentru ce-mi faci acum.

Ce? Asta? Își frecă gura deschisă de sfîrcurile ei.

- Nu, oftă ea din adîncul sufletului, pentru că mă faci să te vreau cînd știu că nu te pot avea.

Harlan continuă să o sărute în timp ce-i desfăcu jeanșii. Trase jos fermoarul și își-vîrî mîna înăuntru.

- Aproape că mi-aș dori să fi existat.

- Ce? Ce ți-ai dori să fi existat?

El își puse palma pe abdomenul ei.

- Un copil.

Sage trase brusc în piept aerul rece și rămase nemișcată în îmbrățișarea lui.

- Nu mă minți, Harlan Boyd. Ai lua-o la fugă ca un popindău.

El închise un ochi pe jumătate, de parcă ar fi meditat la această posibilitate.

- Nu, cred că ar fi fost un motiv al naibii de bun ca să rămîn pe aici. Se uită la ea, așa cum stătea în brațele lui, ciufulită și atît de încîntătoare. Deși și tu ești un motiv foarte important, Sage, adăugă el cu voce gîtuită.

- Știu că ai avut o mulțime de femei. Și le-ai părăsit pe toate. Sub cămașă, degetele ei îl prinseră de un smoc de păr de pe piept și trase tare. Sage Tyler va fi cea pe care îți va fi foarte greu să o părăsești, și chiar și mai greu să o uiți.

- Ai dreptate. Degetele lui o pătrunseră intim, găsind-o moale și umedă. Adăugă cu glas aspru: Va fi al dracului de greu să te părăsesc și imposibil să te uit.

Arătînd îmbujorați, amejiți și ciufuliți de vînt, au ajuns la fermă tocmai cînd ceilalți se așezau la masă. Laurlo o îmbrățișă imediat pe Sage.

– Oh, mă bucur că arăți așa de bine. Nu-i așa că arată minunat, Pat?

– Cum să nu. Frumoasă ca întotdeauna.

Laurlo o îndepărtă puțin de ea și îi privi fața.

– În sfîrșit, ți-a revenit lumina în ochi și culoarea în obraji. Indiferent ce faci, îți priește.

– Eu... ăăă păi, am lucrat foarte mult. Și am plecat galopînd ca să-l chem pe Harlan. ăăăă, calul meu s-a ales cu o platră, și m-am întors cu camioneta. Noi, hm, am lăsat geamurile jos. Și cînd am ajuns aici a trebuit să ne ocupăm de cal mai întîi. Făcu o pauză ca să respire. Bine ați venit acasă. Cum a fost luna de miere?

Chase, care îi observa atent pe Sage și pe Harlan, îi aruncă o privire complice lui Lucky, care îi urmărea, de asemenea, pe nou-veniți cu o neîncredere prost ascunsă.

Am lăsat colletele la cuptor ca să rămîină calde, spuse Chase. Mă duc să le aduc.

Vin și eu să te ajut. Lucky îi spusese lui Devon să aranjeze pe toată lumea la masă, apoi îl urmă pe fratele lui în bucătărie.

Flămînînd singuri, Chase puse o întrebare tăcută ridicînd o sprinceană.

Lucky dădu din cap sobru.

– Te iubesc, Sage.

Ochii ei se deschiseră brusc, cînd o mîna se puse pe gura ei. Pentru o secundă, intră în panică nrecunoscîndu-l pe Harlan care se apleca peste ea.

Sub mîna lui încercă să-l întrebe ce dracu caută în camera ei, venind pe furiș în mijlocul nopții. Cuvintele ieșiră ca niște silabe deformate.

– Sst! Dacă Lucky mă prinde aici, cu mîna peste gura ta, mă jupoaie de viu mai întîi și pune apoi întrebări. Ea își smuci frenetic capul în sus și în jos. O.K., așa că stai liniștită. Se așeză lîngă ea, dar mîna îi cuprindea ferm gura. Ai auzit ce-am spus? Te iubesc. Ești înfiorător de exasperantă. Încăpățînată ca un calîr. Violentă. O mucoasă răsfălată. O mincinoasă fără pereche. Ea îi aruncă o privire ucigătoare. În întuneric văzu foarte clar zîmbetul lui amuzat. Dar ești, de asemenea, enorm de amuzantă, atrăgătoare și imprevizibilă, ca nici o altă femeie. Săruți ca o expertă și cornulețele alea pe care le-am mîncat la cină n-au fost chiar așa de rele. Spun toate astea pentru că mă gîndesc că dacă – și e un mare dacă – îți cer să te căsătorești cu mine, vei spune da?

Rămînînd perfect nemișcată, se holbă la el peste mîna care îi acoperea gura. Într-o zi, se gîndi ea în mod cu totul absurd, le va povesti nepoților ei despre maniera nebunească în care bunicul lor o ceruse de soție.

Încel, încuviință dînd din cap.

– Ah, la dracu! blestemă el. Speram că vei spune nu. Atunci aș fi putut să-ți mulțumesc politicos că ți-ai pierdut vremea cu mine, și pentru cele cîteva

excelente zbenguiri din paturi de hotel și aș fi plecat de îndată ce ar fi pornit din nou afacerile *Companiei de Foraj Tyler*. Însă acum... Oflă cu regret și clătină din cap. Din moment ce ai spus da, înseamnă că trebuie să ne gândim serios. Presupun că și tu mă iubești, da?

Ea dădu din cap.

– Eu nu sînt ceea ce îți dorești tu, Sage.

Ea dădu din cap, scofînd niște proteste guturale.

– Niciodată nu voi fi un doctor din înalta societate care să aibă limuzină. Niciodată nu voi fi un orășean elegant. Ce vezi, asta capeți.

Sage dădu viguros din cap.

– Dar o altfel de poziție socială ți-ai dorit.

Ea clătină din cap că nu.

– Știi cum trăiesc. Adică, nu ți-aș cere să locuiești într-o rulotă. Ne vom lua o casă pe aici pe undeva, dar nu va fi o reședință ca a familiei Belcher. Ochii lui îi cercetau chipul. Nu voi încărca casa cu lucruri de care nu avem nevoie, doar ca să impresionez vecinii.

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

– Însă îți promit ceva. Veni mai aproape de ea, acoperindu-i pe jumătate corpul cu al lui. Îți voi fi credincios, Sage. Și voi face dragoste cu tine în fiecare noapte. Și, cîteodată, chiar și în timpul zilei. Nu sînt mofturos cînd vine vorba de făcut dragoste. Fac de toate, iubito. Orice vrei. Nu refuz nimic din ceea ce te face să te simți bine.

Sage înghiți cu greu.

– Cînd voi pleca la lucru dimineața, tu vei ști că ești cel mai important lucru din mintea mea. Nu voi

alerga după bani, poziție socială și nu voi încerca să o iau înaintea allora.

Degătele de la cealaltă mână îi alunecară prin părul ei, apoi se strinseră în pumn pe pernă, lângă capul ei.

– Gîndește-te bine, Sage. Ești director executiv al unei companii pe cale de extindere. Te căsătorești cu un angajat.

Ea își dădu ochii peste cap de parcă ar fi spus: „Of, Doamne, mai termină cu prostiile”.

– Ce știi tu? Nu ești decît o puștoaică răsfățată.

Ea clătină din cap.

– Ești mai deșteaptă ca mine.

Ea clătină din nou din cap.

– Mai drăguță.

O nouă negare.

– Mai sexy.

Un nu vehement.

– Zău? întrebă el satisfăcut. Ei, mai catifelată, în orice caz.

Cu capul împinse pătura de pe umerii ei. O sărută acolo, apoi pe claviculă, apoi mai jos, îndepărtînd cearceafurile pe măsură ce gura lui cobora. Cînd buzele lui atinseră curba sînului, își ridică capul.

– Dormi goală?

Ea dădu din cap în semn că da.

– Măi să fie! Se opri de parcă își cîntărea șansele. Pentru a-l ajuta să se hotărască, își mișcă umerii pînă cînd pătura alunecă dezvelindu-i sînii.

Gemînd, o întrebă:

– Crezi că vor afla dacă...

Ea clătină din cap.

Atunci e în regulă. Dar promite-mi că nu mai scoți sunetele alea, așa cum faci de obicei.

Folosindu-se doar de o mână, își dădu jos pantalonii, singurul articol de îmbrăcăminte, și se strecură lângă ea. Oftînd, își puse brațul în jurul taliei ei și o trase spre el. Sexul mare și întărit o apăsă pe burtă.

Benzațiile care îi străbutură trupul o făcură să tremure. Inima i se revărsa de iubire și fericire. Sărutîndu-se mai bine deasupra ei, Harlan se aplecă să o sărute. Doar atunci își îndepărtă mîna.

Acum poți deschide gura, șopti el.

Bago o făcu... dar ca să-l primească limba. Sărutînd-o, o trase sub el. Fără efort pătrunse în feminitatea ei caldă. Se iubiră cu blîndețe, fără să producă mai mult zgomot decît topirea untului, cu minimum de mișcări și sunete, doar foșnetul trupurilor lor goale între cearceafuri. Se împinse în ea, mai adînc ca înainte, pentru că iubirea îl îndemna.

Mîinile îi acoperiră sînii, frămîntîndu-i, jucîndu-se cu ei. Îi mîngîie coapsele. Cînd zborul lor atînse limita extremă, își înlănțuiră mîinile, de o parte și de alta a capului ei, și rămaseră așa mult timp după ce apăsările încetară.

Într-un sfîrșit, Harlan se îndepărtă de ea, sărutînd o ușor pe frunte.

Nu vreau să-ți spun noapte bună, dar trebuie să o fac.

Nu pleca, șopti ea, împreunîndu-și degetele în părul lui.

O sărută tandru pe buze.

- Știi bine că trebuie.
- Nu pleca. Mîinile ei alunecară sub talia lui.
- Sage...
- Nu pleca.

Harlan nu plecă pînă în zori cînd, în sfîrșit, Sage adormi liniștită în brațele lui. Apoi se strecură afară, la fel de încet pe cît intrase.

- Bună dimineața, ciripi Sage, cînd intră în bucătărie a doua zi. Deși afară era o vreme urîță și mohorîță, se simțea foarte bine dispusă.

- Bună. Devon își hrănea cu lingurița fetița a cărei guriță roz era larg deschisă în așteptarea mîncării. Cafeaua e gata. Servește-te.

- Mulțumesc. Unde sînt ceilalți?
- Ei a plecat acum treizeci de minute.

Sage se întoarse spre cumnata ei și îi aruncă o privire aspră. Ochii verzi ai lui Devon scînteiau amuzați.

- Mi-a spus că va lucra toată ziua la instalația de irigare.

- Pe vremea asta?

- Așa mi-a spus. Sage se așeză lîngă ea la masă. Ai dormit bine? întrebă Devon cu inocență prefăcută. Abia se stăpînea să nu izbucnească în rîs.

- Presupun că știi.
- Îhm.
- Și Lucky?

Nu. Nu te spionam, Sage, ți-o jur. M-am trezit și am traversat holul ca să văd ce face Lauren.

Rușinată și stinjenită, Sage își lăsă ochii în jos.

Devon îi apucă mîna și i-o strînse ușor.

- Îi iubești, nu-l așa?

- Atît de mult, că doare.

- Știu ce înseamnă.

- Da?

- Firește.

- Atunci, nu crezi că sînt o ușuratică și o destrăbălată pentru că l-am lăsat să se furișeze prin hol și să vină la mine în pat?

Devon îi surise puțin tristă.

- Cum do ți trece prin cap să crezi că eu te judec? În prima seară în care l-am cunoscut pe fratele tău, am făcut dragoste.

Cele două femei își zîmbiră înțelegîndu-se perfect.

- Cînd se va afla, spuse Sage, oamenii vor crede că mi-am pierdut mințile. Abia mi-am revenit după ruperea logodnol cu Travis.

- Dacă aș fi ținut seama de opinia publică, aș fi rămas căsătorită cu un criminal condamnat, distrugînd și viața mea și pe a lui Lucky. Marcie îi poate spune și ea că oamenii au fost șocați cînd Chase s-a căsătorit cu ea. Dar asta n-a făcut-o să dea înapoi.

Devon o strînse mai tare de mînă.

Trebuie să-ți urmezi instinctul, Sage. Să ascuți de inima ta. Fă ce crezi că este mai bine pentru tine și pentru Harlan. La dracu cu ce crede restul lumii.

Sage își puse mîna pe mîna lui Devon.

– Mulțumesc.

Înainte să ajungă la lacrimile care amenințau să le curgă pe obraji, se auzi telefonul sunînd. Sage sări de la locul ei ca să răspundă.

– Bună, Lucky. Devon e aici. Vrei să vorbești cu ea?

– Nu, de fapt pe tine te caut. Vocea îi suna plină de entuziasm. Unul dintre potențialii cumpărători a sunat. Vine aici ca să discutăm termenii contractului. Chase a spus să vii cît mai repede la birou. Harlan e pe acolo?

– I-a spus lui Devon că va lucra pe cîmp toată ziua.

– Păcat, Chase ar fi vrut ca și el să fie aici, dar nu mai pierde vremea să-l cauți.

– Cînt e, Lucky? Care e numele clientului?

– *Hardtack and Associates*. Puternicul și necruțătorul Grayson Hardtack vine el însuși să negocieze afacerea cu noi.

18

Limuzina argintie arăta ciudat parcată în fața biroului *Companiei de Foraj Tyler* între o mașină de teren și o camionetă. Pentru a se proteja de ploale, șoferul stătea la volan. Plictisit, abia dacă îi aruncă o privire lui Sage când aceasta își ieși afară din mașina ei.

Harlan nu părea să fie prin preajmă. Sage spuse în ghid o rugăciune de mulțumire pentru că el nu putuse veni când Grayson Hardtack își făcuse această apariție neașteptată. Dar, încă mai putea apărea. Sage se rugă ca el să-și termine afacerile cât mai

repede, și să poată născoci o explicație credibilă, înainte de a se întâlni cu Harlan. Picioarele o trăgeau în jos când urcă treptele și deschise ușa.

Din celălalt colț al camerei, Hardtack spuse:

– Bună, domnișoară Tyler.

Sage înlemni în prag. Se făcu albă la față. Frații ei, așteptându-se ca ea să fie încântată să-l vadă pe oaspetele lor, o priveau nedumeriți, dar ea, pur și simplu, nu putea să se miște sau să vorbească.

Ochii ei fuseseră imediat atrași de femeie. Stînd liniștită pe un scaun cu spătar, zgîriat și mîzgălit, arăta nelalocul ei, ca o capodoperă într-un depozit de picturi ieftine.

Hainele, machiajul, întreaga ei înfățișare erau impecabile. Pe spătarul scaunului atîrna o blană albă de nură, cu căptușeala de satin în afară. O pereche de mănuși mov, care se potriveau perfect cu pantofii și costumul ei, îi zăceau în poală lîngă o poșetă de aceeași culoare.

Portretul superb din biroul lui Hardtack era fad în comparație cu realitatea. Era mai mult decît frumoasă; era splendidă. Deși, Sage observă cu o urmă de mulțumire, Marian Hardtack era mai bătrînă decît se așteptase ea.

În sfîrșit, reuși să-și revină. Intră și întinse mîna dreaptă, care tremura puțin, spre clientul ei.

– Bună dimineața, domnule Hardtack. Mă bucur să vă întîlnesc din nou.

– Și eu mă bucur. Aceasta este soția mea, Marian. Marian, Sage Tyler.

– Bună dimineața, doamnă Hardtack. Femeia

...o mină bine îngrijită. Surprinzător, era moale și caldă. Sage se așteptase să fie o mină rece. Doamna Hardtack era atât de elegantă, că, în comparație cu ea, Hago se simțea de prost gust și neîngrijită, deși nu era nimic nepotrivit în felul în care se îmbrăcase și în felul în care se purta.

Zimbotul doamnei Hardtack era plăcut și amabil, și asta fu o nouă surpriză. Expresia feței era plină de grație, puțin curioasă și la fel de blândă ca și vocea ei.

— Mă bucur să te cunosc, domnișoară Tyler.

Hago se întreabă dacă ar găsi la fel știind cu cine își petrecuse ea noaptea trecută.

Amintindu-și de faptul că e grăznic, întreabă:

— Frații mei v-au oferit o cafea?

Da, dar am băut deja în avionul care ne-a adus aici, spuse Hardtack.

— Ah, ați venit cu avionul de la Dallas. Am crezut... făcu un semn spre ușă.

— Limuzina? Am închiriat-o doar pentru astăzi pentru a veni la Milton Point. Hardtack se așează pe scaun. Să trecem la afaceri.

— În timp ce te așteptam, îi spuse Chase lui Sage, i am arătat domnului Hardtack contractul făcut de avocat.

— Cred că ați observat că este un contract standard, spuse ea.

Hardtack mormăi ceva. Soția lui nu spuse nimic, dar Hago era foarte conștientă de privirea ei insistentă, în timp ce se așeza pe scaunul pe care îl alegea Lucky.

Garantăm întregul echipament pe o perioadă de

cinci ani.

– Este cu cel puțin trei ani mai mult decât vă poate garanta orice altă companie, spuse Lucky. Sîntem ferm convinși că vă putem oferi ceva mai de valoare și garantăm cu reputația firmei noastre calitatea muncii și a instalației.

Sage nu-și văzuse niciodată frații arătînd așa de încordați și purtîndu-se alît de politicoși. Își dădeau seama de importanța acestei afaceri. Folosirea numelui lui Hardtack ca referință, le va da posibilitatea să dobîndească credibilitate în fața altor clienți. În plus, pentru că Hardtack era interesat de atît de multe domenii, un contract cu el va putea duce la multe altele.

– Așa cum i-am spus surorii voastre acum cîteva zile, încep eu, adresîndu-li-se lui Chase și lui Lucky, pot obține un sistem de irigare de la oricare altă companie. Am dorit să vin aici ca să cunosc personal și restul familiei.

Se lăsă pe spătarul scaunului.

– Să știi, nu toți cei din industria petrolului suferă în zilele astea. Dacă știi de unde să faci rost de capital, se mai pot încă cîștiga o mulțime de bani.

Mărul lui Adam de la gîtul lui Chase se ridica și cobora. Sage știa că Lucky se chinuia al naibii de tare să-și înfrîneze exuberanța. Spera din tot sufletul că nu va sări în sus, purtîndu-se respectuos pînă la capăt.

Chase spuse:

– Avem o echipă gata de lucru și fiecărui membru al ei îi place munca grea.

Sage era mîndră de fratele ei. Își arăta interesul

pentru ncoastă afacere, fără să se umilească.

- Mă bucur că aud așa ceva, spuse Hardtack. Îmi place un știu unde pot găsi muncitori experți. Se lavi pește coarțe. Cred că această vizită a fost benefică pentru toată lumea, nu-i așa? Privind spre Sage, spuse: Îi voi cere celui care supraveghează lucrările de la Shadow Hills să ia legătura cu voi. De acum încolo veți lucra direct cu el.

Se ridicase deja pe jumătate din scaun, când Sage îl întreabă:

- Ți cît de curînd va sosi avansul?

El se lăsă din nou pe scaun și o studie pe sub sprincene. Chase și Lucky arătau ca loviți de trăsnet. Se holbau la ea cu gurile căscate, expresiile de pe chipul lor denotînd furie și neîncredere.

- Avansul?

- Clauza se află pe pagina a treia a contractului, domnule Hardtack. Cerem un avans de zece mii de dolari, care să fie transferați companiei imediat după semnarea contractului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar nici nu clipi sub privirea aspră a lui Hardtack.

- Voi trimite un cec mîine dimineață. E bine așa, domnișoară Tyler?

- Excelent.

Frații ei respirară vizibil ușurați. Sage, strîngîndu-se să rămînă cît mai nepăsătoare și să-și mențină atitudinea de negociator expert, le aruncă o privire pe furîș. Chase îi făcu un mic semn de victorie. Lucky clipi.

Vă mulțumesc că v-ați interesat personal de

această afacere, domnule Hardlack, spuse ea abordînd un zîmbet cuceritor. Să lucrăm împreună.

– Înainte să semnăm, spuse el, întrerupînd-o și ignorîndu-i mîna întinsă, mai există ceva ce aș dori să aflu.

Elanul ei amețitor și triumfător fu de scurtă durată. Zborul spre culmile succesului se blocă, apoi porni într-un picaj în spirală. În cădere, pierdu oxigen. Așteptă inevitabila prăbușire.

– Desenele pe care le-ai lăsat la mine au niște caracteristici pe care sînt convins că le-am recunoscut, spuse Hardlack. Proiectantul vostru se numește Harlan Boyd?

Pentru o clipă capul începu să-l vîjîie. Era convinsă că dacă s-ar fi ridicat, genunchii i-ar fi cedat. Ar fi leșinat, cu siguranță.

Îndeplinirea tuturor aspirațiilor ei depindea de o simplă întrebare. Succesul sau eșecul atîrnau de răspunsul ei. A-l evita însemna un contract enorm de important cu unul dintre cei mai puternici și influenți oameni din Texas. Va însemna sfîrșitul anilor de luptă pentru supraviețuire a *Companiei de Foraj Tyler* și garantarea viitoarei prosperități pentru familia ei și angajații companiei.

Și, în parte, totul s-ar datora ingeniozității ei. Ar ciștiga admirația și respectul fraților ei, dovedindu-le că este o femeie de afaceri pricepută și inventivă, nu doar sora lor mai mică.

Era maestră în evitarea adevărului. Nu minșea, doar îl ocolea atunci cînd era necesar. Hardlack îl pusesese o întrebare clară care cerea un da sau un nu.

Era o întrebare care nu putea scăpa. Și, spre surprinderea ei, își dădu seama că nici nu vrea să scape de ea.

Chiar dacă Chase și Lucky nu ar fi privit-o atât de ciudat, întrebându-se dacă își înghițise limba, gata să o corecteze dacă ar fi spus o minciună, îl înfruntă pe Grayson Hardtack, pregătită să-i spună adevărul.

Privind în sus la ea pe sub sprâncenele groase, era un om care te putea intimidă ușor, dar Sage îl privi drept în ochi și deschise gura să vorbească.

- Da, eu am făcut desenele. Ai știut asta înainte să o întrebi.

Toate capetele se întoarseră în direcția ușii. Harlan stătea în prag, iar picături de ploaie îi curgeau de pe borul pălăriei. Purta o haină de ploaie galbenă, dar cizmele și jeansii de la genunchi în jos erau plini de apă și noroi.

Lucky și Chase păreau încurcați, de parcă ar fi pierdut primele două acte ale unei plesse de teatru și ar fi ajuns doar la deznodământ.

Bago se retrase văzînd expresia de pe chipul lui Harlan. Era aceeași pe care o avusese cînd observase numele lui Hardtack pe lista făcută de ea. Dorea să se apropie de el și să-i explice de ce nu-i respectase dorința, dar atitudinea dușmănoasă și chipul amenințător o făcură să rămînă la locul ei.

Era imposibil să-ți dai seama ce gîndea Harlan.

Reacția femeii, însă, fu rapidă și pe deplin sinceră. Căzu imediat în picioare. Mănușile și poșeta îi alunecară din poală și căzură jos, nebăgate în seamă. Cu mîna albă, cu bijuterii luate de la *Tiffany*, își găsi

drum spre pieptul ei, care se ridica și cobora rapid.

– Harlan. Îi pronunță numele în șoaptă. Apoi îl spuse cu mai multă vigoare. În sfârșit, îl strigă fericită. Harlan, dragul meu! Alergă spre el și i se aruncă în brațe, fără să-i pese de haina lui udă.

El se clătină pe spate, își recăpătă echilibrul și, cu stîngăcie, își puse brațele în jurul ei.

– Bună, mamă.

– Esențialul este că Harlan este un tip imens de bogat.

Tot clanul Tyler se adunase în bucătărie, de parcă s-ar fi transmis prin tam-tamuri tuturor membrilor familiei că o criză apăruse la orizont.

Sage, care tăia ceapă pentru vasul cu chili care fierbea la foc mic pe sobă, era înloarsă cu spatele la ei. Pentru că Lucky era cel mai bun povestitor, îl subjugase pe ceilalți.

– E atât de plin de bani încît își poate permite avion particular, limuzină cu șofer, burse pentru studenți, donații muzeelor și chiar să construiască un spital care să-i poarte numele. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Eu nu înțeleg, spuse Laurie. Averea asta îi aparține lui Harlan sau domnului Hardtack?

– Amîndurora. Vezi tu, tatăl lui Harlan, Daniel Boyd, și Hardtack au fost parteneri de afaceri. Au cîștigat milioane cu construirea unor centre

comerciale și apoi nimic nu i-a mai putut opri. Daniel a murit de infarct, așa, dintr-odată. Hardtack i-a cumpărat acțiunile de la văduva lui, Marian. Și, cam la un an după aceea, s-a căsătorit cu ea.

- De unde știi toate astea? vru să afle Marcie. Îl puse pe Jamie pe celălalt umăr. Chase, văzînd-o că e oboosită, își luă fiul în brațe.

- Toate au ieșit la iveală în timpul reprizei de urlate și jipote, spuse el. La început nu ne dădeam seama despre ce vorbesc. Încetul cu încetul, cu cît vorbeau mai mult, cu atît am reușit să înțelegem mai bine.

Sage împinse ceapa tăiată de pe scîndură în vasul cu chili. Își șterse cu mîneca lacrimile din ochi și nasul care îi curgea. Ceapa era o scuză numai bună ca să poată plînge.

Se crezuse atît de isteată, atît de șmecheră. Își imaginase că făcuse o afacere extraordinară, nemăpomenită, uriașă ca Everestul. Dar, nu făcuse decît să-l arate lui Hardtack unde anume îl poate găsi pe Harlan.

Era singurul motiv pentru care venise cu avionul la Milton Point și închiriasse o limuzină. Nu venise să încheie o afacere cu nesemnificativa Sage Tyler, ci să dea de urmele rebelului său fiu vitreg.

- Presupun că Harlan a fost încîntat de faptul că Hardtack s-a căsătorit cu mama lui, spuse Pat, trecîndu-și băjul de chibrit de cealaltă parte a gurii.

Deloc, replică Lucky. Se pare că Harlan și tatăl său au fost foarte apropiați. Cînd s-a întors acasă de la școală - pe atunci era la *Saint Edward* în San Antonio - și l-au spus că s-au căsătorit..

– Un *fait accompli*, spuse Marcie.

– Un ce?

– O treabă gata făcută, îi spuse Devon soțului ei, nemulțumită de întrerupere. Continuă povestea.

– Harlan i-a acuzat că au avut o legătură înainte de moartea tatălui său. A făcut și astăzi aceeași acuzație. A fost momentul în care doamna Hardtack s-a prăbușit pe scaun și a început să strige ceva cumplit. Repeta întruna: „ Greșești, Harlan. Greșești. L-am iubit pe tatăl tău. Cum poți să crezi că i-am fost necredincioasă?”

Laurie se simți imediat plină de înțelegere.

– Cred că Harlan a fost prea aspru cu ea.

– Avea cincisprezece ani! Sage se răsuci spre ei înfruntându-i. Nu vă dați seama cât de mult dorește să-și apere mama un copil de cincisprezece ani, mai ales dacă ea își pierde soțul? Reacția lui Harlan a fost perfect normală. Simțea că Hardtack îi ia locul de cap al familiei.

Spunând ce avea de spus, se întoarse și începu să taie ardei iuși, mînuind cuțitul de măcelar cu o poftă ucligașă. Ce mai conta opinia ei? Se făcuse din nou de rîs, lăudîndu-se cu contractele pe care le va obține pentru companie. Hardtack nu fusese interesat de meritele ei ca femeie de afaceri.

Lucky continuă.

– Harlan, probabil, exagera dar, așa cum spune Sage, privea totul cu ochii unui adolescent.

– Un copil îndurerat de pierderea unui părinte și simțindu-se trădat și părăsit de celălalt, spuse Laurie, mereu înțelegătoare. O situație foarte încurcată. Ce

Irrogodle.

- Harlan considera că Hardtack încearcă să ia tot ce-i aparținuse lui Daniel Boyd. Pentru el, mama lui devonise o femeie imorală. Așa că a plecat, spuse Lucky. De atunci nu s-a mai întors. Și așa ajungem în prezent. Când Sage i-a arătat lui Hardtack desenele lui Harlan, acesta l-a recunoscut tehnica.

- Cum? întrebă Devon.

- Fără ca Harlan să știe, Hardtack și Marian l-au urmărit tot timpul, deși nu au intervenit niciodată în viața lui. l-au mai văzut lucrările și cu altă ocazie.

Chase spuse:

- Hardtack a recunoscut că a pus-o sub urmărire pe Sage, după ce ea i-a arătat desenele.

- Oh, Dumnezeu, spuse Laurie.

Lama cujiului de măcelar lovi cu putere scîndura de tăiat. Sage era furioasă la gîndul că fusese urmărită și fotografiată. I se părea ceva atît de umilitor. Nu-i păsa cîte milioane valora acest Hardtack, avea un tupeu nemaipomenit!

- Hardtack trage o mulțime de sfori, spuse Lucky. Când spune sari, legiun: întregi de oameni întreabă cît de sus. În orice caz, n verificat dacă Harlan este proiectantul nostru, s-a gîndit că a venit vremea unei confruntări cu fiul vitreg risipitor și a adus-o și pe Marian pentru a da cărțile pe față.

A păcălit-o să vină pînă aici? Ea nu știa? Marcie se înspăimîntă gîndindu-se la așa ceva.

- Nu știa. Era nerăbdătoare să-și vadă fiul, nu-l văzuse de paisprezece ani.

- Spro cinstea lui, Harlan s-a purtat foarte frumos

cu mama lui, le spuse Chase. A lăsat-o să-i atingă, să-i mângâie fața, părul. Așa cum fac mamele, de obicei, când nu și-au văzut copiii de mult timp. S-au sărutat și s-au îmbrățișat mult timp. Pe Hardtack era el supărat.

– Deci sentimentele lui nu s-au schimbat odată ajuns la maturitate? Întrebă Marcie.

– Șe pare că nu, replică Lucky. L-a acuzat pe Hardtack că a luat totul, afacerile partenerului, banii lui și soția.

– Acuzații foarte grave, remarcă Pat.

– Păi, și Hardtack a început să strige. I-a spus lui Harlan că poate să creadă tot ce vrea despre el, dar că era profund jignit de faptul că o acuza pe Marian de adulter. Am avut impresia că bătrînul dur și hrăpăreț o iubește foarte mult.

– A prelinș că fiecare cent care le aparține lui Marian și lui Harlan era acolo unde dorise Daniel – la bancă, cu o dobîndă care a ajuns la o rată astronomică. A spus: „Nu te mai purta ca un mucos și acceptă-ți moștenirea. A venit vremea să-ți asumi anumite responsabilități”.

– Și atunci Harlan a zis: „Nu am nevoie de nici o moștenire. Nu vreau să ajung un om lacom de bani, ca tine. Paștele mă-si de bani și de tot ce-ți oferă ei”.

– Lucky! Laurie îl dojeni. Copiii!

– Mamă, reproduc pe măsură ce-mi aduc aminte. Harlan n-a spus „Paștele mă-si”. Apoi Hardtack a spus că Harlan nu are nici un simț al responsabilității și nu va ajunge nimic în viață, decît un trîntor și un vagabond. Atunci, Sage și-a dat drumul la gură și i-a

opus lui Hardtack că Harlan este cea mai responsabilă persoană pe care a întâlnit-o vreodată.

Toți ochii se îndreptară spre Sage.

- Sage, meriți să fii lăudată că ai sărit în apărarea prietenului nostru, spuse Laurie, dar nu cred că aveai dreptul să intervii.

Sage se răsuci din nou spre ei. O bucată de carne alina în vârful cuțitului.

- *Aveam dreptul.* Și am motive să-l susțin pe Harlan. Va fi soțul meu.

Exclamațiile lor variară între totală neîncredere și surpriză plăcută.

- Harlan știe? întrebă Lucky.

- Mi-a cerut mîna noaptea trecută.

Lucky sări din scaun.

- Cînd noaptea trecută? Eu unde eram?

- Dormbai tun.

Lucky își privi cu asprime soția.

- Devon, știam că-mi ascunzi ceva. Ai aflat ceva ce și eu ar trebui să aflu?

- Stai jos, Lucky. O sperii pe micuța Lauren.

- Are dreptate, Lucky, stai jos, strigă Chase la el. Dacă îți ieși din pepeni, vei înrăutăți și mai mult situația.

- Și dacă te mai bați cu el, îți rup eu brațul, declară Sage.

- Am crezut că ți-ai rupt brațul cînd te-ai împiedicat de niște țevi! exclamă Laurie.

Lucky își plecă capul rușinat.

Chase oftă și îi spuse lui Laurie:

- El a împiedicat și a căzut peste bara de protecție

a mașinii când l-a luat la pumni pe Harlan ca să-i apere onoarea lui Sage. Ne temeam că e însărcinată.

Laurie trase adînc aer în piept și îl luă mîna lui Pat. Șeriful îi privea furios.

– Niciodată nu vă vine mintea la cap? Plecăm din oraș cîteva săptămîni și toate se duc dracului.

– Mai există și altceva? Întrebă Laurie, îndurerată.

– Nu prea, spuse Lucky. Doar că Hardlack nu a renunțat la contractul cu noi, în ciuda neînțelegerilor cu Harlan.

Sus, se auzi o ușa trîntindu-se.

– Șșșt, vine, șopti Chase.

În bucătărie se lăsă tăcerea, iar Sage își ținu respirația. Nimeni nu-l mai văzuse pe Harlan de cînd tatăl său vitreg îl numise „un licălos care se smiorcăie” și a cărui mîndrie va frînge inima mamei sale. În clipa aceea, Harlan ieșise din biroul companiei trîntind ușa în urma lui și dispăruse din vedere.

Sage plecase imediat după el, dar nu-l mai văzu cînd ajunse la mașina ei. Venise acasă printr-o ploaie torențială, sperînd să-i vadă camioneta parcată pe alee. Plînsese de fericire cînd o văzu la locul ei.

Însă, apoi își pierduse încrederea în sine. În loc să urce după el, ea și toți ceilalți l-au lăsat singur pentru a-i permite să analizeze evenimentele dureroase ale dimineții. După ce ani de zile evitase acest lucru, acum fusese obligat să-și înfrunte adolescența nefericită. Avea nevoie de timp pentru a se război cu propriul trecut.

Acum îi auzeau cizmele pe scări, apoi în

sufragerie, venind spre bucătărie. Toată lumea se profăcu ocupată, doar micuța Lauren era singura care se mișca. Dădea din picioare neliniștită în brațele mamei ei.

Harlan trecu pragul căutînd-o imediat pe Sage. Ea schiță un zîmbet, care dispăru în clipa în care îi văzu sacul de voiaj.

- Plec. Am eliberat camera. Poți să ți-o iei înapoi.

Anunțul lui îi înmărmuri. Chase fu primul care își reveni.

- Pleci?

Harlan făcu un pas și îi strînse mîna.

- Mi-al plăcut din prima clipă cînd ne-am întîlnit anul trecut în Houston. Acum, că te cunosc mai bine, îmi ești și mai simpatic. Îți doresc mult noroc.

Se îndreptă spre Lucky și îi strînse mîna stîngă.

- Îmi cer încă o dată scuze pentru brațul tău. N-am vrut să ți se împlină așa ceva. Ești un tip dat naibii.

Apoi li se adresă amîndurora:

- Am verificat totul în această dimineață. Cu noile computere pompele vor funcționa perfect. Am lăsat cheilele mele în sertarul din garaj. Folosindu-vă de ele, nu veți avea nici o problemă să montați pompele și computerele.

- Nu vrom să pleci, Harlan, spuse încet Chase.

A venit timpul să o fac. Privi repede spre Sage. Trebuia să o fi făcut mai de mult.

Îi cum rămîne cu banii lăi? Cum vom afla unde să ți trimitem cecurile? Dacă contractele astea pe care tu și Sage le-ați inițiat, încep să dea rezultate, ți se cuvin o mulțime de bani.

El înălță ușor din umeri.

– Deocamdată am destui bani. Dacă voi mai avea nevoie, iau legătura cu voi.

Știau că nu o va face. Chiar în timp ce vorbea se îndrepta cu spatele spre ușă.

– Devon, Marcie, aveți grijă de copilașii ăștia drăguți. Îmi va fi dor de ei. Pat, ai grijă de Laurie. E o femeie minunată.

Laurie se ridică și își întinse brațele spre el într-un gest matern.

– Harlan, te rog.

– La revedere la toată lumea. Își puse pălăria pe cap, se năpusti pe ușă afară și dispăru.

Sage se holbă la ușa deschisă, conștientă că toată lumea se străduia din răputeri să nu o privească cu milă.

Înainte să-și mai dea timp de gândire, porni în fugă după el. Evitând mobila ca un spadassin expert, trecu ca o furtună prin camerele casei, jișni afară pe ușa principală, traversă veranda și sări peste trepte.

Fără să țină seama de ploaia rece, care cădea în rafale, îl ajunse din urmă tocmai când își arunca sacul în cabina camionetei.

Apucându-l de cămașă, îl răsuci spre ea.

– Unde dracu crezi că pleci? Nu mă poți părăsi așa!

– Du-te înapoi, Sage. O să te uzi toată.

– Nu-mi pasă dacă mă ud, așa cum nu-mi pasă dacă ești cel mai bogat om din Texas, sau sărac, ca ultimul dintre vagabonzi. Te vreau pe tine, fie că ești înveșmîntat în aur sau în zdrențe.

În goana ei, uitase să lase cuțitul de măcelar în bucătărie. Puse vârful lamei sub nasul lui.

- Am învățat ceva astăzi despre mine însămi. Sînt o persoană de care trebuie să se țină seama. La început am crezut că Hardtack a venit aici doar ca să dea ochii cu tine. Însă acum treizeci de secunde mi-am dat seama că nu era nevoie să semneze un contract cu noi doar ca să te găsească. Din moment ce detectivul lui ne-a găsit, ți lăsa foarte bine să ne lăsa în pace și să discute doar cu tine. Deci, asta înseamnă că într-adevăr l-am convins că prototipul nostru e grozav. L-am convins de meritele *Companiei din Foraj Tyler*. N-am pus mîna pe contractul acela mulțumită ție ci în ciuda ta. Ohi continuă ea nemaiputîndu-se opri. M-ai acuzat că ocolesc adevărul, cînd tu trăiești în minciună de ani de zile. A venit vremea să încetezi să nesocotești cine și ce ești, Harlan. A venit vremea să pui capăt neînțelegerilor cu Hardtack, dacă nu pentru binele tău, măcar de dragul mamoi tale.

Și, încă ceva, să nu-ți imaginezi că poți face dragosto cu mine și să-mi propui să mă mărit cu tine, ca apoi să pleci cu coada între picioare, Harlan Boyd. Cum de îndrăznești așa ceva? Cum îndrăznești să mă faci de rîs în fața familiei mele exact după ce i-am anunțat că mi-ai cerut mîna?

De data asta n-am de gînd să-mi înghit mîndria și să-mi ascund durerea, așa cum am făcut cu Travis. De data asta contează. De data asta mă voi lupta, voi țipa, voi face o criză de nervi, mă voi întinde în fața mașinii tale și voi face absolut orice pentru a te

păstra.

Te-ai lăudat că nu lași niciodată o treabă neterminată. Ei bine, noaptea trecută mi-ai promis că-mi vei rămîne credincios și mă vei face fericită. Iar asta e o slujbă care va dura tot restul vieții tale. Și nu mă poți acuza că vreau să mă mărit cu tine pentru banii tăi. Pentru că atunci cînd mi-ai propus să ne căsătorim și eu am spus da, nu știam că ești așa bogat. Te-am iubit atunci la fel de mult ca acum. Așa că ia-ți sacul din mașină și dă-i drumul înapoi. Nu pleci nicăieri fără mine.

Ploala îi șiroia pe față. Hainele i se ȳliseră de corp. Părul îi atîrna în șuvițe groase pe față și pe gît. Însă ei ȳu-i păsa.

Cu accentul său adorabil o ȳntrebă:

– Și ai de gînd să mă ȳmpungi cu cuțitul ȳla dacā nu o fac?

– S-ar putea. Mă mărit cu tine și dacā trebuie să te omor mai ȳntîi.

Mormăind blesteme și clătînînd din cap cu tristețe, Harlan își ȳntoarse privirile spre peisajul ȳmbibat de apă. Cînd ochil lui reveniră la ea, rîdea. Înlînse mîna spre ea, și-o vîrî în cureaua de la pantalonii ei și o trase brusc spre el. Smulgîndu-i cu forța cuțitul din mînă, îl azvîrlî jos. Acesta căzu ȳntr-o băltoacă din apropiere.

– Am o mulțime de bani, ȳncepu el.

– Și?

– Nu mă voi lăsa niciodată condus de ei, Sage. Să nu te aștepți să-mi schimb modul de viață.

– Singurul lucru pe care îl aștept de la tine e să

nu-ți schimbi atitudinea față de mine.

- Și care e atitudinea mea față de tine?

- Mă iubești. Mă adori. Sînt o patimă pentru tine. Alături dacă nu aș exista în viața ta. Te fac să te simți nebun, excitat și fericit.

Rîzînd, Harlan își prînse mîinile pe sub fundul ei și o ridică în brațe. Sage îi înconjură șoldurile cu picloarele. O legănă ușor în timp ce ploaia cădea peste ei.

- Ești trăsniță, dar ai dreptate.

- În ce privință?

- În toate.

- Atunci sărută-mă așa cum merit.

Cînd, în sfîrșit, își depărtară gurile, Harlan privi îngrijorat spre fațada casei.

- La dracu, Sage. Dacă nu încetezi să mă săruți, vom începe luna de miere aici și acum.

Ea îi mușcă buzele.

- Ei și?

Epilog

– Harlan, trezește-te. A sosit momentul.

El vorbi pe nas, îngropîndu-și fața în părul ei.

– Mi-ar plăcea, iubito, dar sînt frînt. Nu poți aștepta pînă dimineață?

Ea rise încetișor și îi îndepărtă mîna de pe sînl.

– Nu la treaba aceea mă gîndeam. Trebuie să plecăm la spital.

El sări imediat în sus.

– Adică copilul?

– Am contracții de două ore.

- De două ore! Fir-ar să fie, Sage. De ce nu m-ai lăsat?

- Pentru că, așa cum ai spus, erai frânt. Nu ar fi trebuit să te întorci din Louisiana în seara asta.

- Dacă nu m-aș fi întors, ce-ai face acum? Își trase blugii și se ridică dintr-o singură mișcare.

Fusese plecat în statul vecin pentru a supraveghea instalația închiriată de *Compania de Foraj Tyler*, unei noi companii petroliere conduse de tatăl lui Vitro. Când sunase spre seară pentru a o anunța că vino acasă, ea încercase să-l oprească de la un drum alt de lung. Acum era bucuroasă că el insistase și era lângă ea.

- Am rămas prea mult timp departe de tine, îi spusese el.

Doar două zile.

Mult prea mult.

Amintindu-și de pasiunea cu care rostise aceste cuvinte, zîmbi, apoi întinse mîna spre telefonul de pe noptieră.

Chem doctorul.

- Unde e afurisita de valiză? întrebă el, scormonind printre hainele din dulap. Bine că ai pregătit-o. Unde e?

- În celălalt dulap. Sage îi ceru telefonistei să anunțe doctorul că e în drum spre spital, apoi închise. Hailan, calmează-te. Avem destul timp la dispoziție. Apa încă n-a... Oh, vai!

Ce s-a întâmplat? întrebă el, scoțind capul din dulap.

Locul mi s-a rupt apa.

Înjurînd de mama focului, Harlan o înveli într-o pătură și o duse la mașină.

– Respiră, porunci el, deși el însuși abia mai răsufila. Respiră așa cum ne-au învățat.

O așeză cu grijă pe locul pasagerului și înconjură mașina, cu cămașa descheiată.

– Încheie-te la cămasă, spuse ea pe cînd porneau din fața casei pe care Marcie le-o oferise ca dar de nuntă.

– De ce îți faci tu probleme pentru cămașa mea într-un astfel de moment?

– Pentru că nu vreau ca toate surorile de la spital să saliveze văzîndu-ți pleptul păros, de aia.

La un stop se opri doar pentru a-și încheia grăbit nasturii de la cămașă, apoi porni mai departe în viteză, deși semnul era încă roșu.

– Vei primi o amendă, îl preveni ea.

– Am relații la primărie.

– Nu pentru mult timp. Petrecerea de pensionare a lui Pat e săptămîna viitoare. Oh, Harlan, nu vreau să lipsesc de la ea!

Laurie reamenajase casa de burlac a lui Pat de sus și pînă jos, transformînd-o într-o casă de păpuși dintr-un joc pentru copii. Îi plăcea să locuiască în oraș, unde era aproape de toți prietenii ei și de toate activitățile ei sociale. Se purtau de parcă încă ar fi fost în luna de miere. Era greu de spus care dintre ei era mai aiurit și mai amețit de dragoste.

– Dacă va fi necesar, vor amîna petrecerea. Întinzînd mîna și-o puse pe pîntecul lui Sage. Gosește mai devreme, nu-i așa? De ce? Nu s-a

întîmplat nimic rău, nu?

- Totul e în regulă, Harlan. E doar nerăbdător să te cunoască. I-am povestit atît de multe despre tine, spuse ea cu blîndețe, acoperindu-i mîna cu a ei.

Cauciucurile scrișniră cînd el opri mașina în fața spitalului. Fără să mai aștepte ajutorul infirmierilor, o luă în brațe și o duse înăuntru.

După ce au fost înregistrați, o soră le spuse:

- Doctorul va dori să o examineze singur cîteva minute, domnule Boyd, apoi puteți rămîne lîngă ea.

- Sună-i pe toți, strigă Sage peste umăr, în timp ce era dusă pe un cărucior.

După ce anunță întreaga familie, i se permise și lui să intre în salonul de nașteri. Își îmbracă halatul, așa cum era obligatoriu.

- O nuanță de albastru care îți vine foarte bine, remarcă Sage, văzîndu-l lîngă ea.

- Mereu faci pe isteța. Niciodată nu știi cînd să taci din gură. Se aplecă peste ea, privind-o cu ochi serloși și încetoșați. La dracu, Sage. Te iubesc.

- Și eu te iubesc. Îi apucă mîna. Mi-e puțin frică.

- Tle?

- Da. Și știi că nu aș recunoaște-o în fața nimănui. Rămîi cu mine, Harlan.

- Pentru totdeauna, iubito. Fii sigură de asta.

Amenințînd pe toată lumea, respirînd greu, numîndu-și doctorul un porc fără inimă, Sage fu dusă în camera de nașteri. Peste cîteva minute, ajutată de Harlan, îi născu fiul. Doctorul, bine dispus, ridică bubolușul care țipa și se zvîrcolea și îl așeză în brațele tatălui său.

– Felicitări, domnule Boyd.

– Spune-mi Harlan, îl zise acesta absent, punîndu-și fiul la sînul lui Sage.

– Ah, e atît de frumos, șopti ea cu venerație. Uite; Harlan, uite ce copil minunat am făcut noi doi.

Trecuse aproape o oră de cînd fuseseră lăsați singuri cu fiul lor. Sora îi prevenise că nu-l pot ține mult timp, pentru că trebuia dus în salonul nou-născuților.

Sage își plimbă degetele peste firele subțiri de păr blond.

– Are părul tău, Harlan. Și nasul tău.

– Și penisul.

– Oh! exclamă ea. Apoi, aruncîndu-i un zîmbet frivol, adăugă: Nici vorbă. Izbucniră în rîs și se sărutară. Ai sunat pe toată lumea?

– Vor da buzna aici de îndată ce li se va permite. Spitalul ăsta ar trebui să facă familiei o reducere de preț, după cît de ocupați îi ținem.

Spre bucuria tuturor, Marcie anunțase că e din nou însărcinată, deși Jamie nu avea încă un an. După cum spunea, se grăbea pentru că nu-i mai rămăsese mult timp la dispoziție. Afacerile îi mergeau foarte bine, deși lucra doar cu o jumătate de normă, așa că își putea permite să-și satisfacă impulsurile maternе. Chase și ea erau enorm de fericiți.

Articolele lui Devon se publicau în tot mai multe ziare. Lucky și ea se gîndeau să mai facă un copil, deși el jura că nu va putea procrea încă unul la fel de închinător ca micuța Lauren. Și adăuga imediat că se va distra foarte bine încercînd.

Compania de Foraj Tyler avea atît de multe afaceri,

Încît abia mai putea să le facă față. Camioanele lor treceau din oraș în oraș. Pînă acum cîteva săptămîni, Sage fusese în fruntea afacerii care se ocupa cu irigațiile, făcînd programări, căutînd noi clienți și conducînd biroul care fusese amenajat lîngă cel vechi și în care lucrau acum două secretare.

- I-ai anunțat pe Marian și Grayson? își întrebă Sage soțul.

- Mama e încîntată. Sosesec mîine dimineată cu avionul.

Sage îl mîngîie ușor pe obraz. Mulțumită eforturilor ei, Grayson și Harlan se purtau respectuos unul cu celălalt. Mai existau încă neînțelegeri între ei, pentru că Harlan refuzase să devină partenerul de afaceri al lui Grayson. Era o problemă în privința căreia nu vor cădea niciodată de acord. Dar mama și fiul erau din nou împreună și ăsta era lucrul cel mai important.

Harlan recunoscuse în fața lui Sage că purtase în el, pînă la maturitate, rănile adolescenței. Niciodată nu crezuse cu adevărat că mama lui i-ar fi fost necredincioasă tatălui său, înainte de moarte. Acostuia, sau că Grayson făcuse ceva lipsit de onorabilitate. Era mai ușor să-i acuze pe ei de moartea tatălui său, decît să-și concentreze furia asupra a ceva cu care nu se putea lupta.

Grayson, cu felul lui aspru de a fi, era foarte departe de omul simpatic și înțelegător, care fusese tatăl lui Harlan, așa că adolescentul de atunci nu putea accepta. Sage îi explică cu răbdare că Grayson nu se purtase cu Marian așa cum se purta cu un rival în afaceri.

- Sint convinsă că o iubește foarte mult pe mama ta.

- Probabil că da. Dar după ce mama s-a căsătorit cu el, am început să mă gîndesc la bani ca la ceva rău, îi spuse el, încercînd să o facă să înțeleagă. Cînd cineva are bani suficienți, își poate permite să controleze viețile altora. Eu n-am vrut așa ceva.

În ultimele luni începuse să profite de moștenirea lui, însă doar pînă la cînd nu-i plăcea ca banii să rămîna nefolosiți cînd alți de mulți oameni aveau nevoie de ei. Acțiunile lui filantropice rămîneau necunoscute. Sumele de bani pe care le dona diferitelor organizații și operelor de binefacere erau substanțiale și cei care le primeau habar n-aveau de unde provin.

- Și înainte de ce n-ai oferit bani cuiva? îl întrebese odată Sage. Spre exemplu, cînd ai văzut că firma *Foraj Tyler* are probleme, de ce nu i-ai dat, pur și simplu, bani lui Chase?

- Pentru că banii nu ar fi rezolvat problema. Nu pentru mult timp. Și, apoi, îmi plăcea să mă implic în problemele oamenilor și să mă folosesc de mintea mea pentru a-i ajuta. Oamenii nu acceptă ușor mila altora și, doar dacă nu ai de-a face cu proști, sint întotdeauna receptivi la idei noi. I-am lăsat mulțumiți de faptul că și-au rezolvat singuri dificultățile. Dacă aș fi semnat un cec, le-ar fi lipsit această satisfacție personală. Și mie de asemenea.

Încă mai umbla în jeanși vechi și conducea camioneta pe care Sage amenința să o împruște și să scape de chinuri, dacă se mai defecta de multe ori. El pretindea că încă mai poate supraviețui cîtiva

kilometri buni.

Acum, ridicînd privirea plină de dragoste spre el, spuse încet:

- M-au întrebat ce nume să treacă pe certificatul de naștere și le-am spus că numele este Daniel Tyler Boyd.

- Daniel, repetă el cu voce sugrumată de emoție și lacrimi licărind în ochi. Mulțumesc, Sage. Îmi place. Înghiți greu și își dresă glasul. Nu reușesc să pricep cum de-a cîntărit așa de mult. Pentru un cop promatur, trei kilograme și jumătate e foarte mult, nu- așa?

Sage își umezi buzele și și-o mușcă pe cea de jos.

- De fapt, Harlan, nu e deloc prematur.

- Mi-ai spus că trebuie să naști în noiembrie.

- Așa ți-am spus, da. Însă Daniel a venit exact timp.

- Dar acum e 1 octombrie. Asta înseamnă că l-am conceput pe la începutul lui ianuarie.

- Ihm.

Începînd să înțeleagă, o privi drept în ochi.

- Mincinoasă mică. Ai fost tot timpul însărcinată. Ți-a întîmplat atunci în rulotă, nu? Ai mințit și ai spus că nu există nici un copil.

- N-am mințit. Cînd am spus că nu există nici un copil, juriul încă nu deliberase. Nu puteam să te las pe tine și pe frații mei să faceți mecluri de box fără mănuși, nu? Și n-am vrut să te însori cu mine din obligație sau milă. Așa că, da, am negat că există un copil cînd, de fapt, Daniel avea deja amprente.

Harlan o privi fix o clipă, nevenindu-i să creadă.

Apol își dădu capul pe spate și începu să rîdă. Daniel se încruntă la pleptul mamei lui.

– Ei, să fiu al naibii, șopti Harlan. Luă mîna micuță a copilului și o mîngîie cu degetele lui. Ai auzit, Daniel? Mama ta a reușit, într-adevăr, să mă păcălească de data asta.

Apol își îngropă cealaltă mîină în părul lui Sage și își apropie buzele de ale ei.

– Ești cea mai dată dracului femele pe care am cunoscut-o vreodată, Miss Sage. Și acum, sărută-mă așa cum le-am învățat.

SFÎRȘIT